

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. září 2016 odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození] a zúčastněné osoby Prototype Team Ltd., No 1374310, Akara Bldg., [příjmení] [příjmení] [příjmení] 24, Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, zastoupené zmocněncem [příjmení] [jméno] [příjmení], [příjmení] [ulice a číslo], [obec a číslo], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. března 2015 č.j. 43 T 8/2013-8765 a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Bohuslava Horkého a soudců JUDr. Marcela Ječného a JUDr. Jiřího Hnilici rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. e/ odst. 2 tr. řádu se odvoláním napadený rozsudek zrušuje u obžalovaných [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [jméno] [příjmení], [datum narození], [titul]. [jméno] [příjmení], [datum narození],

v celém výroku o uložení trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že při nezměněném výroku o vině z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18.3.2015 č.j. 43 T 8/2013-8765

se odsuzují

obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa],

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 6 (šesti) let.

Podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s dozorem.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest, v počtu 300 (tří set) denních sazeb při výši denní sazby 10.000 Kč (deset tisíc Korun českých), tj. v celkové výměře 3.000.000 Kč (tři miliony Korun českých).

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 20 (dvaceti) měsíců.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu 10 (deseti) let.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá trest propadnutí věci, a to:

černého notebooku zn. Toshiba, včetně napájecího zdroje č. 58343869W,

stříbrného notebooku zn. Toshiba, včetně napájecího zdroje č. X92273224K,

flash disku stříbrné barvy,

flash disku bílé barvy,

externího hard disku zn. Samsung, černé barvy, sériové číslo E18J10SA19853,

jednoho kusu CD nosiče s označením reklamy,

jednoho kusu CD nosiče s označením Interiér Riebauerová,

razítka obchodní společnosti Pavlík a partner, s.r.o.,

obžalovaný

[příjmení] [příjmení],

[datum narození] v [obec], bytem [redacted], [obec a číslo] - [část obce], t.č. [obec a číslo], nám. [jméno] [příjmení] 7,

podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 3 (tří) let.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání 5 (pět) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest, v počtu 200 (dvou set) denních sazeb při výši denní sazby 5.000 Kč (pět tisíc Korun českých), tj. v celkové výměře 1.000.000 Kč (jeden milion Korun českých).

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 15 (patnácti) měsíců.

obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], bytem [obec a číslo],

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k samostatnému peněžitému trestu v počtu 100 (jednoho sta) denních sazeb při

výši denní sazby 300 Kč (tří set Korun českých), tj. v celkové výměře 30.000 Kč (třicet tisíc Korun českých).

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 3 (tři) měsíců.

obžalovaný

[titul] [příjmení] [příjmení],

[datum narození] v [obec], bytem [adresa],

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku k samostatnému peněžitému trestu v počtu 100 (sta) denních sazeb při výši denní sazby 500 Kč (pět set Korun českých), tj. v celkové výměře 50.000 Kč (padesát tisíc Korun českých).

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.

II. /

Podle § 258 odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. řádu s odkazem i na ustanovení § 257 odst. 1 písm. c/ tr. řádu se odvoláním napadený rozsudek částečně zrušuje ve výroku o vině u obžalované [titul]. [jméno] [příjmení], roz. [příjmení], [datum narození], pod bodem XIV. rozsudku a u obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], pod bodem II.B) rozsudku, dále v celém výroku o trestech, které byly těmto obžalovaným uloženy a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se při nezměněném výroku o vině:

- III. u obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] pod bodem XV. rozsudku pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchaného ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,
- IV. u obžalovaného [jméno] [příjmení] pod bodem II.A) rozsudku pokračujícím zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

odsuzují

obžalovaná

[titul]. [jméno] [příjmení],

roz. [příjmení], [datum narození] v [obec], bytem [adresa],

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 67 odst. 3 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se ukládá samostatný peněžitý trest, v počtu 100 (jednoho sta) denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč (tisíc Korun českých), tj. v celkové výměře 100.000 Kč (sto tisíc Korun českých).

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 5 (pět) měsíců.

obžalovaný

[jméno] [příjmení],

[datum narození] v [obec], bytem [adresa],

podle § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 15 (patnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání 3 (tři) let.

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se obžalovanému dále ukládá peněžitý trest, v počtu 200 (dvou set) denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč (jednoho tisíce Korun českých), tj. v celkové výměře 200.000 Kč (dvou set tisíc Korun českých).

Podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku se pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanoví náhradní trest odnětí svobody v trvání 10 (deseti) měsíců.

Podle § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu a § 11 odst. 1 písm. f/ tr. řádu per analogiam se zastavu je trestní stíhání

1./ obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] pro skutek spočívající v tom, že s obžalovaným [jméno] [příjmení] v úmyslu zkrátit daň z příjmů podnikající fyzické osoby [titul]. [jméno] [příjmení] - BRYLART, IČ: 48470864, DIČ: CZ5959211368, se sídlem [adresa], po předchozí vzájemné domluvě vystavil [příjmení] jako jednatel společnosti Pavlík a partner s.r.o., IČ: 25536524 (za zdaňovací období roku 2006) a Pavlík a partner s.r.o., IČ: 27710483 (za zdaňovací období roku 2007 až 2009), obě se sídlem Mlýnská 13, Brno, fiktivní faktury na podnikající fyzickou osobu [titul]. [jméno] [příjmení], přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována společností PROTOTYPE TEAM LTD., No. 1374310, se sídlem Akara Bldg., 24 De Castro Street, Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, na základě mandátní smlouvy mezi společnostmi Pavlík a partner s.r.o. a PROTOTYPE TEAM LTD., když takto obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 01.03.2006 fakturu č. 1503/07/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 19.12.2005 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 01.06.2006 fakturu č. 1506/14/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 19.12.2005 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 01.09.2006 fakturu č. 1509/15/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 19.12.2005 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 01.11.2006 fakturu č. 1512/04/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 19.12.2005 v ceně 150.000 Kč,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 26.03.2007 podala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu ve [obec], v němž uvedené daňové doklady uplatnila a takto oba jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a žádné takové služby provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili daň z příjmů fyzických osob [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2006 o 187.940 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.01.2007 fakturu č. 3101/04/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2006 v ceně 250.000 Kč,
- s datem 15.06.2007 fakturu č. 3006/11/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2006 v ceně 250.000 Kč,
- s datem 15.09.2007 fakturu č. 3009/11/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2006 v ceně 200.000 Kč,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 27.03.2008 podala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu ve [obec], v němž uplatnila uvedené smyšlené daňové doklady, a takto jednali, ač věděli, že služby ve skutečnosti provedeny nebyly, a faktury byly vystaveny pouze za účelem

snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili daň z příjmů fyzických osob [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2007 o 218.190 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 01.03.2008 fakturu č. 1503/10/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 01.06.2008 fakturu č. 1506/14/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 01.09.2008 fakturu č. 1509/14/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 01.12.2008 fakturu č. 1512/01/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 100.000 Kč,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 31.03.2009 podala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu ve Zlíně, v němž uplatnila uvedené daňové doklady a takto jednali, ač věděli, že deklarované plnění nebylo vůbec provedeno a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili daň z příjmů fyzických osob [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2008 o 105.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.9.2009 fakturu č. 3009/10/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 250.000 Kč,
- s datem 15.12.2009 fakturu č. 3112/02/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 250.000 Kč,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 1.9.2010 podala daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu ve Zlíně, v němž uplatnila uvedené daňové doklady a takto jednali, ač věděli, že služby ve skutečnosti provedeny nebyly a faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili daň z příjmů fyzických osob [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 75.000 Kč,

čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období let 2006 až 2009 ve výši 586.130 Kč,

v čemž byl obžalobou spatřován u obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c/ tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

2./ obžalovaného [jméno] [příjmení] pro skutek spočívající v tom, že po předchozí domluvě [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy [příjmení] zprostředkoval kontakt [příjmení] s [jméno] [příjmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit daň z příjmů samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení], DIČ: CZ7705153896, se sídlem Varhulíkové 1578/14, Praha 7, vystavil obž. [příjmení] za společnost Pavlík a partner s.r.o., IČ: 27710483, se sídlem Mlýnská 13, Brno, faktury na fiktivní služby - pronájem reklamní plochy pro samostatně podnikající fyzickou osobu [jméno] [příjmení], jež měly být údajně realizovány společností PROTOTYPE TEAM LTD., No. 1374310, se sídlem [adresa], Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, na základě mandátní smlouvy mezi společnostmi Pavlík a partner s.r.o. a PROTOTYPE TEAM LTD., obž. [příjmení] takto vystavil:

- s datem 01.01.2009 fakturu č. 1501/02/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 v ceně 400.000 Kč,
- s datem 15.05.2009 fakturu č. 3105/06/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 v ceně 250.000 Kč,
- s datem 15.07.2009 fakturu č. 3107/08/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 v ceně 350.000 Kč,
- s datem 15.10.2009 fakturu č. 3110/14/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 v ceně 210.000 Kč,

kteří [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 28.06.2010 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu [obec] IV, v němž tyto doklady uplatnil a takto jednali, byť všichni věděli, že uvedené služby ve skutečnosti provedeny nebyly, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu, přičemž takto úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 o 181.500 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil s datem 1.1.2010 fakturu č. 1501/02/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009 v ceně 430.000 Kč, kterou [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 30.3.2011 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu pro [část Prahy] němž tento doklad uplatnil, takto jednali, ač všichni věděli, že fakturované služby nebyly vůbec provedeny, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu, přičemž tak úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 o 64.500 Kč,

celkem tak za zdaňovací období let 2009 a 2010 úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] ve výši 246.000 Kč,

v čemž byl obžalobou spatřován u obžalovaného [jméno] [příjmení] dílčí útok pokračujícího zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/, c/ tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

V. /

Podle § 257 odst. 1 písm. c/ tr. řádu se odvoláním napadený rozsudek zrušuje ve výroku o vině u obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], pod bodem XV. rozsudku (v celém rozsahu viny obžalovaného), u obžalovaného [jméno] [příjmení], [datum narození], pod bodem V. rozsudku (v celém rozsahu viny obžalovaného), dále i ve výrocích o trestech uložených těmto obžalovaným a podle § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu § 11 odst. 1 písm. f/ tr. řádu per analogiam se zastavu je trestní stíhání

1./ obžalovaného [jméno] [příjmení] pro skutek spočívající v tom, že společně s obžalovaným [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení] v úmyslu zkrátit daň z příjmů podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení], IČ: 68719175, DIČ: CZ6906184395, se sídlem Sadová 1026, Uherské Hradiště po předchozí dohodě Ladislava Mináře s xanon-3185x. [příjmení], tato zprostředkovala kontakt L. [příjmení] s [jméno] [příjmení], jednatelem společnosti Pavlík a partner s.r.o., IČ: 27710483, domluvila s [příjmení] vystavení fiktivních faktur jménem společnosti Pavlík a partner s.r.o., se sídlem Mlýnská 13, 602 00 Brno, na podnikající fyzickou osobu [jméno] [příjmení], přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována společností PROTOTYPE TEAM LTD., No. 1374310, se sídlem Akara Bldg., 24 De Castro Street, Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, na základě mandátní smlouvy mezi společnostmi Pavlík a partner s.r.o. a PROTOTYPE TEAM LTD., a takto vystavené faktury následně předala [jméno] [příjmení], přičemž všichni obžalovaní věděli, že plnění, které mělo být fakturováno, nebylo uvedenými společnostmi nikdy provedeno, a takto vystavené faktury [jméno] [příjmení] použil pro snížení základu daně z

příjmů fyzické osoby [jméno] [příjmení] v příslušných zdaňovacích obdobích, přičemž [jméno] [příjmení] tímto způsobem za společnost Pavlík a partner s.r.o. vystavil:

- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/20/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 300.000 Kč, kterou obž. [jméno] [příjmení] jako samostatně podnikající osoba zahrnul do svého účetnictví a dne 22.03.2010 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Uherském Hradišti, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 45.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/19/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 600.000 Kč, kterou obž. [jméno] [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 30.03.2011 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu v Uherském Hradišti, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2010 o 90.000 Kč,

celkem takto úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 a 2010 v rozsahu 135.000 Kč,

v čemž byl obžalobou spatřován u obžalovaného [jméno] [příjmení] pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/ tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku,

2./ obžalovaného [jméno] [příjmení] pro skutek spočívající v tom, že společně s obžalovanými [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] po předchozí domluvě [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy [příjmení] zprostředkoval kontakt [příjmení] s [jméno] [příjmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit daň z příjmů fyzických osob samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení], DIČ: CZ5703250036, se sídlem [adresa], IČ: 27710483, se sídlem [adresa], faktury na fiktivní služby - pronájem reklamní plochy, jež měly být realizovány společností PROTOTYPE TEAM LTD., No. 1374310, se sídlem [adresa], Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, na základě mandátní smlouvy mezi společnostmi Pavlík a partner s.r.o. a PROTOTYPE TEAM LTD., když takto obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 01.05.2006 fakturu č. 1505/06/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 22.03.2006 v ceně 200.000 Kč,

- s datem 01.06.2006 fakturu č. 1506/13/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 22.03.2006 v ceně 200.000 Kč,

- s datem 15.08.2006 fakturu č. 3108/09/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 22.03.2006 v ceně 350.000 Kč,

kteřé [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 26.03.2007 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto doklady uplatnil, takto jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby nebyly vůbec provedeny, čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2006 o 219.368 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.06.2007 fakturu č. 3006/14/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.03.2006 v ceně 300.000 Kč,

- s datem 15.09.2007 fakturu č. 3009/14/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.03.2006 v ceně 200.000 Kč,

které [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 26.3.2008 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto doklady uplatnil a takto jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 o 138.748 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 1.03.2008 fakturu č. 1503/13/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 01.06.2008 fakturu č. 1506/17/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 01.09.2008 fakturu č. 1509/22/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 1.11.2008 fakturu č. 1511/22/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 v ceně 200.000 Kč,

které [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 25.3.2009 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto faktury uplatnil a takto jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby vůbec provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2008 o 120.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.4.2009 fakturu č. 3004/07/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 15.6.2009 fakturu č. 3006/11/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 15.9.2009 fakturu č. 3009/12/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 160.000 Kč,
- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/18/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 200.000 Kč,

které [příjmení] zahrnul do účetnictví a dne 26.03.2010 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto doklady uplatnil a takto jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátili daň z příjmů fyzických osob samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 87.300 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 01.05.2010 fakturu č. 1505/08/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 70.000 Kč,
- s datem 01.07.2010 fakturu č. 1507/04/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 100.000 Kč,
- s datem 01.10.2010 fakturu č. 1510/09/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 100.000 Kč,
- s datem 01.12.2010 fakturu č. 1512/14/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 100.000 Kč,

kteřé [přijmení] zahrnul do účetnictví a dne 24.03.2011 podal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2010 u Finančního řádu v Českém Těšíně, ve kterém uplatnil tyto doklady a takto jednali, ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu deklarované služby provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátily daň z příjmů fyzických osob samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [přijmení] za zdaňovací období roku 2010 o 53.880 Kč,

celkem tak úmyslně zkrátily daň z příjmů podnikající fyzické osoby [jméno] [přijmení] za zdaňovací období let 2006 až 2010 v rozsahu 619.296 Kč,

v čemž byl obžalobou spatřován u obžalovaného [jméno] [přijmení] pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c/ tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku.

VI.

Podle § 258 odst. 1 písm. d/, odst. 2 tr. řádu se z podnětu odvolání zúčastněné PROTOTYPE TEAM LTD., zastoupené zmocněncem [přijmení] [jméno] [přijmení], zrušuje výrok o zabránění věci z odvoláním napadeného rozsudku a podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že podle § 102 tr. zákoníku se ukládá ochranné opatření zabránění náhradní hodnoty, a to peněžních prostředků na účtu vedeném u Raiffeisenbank, a. s., číslo účtu 2255086001, kód banky 5500, a to do výše zjištěné ke dni zajištění peněžních prostředků na tomto účtu na základě rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, SKPV, odbor hospodářské kriminality ze dne 06.09.2011, č.j. KRPA-1429-309/TČ-2011-000093, včetně příslušenství.

VII.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obžalovaných [titul]. [jméno] [přijmení], [jméno] [přijmení], [jméno] [přijmení], [titul]. [jméno] [přijmení], [titul]. [jméno] [přijmení], [jméno] [přijmení], [titul]. [jméno] [přijmení], [titul]. [jméno] [přijmení] a [titul]. [jméno] [přijmení] zamítají.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18.3.2015 č.j. 43 T 8/2013-8765 byli uznáni vinnými zvláště závažným zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/, 3 trestního zákoníku ve spolupachatelství obžalování [jméno] [přijmení] (v bodě I. až XXVIII. výroku rozsudku), [přijmení] [přijmení] (v bodě IX. výroku rozsudku), [jméno] [přijmení] (v bodě VII. výroku rozsudku), kdy tento obžalovaný byl dále uznán vinným i pomocí podle § 24 odst. 1 písm. c/ tr. zákoníku k této trestné činnosti (v bodech VIII. až XIII. výroku rozsudku), další obžalování, kteří podali odvolání proti tomuto rozsudku pak byli uznáni vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/, c/ trestního zákoníku ve spolupachatelství, a to [jméno] [přijmení] (v bodě X. výroku rozsudku), [jméno] [přijmení] (v bodě III. výroku rozsudku) a [jméno] [přijmení] (v bodě II. výroku rozsudku), přičemž další obžalování byli uznáni vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/, trestního zákoníku ve spolupachatelství, a to [titul]. [jméno] [přijmení] (v bodě XI. výroku rozsudku), [jméno] [přijmení] (v bodě XII. výroku rozsudku), [jméno] [přijmení] (v bodě VI. výroku rozsudku), [jméno] [přijmení] (v bodě IV. výroku rozsudku), [jméno] [přijmení] (v bodě XV. výroku rozsudku), [přijmení] [přijmení] (v bodě XIII. výroku rozsudku). Další obžalování pak byli uznáni vinnými zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c/, trestního zákoníku ve spolupachatelství, a to [přijmení] [přijmení] (v bodě V. výroku rozsudku) a [jméno] [přijmení] (v bodě XIV. výroku rozsudku), kdy tato obžalovaná byla uznána vinnou i pomocí podle § 24 odst. 1 písm. c/ tr. zákoníku v bodě XV. výroku rozsudku k zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/, trestního zákoníku. Konečně byli obžalování [jméno]

[příjmení] (v bodě XIX. výroku rozsudku) a [jméno] [příjmení] (v bodě XX.A/ a XX.B/ výroku rozsudku) uznáni vinnými přečinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1/ trestního zákoníku ve spolupachatelství, kdy pro tento přečin byl uznán vinným i [příjmení] [příjmení] (v bodě I. výroku rozsudku), přičemž tento obžalovaný byl dále uznán vinným i pomocí podle § 24 odst. 1 písm. c/ tr. zákoníku k zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a/, c/ trestního zákoníku (v bodech II. až VI. výroku rozsudku).

Za tuto trestnou činnost, kterou byli uznáni vinnými pak byly uloženy obžalovaným tresty, a to obžalovanému [jméno] [příjmení] v sazbě § 240 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody ve výměře šesti let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl tomuto obžalovanému uložen i peněžitý trest ve výši 300 denních sazeb při výši denní sazby 10.000 Kč, tedy v celkové výši 3.000.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání tří let. Obžalovanému [příjmení] byl rovněž uložen podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu a člena statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu deseti let. Konečně byl tomuto obžalovanému uložen i trest propadnutí věci podle § 70 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, a to černého notebooku zn. Toshiba, včetně napájecího zdroje č. 58343869W, stříbrného notebooku zn. Toshiba, včetně napájecího zdroje č. X92273224K, flash disku stříbrné barvy, flash disku bílé barvy, externího hard disku zn. Samsung černé barvy, sériové číslo E18J10SA19853, jednoho CD nosiče s označením reklamy, jednoho CD nosiče s označením [příjmení] [příjmení] a razítka obchodní společnosti Pavlík a partner, s.r.o. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl uložen v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody ve výměře tří let, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let a dále mu byl uložen i peněžitý trest, v počtu 200 denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč, tedy v celkové výši 200.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání tří let, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let a rovněž tomuto obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výši dvou set denních sazeb při výši denní sazby 5.000 Kč, tedy celkem ve výměře 1.000.000 Kč, kdy pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl uložen v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody ve výši dvou let a i u tohoto obžalovaného byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let. Rovněž tomuto obžalovanému byl dále uložen i peněžitý trest ve výši dvou set denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč, tedy celkem ve výši 200.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl rovněž v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výši dvou let, rovněž podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání čtyř let a i tomuto obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výměře dvou set denních sazeb při výši sazby 750 Kč, celkem tedy ve výměře 150.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Obžalované [jméno] [příjmení] pak byl nalézacím soudem rovněž uložen úhrnný trest odnětí svobody v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku ve výměře dvou let, kdy i této obžalované byl výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let, přičemž vedle trestu odnětí svobody byl i jí uložen peněžitý trest ve výměře dvou set denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč, tedy celkem ve výměře 200.000 Kč, kdy pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl rovněž v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, kdy i u tohoto obžalovaného byl jeho výkon podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let a

současně i tomuto obžalovanému byl v souladu s ustanovením § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře jednoho sta denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč, tedy celkem ve výměře 100.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Zcela shodné tresty byly uloženy obžalovaným [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy oběma byl v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, jehož výkon byl za podmínek § 81 odst. 1 tr. zákoníku odložen podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku na zkušební dobu tří let a dále jim byly uloženy i shodné peněžitě tresty ve výměře 100 denních sazeb při výši denní sazby 500 Kč, tedy v celkové výši 50.000 Kč, přičemž oběma byl stanoven i shodný náhradní trest odnětí svobody pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, v trvání šesti měsíců. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku rovněž uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, také odložený na zkušební dobu v trvání tří let a dále mu byl uložen i peněžitý trest, vyměřený ve výši 100 denních sazeb při výši denní sazby 300 Kč, tedy v celkové výměře 30.000 Kč, v rozsudku bylo nesprávně uvedeno, „padesát tisíc Korun českých“ u slovního vyjádření celkové výměry tohoto trestu, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl u tohoto obžalovaného stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání čtyř měsíců. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl uložen úhrnný trest odnětí svobody podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 58 odst. 1 tr. zákoníku v trvání tří let, kdy pro jeho výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazen do věznice s dozorem. I tomuto obžalovanému pak byl uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb při výši denní sazby 2.500 Kč, celkem tedy 500.000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku a tří měsíců. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, kdy výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let a dále byl i tomuto obžalovanému uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb při výši denní sazby 500 Kč, tedy v celkové výměře 50.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Za přečin podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku pak byl obžalovanému [jméno] [příjmení] uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let, kdy výkon tohoto trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu tří let a dále i tomuto obžalovanému byl uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč, tedy celkem ve výměře 100.000 Kč, kdy pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, stanovil nalézací soud náhradní trest odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Za tytéž přečiny pak byl obžalovanému [jméno] [příjmení] uložen rovněž v sazbě § 240 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání tří let a dále i peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb při výši denní sazby 750 Kč, tj. v celkové výměře 150.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let a i tomuto obžalovanému byl uložen i peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb při výši denní sazby 500 Kč, tedy peněžitý trest v celkové výměře 50.000 Kč, přičemž pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Obžalovanému [jméno] [příjmení] pak byl v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody ve výměře dvou let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání čtyř let a dále peněžitý trest vyměřený ve výši 250 denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč, celkem tedy ve výměře 250.000 Kč, kdy pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku. Konečně pak obžalovanému [jméno] [příjmení] byl v sazbě § 240 odst. 2 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání čtyř let, přičemž i tomuto obžalovanému byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb při výši denní sazby 1.000 Kč,

celkem tedy ve výměře 200.000 Kč a pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku.

Dále bylo tímto rozsudkem rozhodnuto i o uložení podle § 101 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ochranného opatření zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty, a to peněžních prostředků na účtu vedeném u Reiffeisenbank, a. s. pod číslem 2255086001, kód banky 5500 do výše zjištěné ke dni jejich zajištění rozhodnutím Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, SKPV, odbor hospodářské kriminality ze dne 06.09.2011, č.j. KRPA-1429-309/TČ-2011-000093, včetně příslušenství, kdy tento účet byl veden ve prospěch zúčastněné osoby Prototype Team Ltd., No 1374310, Akara Bldg., De Castro Street 24, Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands, která prostřednictvím svého zmocněnce rovněž proti rozsudku podala odvolání, proti tomuto výroku o uložení ochranného opatření.

Dle skutkových zjištění nalézacího soudu se shora uvedené trestné činnosti, kterou byli jednotliví obžalovaní uznáni vinnými, měli dopustit tím, že:

I. obž. [jméno] [příjmení] společně s obž. [jméno] [příjmení]

po předchozí dohodě s úmyslem zkrátit daň z příjmů právnických osob (dále jen DPPO) společnosti MORAVIA-MANIPUL, spol. s r.o., IČ: 63495503, se sídlem Husova 566, Rosice (dále jen MORAVIA-MANIPUL), již v té době byl obž. [příjmení] jednatelem, vystavil obž. [příjmení] za společnost Pavlík a partner s.r.o., IČ: 27710483, se sídlem Mlýnská 13, Brno (dále jen [příjmení] a partner), faktury na fiktivní služby - pronájem reklamní plochy pro společnost MORAVIA-MANIPUL, jež měly být údajně realizovány společností PROTOTYPE TEAM LTD., No. 1374310, se sídlem Akara Bldg., 24 De Castro Street, Wickhams Cay 1, Road Town, Tortola, British Virgin Islands (dále jen PROTOTYPE TEAM), na základě mandátní smlouvy mezi společnostmi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když takto obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2008:

- s datem 1.6.2008 fakturu č. 1506/12/08 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 1.10.2008 fakturu č. 1510/01/08 v ceně 300.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] převzal od obž. [příjmení], zahrnul do účetnictví společnosti a dne 27.3.2009 podal za tuto společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu Brno, v němž tyto doklady uplatnil, a takto obžalovaní jednali, ačkoliv věděli, že deklarované služby ve skutečnosti nebyly provedeny, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a obžalovaní takto úmyslně zkrátili DPPO za zdaňovací období roku 2008 o 105.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2009:

- s datem 1.9.2009 fakturu č. 1509/01/09 v ceně 200.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví a dne 9.3.2010 podal za společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno, v němž doklad uplatnil, a takto obžalovaní jednali, ačkoliv věděli, že žádné služby provedeny nebyly, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a tímto způsobem obžalovaní úmyslně zkrátili DPPO za zdaňovací období roku 2009 o 35.400 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2010:

- s datem 15.10.2010 fakturu č. 3110/04/10 v ceně 200.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 14.3.2011 podal za společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu [obec], v němž tuto fakturu uplatnil, takto obžalovaní jednali, ač věděli, že žádné služby provedeny nebyly, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu, takto úmyslně zkrátili DPPO za zdaňovací období roku 2010 o 38.000 Kč,

čímž za zdaňovací období let 2008 až 2010 úmyslně zkrátili [příjmení] [příjmení] [jméno] ve výši 178.400 Kč,

II. obž. [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

po předchozí domluvě obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy obž. [příjmení] zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit DPPO i daň z příjmů fyzických osob (dále jen DPFO):

A) společnosti D, s. r. o., IČ: 28917995, se sídlem Chrudimská 2526/2A, Praha 3 (dále jen DigiPlus), vystavil obž. [příjmení] za [příjmení] a partner faktury na fiktivní služby – pronájem reklamní plochy pro DigiPlus, jež měly být údajně realizovány PROTOTYPE TEAM, na základě mandátní smlouvy mezi společnostmi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, kdy takto obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 24.6.2009:

- s datem 24.6.2009 fakturu č. 3006/12/09 v ceně 870.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 28.6.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období od 24.6.2009 do 31.12.2009 u Finančního úřadu pro Prahu 3, němž tento doklad uplatnil a takto obžalovaní jednali, ač věděli, že uvedené služby ve skutečnosti nebyly provedeny, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu DPPO, přičemž obžalovaní takto úmyslně zkrátili DPPO za zdaňovací období od 24.6.2009 do 31.12.2009 o 174.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009:

- s datem 1.1.2010 fakturu č. 1501/03/10 v ceně 1.750.000 Kč,

- s datem 1.9.2010 fakturu č. 1509/12/10 v ceně 1.950.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 28.6.2011 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu pro Prahu 3, němž tyto doklady uplatnil, kdy takto obžalovaní jednali, ačkoliv všichni věděli, že deklarované služby provedeny nebyly, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu této daně, přičemž obžalovaní takto úmyslně zkrátili DPPO za zdaňovací období roku 2010 o 703.000 Kč,

celkem tak obžalovaní za zdaňovací období od 24.6.2009 do 31.12.2010 úmyslně zkrátili DPPO DigiPlus ve výši 877.000 Kč,

B) samostatně podnikající fyzické osobě [jméno] [příjmení], DIČ: CZ7705153896, se sídlem Varhulíkové 1578/14, Praha 7 vystavil obž. [příjmení] za [příjmení] a partner faktury na fiktivní služby - pronájem reklamní plochy pro samostatně podnikající fyzickou osobu [jméno] [příjmení], které měly být údajně realizovány PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, obž. [příjmení] takto vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008:

- s datem 1.1.2009 fakturu č. 1501/02/09 v ceně 400.000 Kč,

- s datem 15.5.2009 fakturu č. 3105/06/09 v ceně 250.000 Kč,

- s datem 15.7.2009 fakturu č. 3107/08/09 v ceně 350.000 Kč,

- s datem 15.10.2009 fakturu č. 3110/14/09 v ceně 210.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 28.06.2010 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno IV, v němž tyto doklady uplatnil a takto obžalovaní jednali, byť všichni věděli, že uvedené služby ve skutečnosti provedeny nebyly, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu této daně, přičemž takto obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO za zdaňovací období roku 2009 o 181.500 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009:

- s datem 1.1.2010 fakturu č. 1501/02/10 v ceně 430.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví a dne 30.3.2011 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu pro Prahu 6, němž tento doklad uplatnil, takto obžalovaní jednali, ač všichni věděli, že fakturované služby nebyly vůbec provedeny, neboť faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu této daně, přičemž obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPFO za zdaňovací období roku 2010 o 64.500 Kč,

celkem tak obžalovaní za zdaňovací období let 2009 a 2010 úmyslně zkrátili DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] ve výši 246.000 Kč,

III. obž. [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

po předchozí domluvě obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy obž. [příjmení] zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit DPPO společnosti HF partners, s.r.o., IC: 27696685, se sídlem [adresa] (dále je HF partners), vystavil obž. [příjmení] za [příjmení] a partner faktury na fiktivní služby – pronájem reklamní plochy pro HF partners, jež měly být údajně realizovány PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když takto obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.3.2007:

- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/10/07 v ceně 300.000 Kč,

- s datem 15.10.2007 fakturu č. 3110/16/07 v ceně 300.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] partners zahrnul do účetnictví společnosti a dne 31.3.2008 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu v Ivančicích, v němž uvedené doklady uplatnil, kdy takto obžalovaní jednali, ač všichni věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby nebyly vůbec provedeny, přičemž obžalovaní takto zkrátili DPPO HF partners za zdaňovací období roku 2007 o 144.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2008:

- s datem 15.6.2008 fakturu č. 3006/10/08 v ceně 350.000 Kč,

- s datem 15.10.2008 fakturu č. 3110/11/08 v ceně 350.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] partners zahrnul do účetnictví společnosti a dne 25.3.2009 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu v Ivančicích, v němž uplatnil uvedené doklady a takto obžalovaní jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a fakturované služby nebyly provedeny, obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPPO HF partners za zdaňovací období roku 2008 o 147.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2009:

- s datem 1.7.2009 fakturu č. 1507/06/09 v ceně 230.000 Kč,

- s datem 1.11.2009 fakturu č. 1511/13/09 v ceně 230.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] partners zahrnul do účetnictví společnosti a dne 30.3.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Ivančicích, v němž uvedené doklady uplatnil a takto obžalovaní jednali, ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby provedeny nebyly, přičemž obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPPO HF partners za zdaňovací období roku 2009 o 92.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2010:

- s datem 15.7.2010 fakturu č. 3107/05/10 v ceně 350.000 Kč,

- s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/17/10 v ceně 360.000 Kč,

kteřé obř. [přijmení] jako jednatel [přijmení] partners zahrnul do účetnictví společnosti a dne 29.2.2012 podal dodatečné daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu v Ivančicích, v němž uplatnil tyto doklady a takto obřalovaní jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby nebyly ve skutečnosti provedeny, přičemž obřalovaní tak úmyslně zkrátili DPPO HF partners za zdaňovací období roku 2010 o 134.900 Kč,

celkem tak obřalovaní za zdaňovací období let 2007 až 2010 zkrátili DPPO HF partners ve výši 517.900 Kč,

IV. obř. [jméno] [přijmení], [přijmení] [přijmení] a [jméno] [přijmení]

po předchozí domluvě obř. [jméno] [přijmení] a [jméno] [přijmení], kdy obř. [přijmení] zprostředkoval kontakt obř. [přijmení] s obř. [přijmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit DPPO společnosti MAZUREK, s.r.o., IČ: 28614631, se sídlem Dětmarovice 109 (dále jen spol. MAZUREK) vystavil obř. [přijmení] za [přijmení] a partner faktury na fiktivní služby - pronájem reklamní plochy, jež měly být realizovány PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když takto obř. [přijmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2010:

- s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/12/10 v ceně 400.000 Kč,

kteřou obř. [přijmení] jako jednatel spol. [přijmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 27.6.2011 daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období od 8.2.2010 do 31.12.2010 u Finančního úřadu v Karvině, v němž tuto fakturu uplatnil, takto obřalovaní jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby nebyly vůbec provedeny, přičemž obřalovaní takto úmyslně zkrátili DPPO spol. MAZUREK za zdaňovací období roku 2010 o 76.000 Kč,

V. obř. [jméno] [přijmení], [přijmení] [přijmení] a [přijmení] [přijmení]

po předchozí domluvě obř. [jméno] [přijmení] a [jméno] [přijmení], kdy obř. [přijmení] zprostředkoval kontakt obř. [přijmení] s obř. [přijmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [přijmení], DIČ: CZ5703250036, se sídlem [adresa], vystavil obř. [přijmení] za [přijmení] a partner faktury na fiktivní služby - pronájem reklamní plochy, jež měly být realizovány PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když takto obř. [přijmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 22.3.2006:

- s datem 1.5.2006 fakturu č. 1505/06/06 v ceně 200.000 Kč,

- s datem 1.6.2006 fakturu č. 1506/13/06 v ceně 200.000 Kč,

- s datem 15.8.2006 fakturu č. 3108/09/06 v ceně 350.000 Kč,

kteřé obř. [přijmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 26.3.2007 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto doklady uplatnil, kdy takto obřalovaní jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby nebyly vůbec provedeny, přičemž obřalovaní tak úmyslně zkrátili DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [přijmení] za zdaňovací období roku 2006 o 219.368 Kč,

dále obř. [přijmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.3.2006:

- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/14/07 v ceně 300.000 Kč,

- s datem 15.9.2007 fakturu č. 3009/14/07 v ceně 200.000 Kč,

kteřé obř. [přijmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 26.3.2008 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto doklady uplatnil

a takto obžalovaní jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby provedeny nebyly, přičemž obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPFO za zdaňovací období roku 2007 o 138.748 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007:

- s datem 1.3.2008 fakturu č. 1503/13/08 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 1.6.2008 fakturu č. 1506/17/08 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 1.9.2008 fakturu č. 1509/22/08 v ceně 200.000 Kč,
- s datem 1.11.2008 fakturu č. 1511/22/08 v ceně 200.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 25.3.2009 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto faktury uplatnil a takto obžalovaní jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby vůbec provedeny nebyly, přičemž obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2008 o 120.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2009:

- s datem 15.4.2009 fakturu č. 3004/07/09 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 15.6.2009 fakturu č. 3006/11/09 v ceně 150.000 Kč,
- s datem 15.9.2009 fakturu č. 3009/12/09 v ceně 160.000 Kč,
- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/18/09 v ceně 200.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví a dne 26.3.2010 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Českém Těšíně, v němž tyto doklady uplatnil a obžalovaní takto jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a uvedené služby provedeny nebyly, přičemž obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 87.300 Kč;

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010:

- s datem 1.5.2010 fakturu č. 1505/08/10 v ceně 70.000 Kč,
- s datem 1.7.2010 fakturu č. 1507/04/10 v ceně 100.000 Kč,
- s datem 1.10.2010 fakturu č. 1510/09/10 v ceně 100.000 Kč,
- s datem 1.12.2010 fakturu č. 1512/14/10 v ceně 100.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví a dne 24.03.2011 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního řadu v [obec], ve kterém uplatnil tyto doklady a obžalovaní takto jednali, ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu deklarované služby provedeny nebyly, přičemž tak obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2010 o 53.880 Kč;

celkem tak obžalovaní úmyslně zkrátili [příjmení] [jméno] [příjmení] za zdaňovací období let 2006 až 2010 ve výši 619.296 Kč,

VI. obž. [jméno] [příjmení], [příjmení] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

po předchozí domluvě obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy obž. [příjmení] zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil vystavení faktur v úmyslu zkrátit DPFO společnosti Top People s.r.o., IČ: 28275179, se sídlem Příkop 843/4, Brno (dále jen Top People), vystavil obž. [příjmení] za [příjmení] a partner faktury na fiktivní služby – pronájem reklamní plochy, jež měly být realizovány PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy

mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když obž. [příjmení] takto vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2009:

- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/15/09 v ceně 300.000 Kč,

kteřou obž. [příjmení] jako jednatelka Top People zahrnula do účetnictví společnosti a dne 31.3.2010 podala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno III, v němž tento doklad uplatnila, a obžalovaní tak jednali, ač věděli, že žádné takové služby provedeny nebyly a faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu, a úmyslně tak zkrátily DPPO Top People za zdaňovací období roku 2009 o 60.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 01.04.2010:

- s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/21/10 v ceně 1.000.000 Kč,

kteřou obž. [příjmení] zahrnula do účetnictví společnosti a dne 30.6.2011 podala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu Brno I, ve kterém uplatnila uvedený doklad, a obžalovaní takto jednali ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a žádné takové služby provedeny nebyly, úmyslně tak zkrátily DPPO Top People za zdaňovací období roku 2010 o 190.000 Kč,

celkem tak obžalovaní úmyslně zkrátily DPPO Top People za zdaňovací období roku 2009 a 2010 v celkové výši 250.000 Kč,

VII. obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]:

po předchozí dohodě a v úmyslu zkrátit DPPO společnosti D-SYSTEM, s.r.o., IČ: 46980172, se sídlem BÖHMOVA 768/1, 621 00 BRNO-ŘEČKOVICE (dále jen D-SYSTEM) vystavil obž. [příjmení] za [příjmení] a partner faktury na fiktivní služby, jež měly být realizovány PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když takto obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 5.5.2008 fakturu č. 0905/01/08 za direct mailovou kampaň "Přátelé na celý život – Jaro 2008 (Gondíci)" – 1. etapa v ceně 400.000 Kč,

- s datem 5.5.2008 fakturu č. 0905/02/08 za direct mailovou kampaň "Eurodárek za váš nákup – Jaro 2008" v ceně 350.000 Kč,

- s datem 5.5.2008 fakturu č. 1605/01/08 za direct mailovou kampaň "Přátelé na celý život – Jaro 2008 (Gondíci)" – 2. etapa v ceně 400.000 Kč,

- s datem 5.5.2008 fakturu č. 2305/01/08 za direct mailovou kampaň "Přátelé na celý život – Jaro 2008 (Gondíci)" – 3. etapa v ceně 400.000 Kč,

- s datem 5.5.2008 fakturu č. 3005/01/08 za direct mailovou kampaň "Přátelé na celý život – Jaro 2008 (Gondíci)" – 4. etapa v ceně 400.000 Kč,

- s datem 5.7.2008 fakturu č. 2007 /01/08 za direct mailovou kampaň "Dárek za nákup" v ceně 302.000 Kč,

- s datem 15.8.2008 fakturu č. 3108/02/08 za 1. etapu direct marketingové kampaně De WALT "nízké ceny" – E-mailing v ceně 1.078.000 Kč,

- s datem 25.8.2008 fakturu č. 1009/01/08 za 2. etapu direct marketingové kampaně De WALT "nízké ceny" – E-mailing v ceně 1.400.000 Kč,

- s datem 1.9.2008 fakturu č. 1509/11/08 za direct marketingovou kampaň Black & Decker "Každý si vybere" - direct mailing v ceně 747.000 Kč,

- s datem 1.9.2008 fakturu č. 1509/12/08 za direct marketingovou kampaň De WALT "Akce nízké ceny" - e-mailing v ceně 291.000 Kč,

- s datem 15.9.2008 fakturu č. 3009/10/08 za direct marketingovou kampaň Black & Decker "Každý si vybere" - e-mailing v ceně 1.125.000 Kč,
- s datem 15.9.2008 fakturu č. 3009/11/08 za direct marketingovou kampaň De WALT "Akce nízké ceny" - direct mailing v ceně 482.500 Kč,
- s datem 1.10.2008 fakturu č. 1510/11/08 za direct marketingovou kampaň Black & Decker "Udělej si radost a potěš svoji ženu" - direct mailing v ceně 747.000 Kč,
- s datem 15.10.2008 fakturu č. 3110/01/08 za direct marketingovou kampaň Black & Decker "Udělej si radost a potěš svoji ženu" - e-mailing v ceně 1.125.000 Kč,
- s datem 15.10.2008 fakturu č. 3110/10/08 za realizaci reklamní direct mailingové kampaně Black & Decker "Akce PARFÉM" v ceně 332.000 Kč,
- s datem 1.12.2008 fakturu č. 1512/03/08 za výrobu webových stránek a jejich údržbu za období 01 - 12/ 2008 v ceně 240.000 Kč,
- s datem 1.12.2008 fakturu č. 1512/04/08 za monitoring médií pro společnost Océ ČR, s.r.o. v období 01 - 12/ 2008 v ceně 60.000 Kč,

- s datem 15.12.2008 fakturu č. 3112/11/08 za údržbu a aktualizaci webových stránek [webová adresa]) pro společnost 5 P Agency, s.r.o. na období 01 - 12/ 2008 v ceně 139.680 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 10.3.2009 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu Brno III, v němž uvedené doklady uplatnil, obžalovaní takto jednali, ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby nebyly provedeny PROTOTYPE TEAM, přičemž tak úmyslně zkrátili DPPO D-SYSTEM za zdaňovací období roku 2008 o 2.103.990 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.1.2009 fakturu č. 3101/03/09 za direct marketingovou kampaň na Office program Océ zaměřený na obchodní firmy s 10-50 zaměstnanci v ceně 662.000 Kč,
- s datem 15.3.2009 fakturu č. 3103/03/09 za reklamní direct marketingovou kampaň "Akce BAUMAX" - E-mailing v ceně 562.600 Kč,
- s datem 15.3.2009 fakturu č. 3103/04/09 za reklamní direct marketingovou kampaň "Akce BAUMAX" - Direct mailing v ceně 727.500 Kč,
- s datem 13.4.2009 fakturu č. 2804/01/09 za realizaci reklamní direct mailingové marketingové kampaně "Akce ZAHRAHA - sekačky + GR 3400 v ceně 727.500 Kč,
- s datem 6.5.2009 fakturu č. 2005 /01/09 za reklamní direct marketingovou kampaň (e-mailing + direct mailing) - "Brusky, opalovací pistole, šroubovák" v ceně 824.500 Kč,
- s datem 8.5.2009 fakturu č. 2205/01/09 za reklamní direct marketingovou kampaň "Akce Sell Out - výprodej I. Vlna" - E-mailing v ceně 562.600 Kč,
- s datem 8.5.2009 fakturu č. 2205/02/09 za reklamní direct marketingovou kampaň "Akce Sell Out - výprodej I. Vlna" - Direct mailing v ceně 727.500 Kč,
- s datem 13.5.2009 fakturu č. 2705/01/09 za reklamní direct marketingovou kampaň (e-mailing + direct mailing) - " Pily, hoblíky, frézy" v ceně 824.500 Kč,
- s datem 19.5.2009 fakturu č. 0306/01/09 za reklamní direct marketingovou kampaň (e-mailing + direct mailing) " Sady + kotouče" v ceně 824.500 Kč,
- s datem 25.5.2009 fakturu č. 0806/01/09 za reklamní direct marketingovou kampaň na území Slovenské republiky - "Jaro Baumax 2009 – sortiment brusky, vrtačky, pily - Direct mailing v ceně 104.500 Kč,

- s datem 1.6.2009 fakturu č. 1506/10/09 za reklamní direct marketingovou kampaň na území Slovenské republiky - "Jaro Baumax 2009 – sortiment brusky, vrtačky, pily - E-mailing v ceně 85.500 Kč,
- s datem 5.6.2009 fakturu č. 1906 /01/09 za reklamní direct marketingovou kampaň "Akce Sell Out - výprodej II. Vlna" - E-mailing v ceně 562.600 Kč,
- s datem 5.6.2009 fakturu č. 1906 /02/09 za reklamní direct marketingovou kampaň "Akce Sell Out - výprodej II. Vlna" - Direct mailing v ceně 727.500 Kč,
- s datem 1.10.2009 fakturu č. 1510/09/09 za zpracování průzkumu spokojenosti zaměstnanců společnosti O v ceně 80.000 Kč,
- s datem 15.10.2009 fakturu č. 3110/04/09 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně - "Akce Vánoce B & D nářadí + sada A7064" – emailing v ceně 562.600 Kč,
- s datem 15.10.2009 fakturu č. 3110/05/09 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně - "Akce Vánoce B & D nářadí + sada A7064" – direct mailing v ceně 727.500 Kč,
- s datem 25.10.2009 fakturu č. 2011 /01/09 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně - "Akce Vánoce B & D nářadí + příbory Tescoma" – emailing v ceně 562.600 Kč,
- s datem 25.10.2009 fakturu č. 2011 /02/09 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně "Akce Vánoce B & D nářadí + příbory Tescoma" direct mailing v ceně 727.500 Kč,
- s datem 20.11.2009 fakturu č. 2711/01/09 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně - "Akce Vánoce B & D 2009 - e-mailing v ceně 204.280 Kč,
- s datem 20.11.2009 fakturu č. 3011/07/09 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně - "Akce Vánoce B & D 2009 - direct mailing v ceně 322.130 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví D-SYSTEM a dne 17.3.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno III, v němž uplatnil uvedené doklady, obžalovaní tak jednali ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a žádné služby PROTOTYPE TEAM nebyly provedeny, přičemž tak úmyslně tak zkrátili DPPO D-SYSTEM za zdaňovací období roku 2009 o 2.222.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.4.2010 fakturu č. 3004/03/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER - "Slavíme 100 let inovací" - 1. etapa - e-mailing v ceně 291.000 Kč,
- s datem 15.4.2010 fakturu č. 3004/04/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER "Slavíme 100 let inovací" 1. etapa - direct mailing v ceně 339.500 Kč,
- s datem 1.5.2010 fakturu č. 1505/06/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER "Slavíme 100 let inovací" 2. etapa - e-mailing v ceně 291.000 Kč,
- s datem 1.5.2010 fakturu č. 1505/07/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER "Slavíme 100 let inovací" 2. etapa - direct mailing v ceně 339.500 Kč,
- s datem 15.5.2010 fakturu č. 3105/03/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER "Slavíme 100 let inovací" 3. etapa - e-mailing v ceně 291.000 Kč,
- s datem 15.5.2010 fakturu č. 3105/04/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER "Slavíme 100 let inovací" 3. etapa - direct mailing v ceně 339.500 Kč,
- s datem 20.5.2010 fakturu č. 0506/01/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER "Slavíme 100 let inovací" 4. etapa - e-mailing v ceně 145.500 Kč,

- s datem 15.10.2010 fakturu č. 3110/05/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně Black & Decker "VÁNOCE 2010 - K dobré ceně ještě dárek" 1. etapa - Direct mailing v ceně 291.000 Kč,

- s datem 1.11.2010 fakturu č. 1511/02/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně Black & Decker "VÁNOCE 2010 - K dobré ceně ještě dárek" - 2. etapa - Neadresná distribuce v ceně 388.000 Kč,

- s datem 25.11.2010 fakturu č. 1012/01/10 za individuální koučing manažerských dovedností pro Vašeho klienta v ceně 24.910 Kč,

- s datem 25.11.2010 fakturu č. 1012/02/10 za konzultace Vašeho klienta - individuální koučing v ceně 35.300 Kč,

- s datem 1.12.2010 fakturu č. 1512/07/10 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně Black & Decker "VÁNOCE 2010 - K dobré ceně ještě dárek" - 3. etapa - Připomínkový Last Minute E-mailing v ceně 48.500 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 23.3.2011 podal za společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu Brno III, v němž uplatnil vyjmenované doklady, obžalovaní takto jednali ač věděli, že žádné takové služby ve skutečnosti PROTOTYPE TEAM provedeny nebyly a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPPO D-SYSTEM za zdaňovací období roku 2010 o 481.650 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 10.9.2011 fakturu č. 2509/01/11 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER - " PODZIM/ZIMA 2011 - 1. etapa - kampaň Dobrá cena v ceně 242.500 Kč,

- s datem 10.10.2011 fakturu č. 2510/01/11 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER - " PODZIM/ZIMA 2011 - 2. etapa - kampaň jednotná cena v ceně 242.500 Kč,

- s datem 8.11.2011 fakturu č. 2211/01/11 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER - "VÁNOCE 2011 v ceně 157.140 Kč,

- s datem 10.11.2011 fakturu č. 2511/01/11 za realizaci reklamní direct marketingové kampaně BLACK & DECKER - " PODZIM/ZIMA 2011 - 3. etapa - kampaň Dárek navíc v ceně 242.500 Kč,

- s datem 15.11.2011 fakturu č. 3011/03/11 za realizaci mailingové akce "Průzkum trhu v oblasti zájmu o využívání outsourcingových služeb" pro Vašeho klienta Océ- Česká republika, s.r.o. v ceně 178.690 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 7.3.2012 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2011 u Finančního úřadu Brno III, v němž uplatnil výše uvedené faktury, obžalovaní takto jednali byt' věděli, že deklarované služby nebyly ve skutečnosti PROTOTYPE TEAM vůbec provedeny, přičemž tak úmyslně zkrátili DPPO D-SYSTEM za zdaňovací období roku 2011 o 399.190 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období let 2008 až 2011 úmyslně zkrátili DPPO D-SYSTEM ve výši 5.206.830 Kč,

VIII. obž. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

jako členové společenství s organizovanou strukturou, založeného v úmyslu zkrátit DPPO společnosti RDM s.r.o., IČ: 27677648, se sídlem Vodičkova 791/41, Praha 1 (dále jen RDM), působili tak, že obž. [příjmení] předával pokyny od obž. [příjmení] obž. [příjmení] k vystavení faktur

[příjmení] a partner, jejímž byl obž. [příjmení] jednatelem, pro RDM, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM, na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obžalovaní věděli, že faktury byly vydány za účelem snížení daňové základy DPPO a plnění, které mělo být fakturováno, nebylo nikdy PROTOTYPE TEAM provedeno, přičemž takto vystavené faktury obž. [příjmení] převzal od obž. [příjmení], zkontroloval jejich správnost a předal je obž. [příjmení], který je dále předal obž. [příjmení], jednatelce [příjmení], která je použila pro snížení základy DPPO RDM v příslušných zdaňovacích obdobích, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za společnosti Pavlík a partner s.r.o. vystavil:

- s datem 15.6.2008 fakturu č. 3006/07/08 za vývojové práce na projektu Informačního systému ETAPA I dle smlouvy ze dne 07.01.2008 a výkazu práce ze dne 04.06.2008 v ceně 4.980.000 Kč,
- s datem 15.8.2008 fakturu č. 3108/07/08 za vývojové práce na projektu Informačního systému ETAPA II dle smlouvy ze dne 07.01.2008 a výkazu práce ze dne 05.08.2008 v ceně 2.710.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnula do účetnictví RDM a dne 19.03.2009 podala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu Brno I, v němž uplatnila uvedené doklady, kdy obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPPO RDM za zdaňovací období roku 2008 o 1.614.900 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/11/09 za subdodávky dle smlouvy - vyúčtování provedených prací a subdodávek k 30.11.2009 dle předávacího protokolu č. 1/ 2009 až 6/ 2009 v ceně 14.460.000 Kč,
- s datem 15.12.2009 fakturu č. 3112/16/09 za subdodávky dle smlouvy - vyúčtování provedených prací a subdodávek k 31.12.2009 dle předávacího protokolu č. 7/ 2009 v ceně 5.820.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnula do účetnictví společnosti a dne 19.03.2010 podala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu pro Prahu 1, němž uplatnila uvedené daňové doklady, kdy obžalovaní tak úmyslně zkrátili DPPO RDM za zdaňovací období roku 2009 o 4.056.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 1.9.2010 fakturu č. 1509/07/10 za subdodávky dle smlouvy - vyúčtování provedených prací a subdodávek k 31.8.2010 dle předávacího protokolu č. 8/ 2010 v ceně 4.680.000 Kč,
- s datem 1.11.2010 fakturu č. 1511/07/10 za subdodávky dle smlouvy - vyúčtování provedených prací a subdodávek k 31.10.2010 dle předávacího protokolu č. 9/ 2010 v ceně [email] 2005,
- s datem 1.12.2010 fakturu č. 1512/12/10 za subdodávky dle smlouvy - vyúčtování provedených prací a subdodávek k 30.11.2010 dle předávacího protokolu č. 10/ 2010 v ceně [email] 2006,

které obž. [příjmení] zahrnula do účetnictví RDM a dne 25.03.2011 podala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu pro Prahu 1, němž uplatnila uvedené daňové doklady, kdy obžalovaní takto úmyslně zkrátili DPPO RDM za zdaňovací období roku 2010 o [email] [rok],

čimž obžalovaní za zdaňovací období let 2008 až 2010 jako členové organizované skupiny zkrátili DPPO RDM v celkové výši [email] 2008

IX. obž. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení]:

po předchozí domluvě obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], kdy obž. [příjmení] zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil s ním podmínky vystavení faktur, jež následně převzal a doručil obž. [příjmení], a to v úmyslu zkrátit DPPO společnosti ITS 42 s.r.o., IČ: 27096629, se sídlem [adresa] (dále jen ITS 42), jejímž byl obž. [příjmení] do 7.2.2007

jednatel a po tomto datu osobou jednající za tuto společnost na základě plné moci, udělené mu jeho otcem [jméno] [příjmení], starším [datum narození], bytem [adresa], na kterého ITS 42 účelově převedl, obž. [příjmení], jako jednatel [příjmení] a partner vystavil faktury za tuto společnost na ITS 42, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, ačkoliv všichni obžalovaní věděli, že plnění, které bylo fakturováno, nebylo uvedenými společnostmi nikdy provedeno, a takto vystavené faktury obž. [příjmení] použil pro snížení základu DPPO ITS 42 v příslušných zdaňovacích obdobích, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil:

- s datem 15.5.2006 fakturu č. 3105/03/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2005 2006 ze dne 7.9.2005 v ceně [email] 2009,

kterou obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví ITS 42 a dne 3.1.2007 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období od 1.7.2005 do 30.6.2006 u Finančního úřadu pro [část Prahy] němž uplatnil uvedený doklad, obžalovaní tak úmyslně zkrátily DPPO ITS 42 za zdaňovací období od 1.7.2005 do 30.6.2006 o [email] 2010,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 1.9.2006 fakturu č. 1509/09/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 1.9.2006 v ceně [email] 2011,

- s datem 1.11.2006 fakturu č. 3112/13/06 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 1.9.2006 v ceně 8.000.000 Kč,

- s datem 1.4.2007 fakturu č. 1504/12/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.12.2006 v ceně 8.000.000 Kč,

- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/05/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.12.2006 v ceně 35.000.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 1.10.2007 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období od 1.7.2006 do 30.6.2007 u Finančního úřadu pro Prahu 3, němž uplatnil uvedené daňové doklady, kdy obžalovaní tak úmyslně zkrátily DPPO ITS 42 za zdaňovací období od 1.7.2006 do 30.6.2007 o 14.064.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.6.2008 fakturu č. 3006/06/08 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.6.2007 v ceně 7.050.000 Kč, uhrazenou na základě zálohové faktury č. 1505/06/08/Z,

kterou obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 30.9.2008 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období od 1.7.2007 do 30.6.2008 u Finančního úřadu pro Prahu 3, němž uplatnil uvedený doklad, kdy obžalovaní tak úmyslně zkrátily DPPO ITS 42 za zdaňovací období od 1.7.2007 do 30.6.2008 o [email] 2015,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.6.2008:

- s datem 1.8.2008 fakturu č. 1508/06/08 v ceně 5.500.000 Kč,

- s datem 1.11.2008 fakturu č. 1511/17/08 v ceně 2.450.000 Kč,

- s datem 1.2.2009 fakturu č. 1502/02/09 v ceně 10.850.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 30.7.2010 podal dodatečné daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období od [email] 1889 do 30.6.2009 u Finančního úřadu pro Prahu 3, němž uplatnil uvedené daňové doklady, kdy obžalovaní takto úmyslně zkrátily DPPO ITS 42 za zdaňovací období od [email] 1889 do 30.6.2009 o 3.948.000 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období od 1.7.2005 do 30.6.2009 úmyslně zkrátili DPPO ITS 42 v celkové výši 21.414.500 Kč,

X. obž. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

po předchozí dohodě v úmyslu zkrátit DPPO společnosti 5 P Agency, spol. s r.o., IČ: 60730838, se sídlem [adresa] (dále jen 5 P Agency), poté co obž. [příjmení] vystavil jménem [příjmení] a partner fiktivní faktury na D-SYSTEM, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM, na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] plnění uvedená na fakturách vystavených [příjmení] a partner dále přefakturoval jménem D-SYSTEM na 5 P Agency, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil:

- dne 1.12.2009 fakturu č. 1512/11/09 pro příjemce D-SYSTEM, za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 v ceně 1.455.000 Kč, kterou obž. [příjmení] za D-SYSTEM dále přefakturoval na konečného příjemce 5 P Agency fakturou č. 293323 ze dne 10.12.2009 v ceně 1.500.000 Kč bez DPH a

obž. [příjmení] jako jednatel 5 P Agency zahrnul přefakturovaný doklad do účetnictví společnosti a dne 30.6.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu [obec] III, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, přičemž obžalovaní takto jednali byť věděli, že deklarované plnění nebylo vůbec provedeno a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu, a úmyslně tak zkrátili DPPO 5 P Agency za zdaňovací období roku 2009 o 300.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- dne 15.6.2010 fakturu č. 3006/05/10 pro příjemce D-SYSTEM za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009 v ceně 436.500 Kč, kterou obž. [příjmení] za D - SYSTEM dále přefakturoval na konečného příjemce 5 P Agency fakturou č. 103138 ze dne 2.7.2010 v ceně 450.000 Kč bez DPH,

- dne 15.8.2010 fakturu č. 3108/05/10 pro příjemce D-SYSTEM za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009 v ceně 436.500 Kč, kterou obž. [příjmení] za D-SYSTEM dále přefakturoval na konečného příjemce 5 P Agency fakturou č. 103159 ze dne 31.8.2010 v ceně 450.000 Kč bez DPH,

- dne 15.11.2010 fakturu č. 3011/15/10 pro příjemce D-SYSTEM za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009 v ceně 630.500 Kč, kterou obž. [příjmení] za D-SYSTEM dále přefakturoval na konečného příjemce 5 P Agency fakturou č. 103229 ze dne 10.12.2010 v ceně 650.000 Kč bez DPH,

následně obž. [příjmení] jako jednatel 5 P Agency zahrnul přefakturované daňové doklady do účetnictví této společnosti a dne 31.3.2011 podal za tuto společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu [obec] III, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní takto jednali, byť věděli, že deklarované plnění nebylo vůbec provedeno a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu DPPO a tím úmyslně zkrátili DPPO 5P Agency za zdaňovací období roku 2010 o 294.500 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období let 2009 a 2010 úmyslně zkrátili DPPO 5 P Agency ve výši 594.500 Kč,

XI. obv. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti KA s.r.o., IČ: 49702858, se sídlem [adresa] (dále jen KA3) po předchozí vzájemné domluvě obž. [příjmení] a [příjmení], který zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil s ním podmínky vystavení faktur, vystavil obž. [příjmení] jménem [příjmení] a partner pro KA3 faktury na fiktivní plnění, která měla být údajně realizována

PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když takto obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 10.9.2010 fakturu č. 2009/01/10 za zajištění individuálního koučingového programu na téma Management procesu myšlení v kontextu práce s energií v rozsahu smlouvy ze dne 17.03.2010 v ceně 720.000 Kč,

- s datem 15.9.2010 fakturu č. 3009/02/10 za zajištění Direct Marketingové kampaně k projektu Rytířská Lhota - ekofarma se školícím centrem, se zaměřením na cílovou skupinu možných domácích i zahraničních investorů, obchodních a reklamních partnerů v rozsahu smlouvy ze dne 14.06.2010 v ceně 1.280.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel KA3 poté, co mu je obž. [příjmení] doručil, zahrnul do účetnictví společnosti a dne 4.7.2011 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období 2010 u Finančního úřadu pro Prahu 2, němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní tak jednali, ač věděli, že deklarované služby nebyly ve skutečnosti PROTOTYPE TEAM provedeny a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu, čímž úmyslně zkrátili DPPO KA3 za zdaňovací období roku 2010 o 380.000 Kč,

XII. obž. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti SPORTIGO s.r.o., IČ: 26978768, se sídlem Kobližná 57/20, Brno (dále jen SPORTIGO), po předchozí vzájemné dohodě obž. [příjmení] a [příjmení], kdy obž. [příjmení] zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil s ním podmínky vystavení faktur, vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner společnosti SPORTIGO faktury na fiktivní plnění, která měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil:

- s datem 15.12.2008 fakturu č. 3112/15/08 za poradenskou a konzultační činnost k rozvoji firmy na základě smlouvy ze dne 2.6.2008 v ceně 800.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatelka SPORTIGO poté, co jí fakturu obž. [příjmení] doručil, zahrnula do účetnictví společnosti a dne 31.3.2009 podala daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu Brno IV, v němž uplatnila uvedený daňový doklad, a takto obžalovaní jednali, byť věděli, že žádné takové plnění PROTOTYPE TEAM provedeno nebylo a faktura byla vystavena za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPPO SPORTIGO za zdaňovací období roku 2008 o 156.660 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.12.2010 fakturu č. 3112/06/10 za služby na základě předávacích protokolů č. 1-2/2010 v ceně 430.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatelka SPORTIGO poté, co ji převzala od obž. [příjmení], zahrnula do účetnictví společnosti a dne 31.3.2011 podala za společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu Brno IV, v němž uplatnila uvedený daňový doklad a obžalovaní tak jednali, byť věděli, že faktura byla vystavena za účelem snížení daňového základu a deklarované služby ve skutečnosti PROTOTYPE TEAM provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPPO u SPORTIGO za zdaňovací období roku 2010 o 81.700 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období roku 2008 a 2010 úmyslně zkrátili DPPO SPORTIGO ve výši 238.360 Kč,

XIII. obž. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení]

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti MIREX spol. s r.o., IČ: 18631886, se sídlem Sečská 1877/15, Praha 10 (dále jen MIREX), po předchozí domluvě obž. [příjmení] s obž. [příjmení], který zprostředkoval kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení] a domluvil vystavení smyšlených faktur,

kteřé vyhotovil obř. [přijmení] jako jednatel [přijmení] a partner pro odběratele MIREX, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obř. [přijmení] za společnost Pa a partner vystavil:

- s datem 5.9.2009 fakturu č. 2009 /02/09 za komplex direct marketingových služeb na téma "akvizice, získání nových zákazníků z oblasti SME podniků a korporací v oblasti koučinku nebo vzdělání soft a hard skills" střední a vyšší management" v ceně 90.000 Kč,

kteřou obř. [přijmení] jako jednatel [přijmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 18.3.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu pro Prahu 10, němž uplatnil uvedený doklad a obřalování takto jednali byt' věděli, že žádné takové služby ve skutečnosti PROTOTYPE TEAM poskytnuty nebyly a faktura byla vystavena z důvodu snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPPO MIREX za zdaňovací období roku 2009 o 18.000 Kč,

dále obř. [přijmení] vystavil:

- s datem 15.10.2010 fakturu č. 3110/08/10 za komplex direct marketingových služeb na téma "akvizice, získání nových zákazníků z oblasti SME podniků a korporací v oblasti koučinku nebo vzdělání soft a hard skills,, střední a vyšší management" v ceně 85.000 Kč,

- s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/08/10 za odměnu za získání nových zákazníků z oblasti SME podniků a korporací v oblasti koučinku nebo vzdělání soft a hard skills, střední a vyšší management v ceně 92.000 Kč,

- s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/16/10 za 1. zpracování marketingového mediálního vzdělávacího projektu plánovaného pro celoplošné vysílání v roce 2010 - "Kde jsou mé peníze" (1x pilotní díl, dále 13 samostatných dílů), 2. zpracování marketingové podpory a grafického návrhu a korektury textu učebnice pro ČVUT - Finanční gramotnost 2010 (ISBN + EAN) v ceně 125.000 Kč,

- s datem 15.12.2010 fakturu č. 3112/09/10 za spolupráci na přípravě projektu "Poznej své peníze", marketingový plán společnosti pro SMI, návrh vzdělávací akademie pro akciovou společnost - tvorba metodických listů v ceně 165.000 Kč,

kteřé obř. [přijmení] jako jednatel [přijmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 20.3.2011 podal za tuto společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu pro Prahu 10, němž uplatnil uvedené smyšlené doklady a obřalování takto jednali, byt' věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a žádné deklarované služby PROTOTYPE TEAM provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPPO MIREX za zdaňovací období roku 2010 o 88.730 Kč,

čimž obřalování za zdaňovací období let 2009 a 2010 úmyslně zkrátili DPPO MIREX s.r.o. ve výši 106.730 Kč,

XIV. obř. [jméno] [přijmení] a [titul]. [jméno] [přijmení]

v úmyslu zkrátit DPFO podnikající fyzické osoby [titul]. [jméno] [přijmení] - BRYLART, IČ: 48470864, DIČ: CZ5959211368, se sídlem [adresa] (dále jen OSVČ [titul] [jméno] [přijmení]), po předchozí vzájemné domluvě vystavil obř. [přijmení] jako jednatel [přijmení] a partner za zdaňovací období roku 2006 až 2009 fiktivní faktury na OSVČ [titul]. [jméno] [přijmení], přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž takto obř. [přijmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 19.12.2005 vždy na částku 150.000 Kč:

- s datem 1.3.2006 fakturu č. 1503/07/06,

- s datem 1.6.2006 fakturu č. 1506/14/06,
- s datem 1.9.2006 fakturu č. 1509/15/06,
- s datem 1.11.2006 fakturu č. 1512/04/06,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 26.3.2007 podala daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu ve Zlíně, v němž uvedené daňové doklady uplatnila a obžalovaní takto jednali, byť věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a žádné takové služby provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2006 o 187.940 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2006:

- s datem 15.1.2007 fakturu č. 3101/04/07 na částku 250.000 Kč,
- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/11/07 na částku 250.000 Kč,
- s datem 15.9.2007 fakturu č. 3009/11/07 na částku 200.000 Kč,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 27.03.2008 podala daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu ve Zlíně, v němž uplatnila uvedené smyšlené daňové doklady, a obžalovaní takto jednali, ač věděli, že služby ve skutečnosti provedeny nebyly, a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2007 o 218.190 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007:

- s datem 1.3.2008 fakturu č. 1503/10/08 na částku 200.000 Kč,
- s datem 1.6.2008 fakturu č. 1506/14/08 na částku 200.000 Kč,
- s datem 1.9.2008 fakturu č. 1509/14/08 na částku 200.000 Kč,
- s datem 1.12.2008 fakturu č. 1512/01/08 na částku 100.000 Kč,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 31.3.2009 podala daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu ve Zlíně, v němž uplatnila uvedené daňové doklady a obžalovaní tak jednali, ač věděli, že deklarované plnění nebylo vůbec provedeno a faktury byly vystaveny pouze za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2008 o 105.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2009 vždy na částku 250.000 Kč:

- s datem 15.9.2009 fakturu č. 3009/10/09,
- s datem 15.12.2009 fakturu č. 3112/02/09,

které obž. [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnula do své účetní evidence a dne 1.9.2010 podala daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu ve Zlíně, v němž uplatnila uvedené daňové doklady a obžalovaní takto jednali, ač věděli, že služby ve skutečnosti provedeny nebyly a faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 75.000 Kč,

čímž obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období let 2006 až 2009 ve výši 586.130 Kč,

XV. obž. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]

v úmyslu zkrátit DPFO podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení], IČ: 68719175, DIČ: CZ6906184395, se sídlem Sadová 1026, Uherské Hradiště (dále jen [příjmení] [jméno] [příjmení]),

po předchozí dohodě obž. [příjmení] s [titul]. [příjmení], zprostředkovala obž. [titul]. [příjmení] kontakt obž. [příjmení] s obž. [příjmení], jednatelem [příjmení] a partner, domluvila s obž. [příjmení] vystavení fiktivních faktur jménem [příjmení] a partner, na podnikající fyzickou osobu [jméno] [příjmení], přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM a takto vystavené faktury následně předala obž. [jméno] [příjmení], přičemž všichni obžalovaní věděli, že plnění, které mělo být fakturováno, nebylo uvedenými společnostmi nikdy provedeno, a takto vystavené faktury [jméno] [příjmení] použil pro snížení základu DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] v příslušných zdaňovacích obdobích, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil:

- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/20/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 v ceně 300.000 Kč,

kterou obž. [jméno] [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 22.3.2010 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Uherském Hradišti, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, čímž obžalovaní takto úmyslně zkrátili DPFO OSVČ [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 45.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 15.11.2010 fakturu č. 3011/19/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 600.000 Kč,

kterou obž. [jméno] [příjmení] zahrnul do svého účetnictví a dne 30.3.2011 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu v Uherském Hradišti, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, čímž obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2010 o 90.000 Kč,

čímž obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 a 2010 v celkové výši 135.000 Kč,

XVI. obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], [datum narození], jeho trestní stíhání bylo z důvodu § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastaveno

v úmyslu zkrátit DPFO podnikající fyzické osoby Otakar Hačka SA - plus, IČ: 46245405, DIČ: CZ5706292438, se sídlem [adresa] (dále jen [příjmení] [jméno] [příjmení]), po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner [příjmení] [jméno] [příjmení] fiktivní faktury, kdy plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [jméno] [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 vždy na částku 320.000 Kč:

- s datem 15.9.2009 fakturu č. 3009/11/09,

- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/13/09,

které [jméno] [příjmení] zahrnul do své účetní evidence a dne 1.4.2010 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno IV, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, kdy obž. [příjmení] uvedené faktury vystavil za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované služby nebyly provedeny a úmyslně tak zkrátil DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2009 o 96.000 Kč,

XVII. obž. [jméno] [příjmení] a zemřelý [jméno] [příjmení]

v úmyslu zkrátit DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [titul]. [jméno] [příjmení], IČ: 12317128, se sídlem Borkovany 339 (dále jen OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení]), po předchozí vzájemné domluvě obž. [jméno] [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner vystavil smyšlené faktury na OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení], DIČ: CZ530206200, přičemž plnění uvedená na

fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, když obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 24.3.2006:

- s datem 1.9.2006 fakturu č. 1509/01/06 na částku 350.000 Kč,
- s datem 15.9.2006 fakturu č. 3009/01/06 na částku 350.000 Kč,
- s datem 1.10.2006 fakturu č. 1510/13/06 na částku 100.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení], zahrnul do své účetní evidence a dne 7.3.2007 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu v Hustopečích, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, a takto obžalovaní jednali, ačkoliv věděli, že žádné takové služby ve skutečnosti provedeny nebyly a faktury byly vydány za účelem snížení daňového základu a úmyslně tak zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2006 o 251.597 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2007:

- s datem 1.10.2007 fakturu č. 1510/15/07 na částku 450.000 Kč,
- s datem 1.11.2007 fakturu č. 1511/07/07 na částku 450.000 Kč,
- s datem 1.12.2007 fakturu č. 1512/02/07 na částku 100.000 Kč,

které obž. [příjmení] zahrnul do své účetní evidence a dne 28.3.2008 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu v Hustopečích, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, a takto obžalovaní jednali, ač věděli, že deklarované služby nebyly provedeny a faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu, čímž obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2007 o 318.033 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2008:

- s datem 15.10.2008 fakturu č. 3110/09/08 na částku 450.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] zahrnul do své účetní evidence a dne 25.3.2009 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu v Hustopečích, v němž uplatnil uvedenou fakturu, a takto obžalovaní jednali, ačkoliv věděli, že faktura byla vystavena za účelem snížení daňového základu a žádné služby ve skutečnosti provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2008 o 67.500 Kč,

čímž obžalovaní úmyslně zkrátili DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období let 2006 až 2008 ve výši 637.130 Kč,

XVIII. obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], [datum narození], jehož trestní stíhání bylo podle z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastaveno

v úmyslu zkrátit DPFO společnosti Cz spol. s r.o., IČ: 25942344, se sídlem Jihlavská 945, Havlíčkův Brod (dále jen CzechProject) po předchozí vzájemné domluvě obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner vystavil fiktivní faktury na CzechProject, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za společnost Pavlík a partner s.r.o. vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2008:

- s datem 1.6.2008 fakturu č. 1506/19/08 na částku 150.000 Kč,
- s datem 1.9.2008 fakturu č. 1509/24/08 na částku 150.000 Kč,
- s datem 1.12.2008 fakturu č. 1512/22/08 na částku 200.000 Kč,

kteřé [jméno] [přijmení] jako jednatel [přijmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 1.7.2009 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obž. [přijmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu daňového subjektu s vědomím, že deklarované služby nebyly provedeny a úmyslně tak zkrátil DPPO CzechProject za zdaňovací období roku 2008 o 105.000 Kč,

dále obž. [přijmení] tímto způsobem za Pavlík a partner s.r.o. vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2009:

- s datem 1.6.2009 fakturu č. 1506/11/09 na částku 150.000 Kč,
- s datem 1.9.2009 fakturu č. 1509/03/09 na částku 150.000 Kč,
- s datem 1.12.2009 fakturu č. 1512/03/09 na částku 200.000 Kč,

kteřé [jméno] [přijmení] jako jednatel [přijmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 1.4.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obž. [přijmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované služby nebyly provedeny a úmyslně tak zkrátil DPPO CzechProject za zdaňovací období roku 2009 o 100.000 Kč,

dále obž. [přijmení] tímto způsobem za [přijmení] a partner vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2010:

- s datem 1.6.2010 fakturu č. 1506/03/10 na částku 150.000 Kč,
- s datem 1.9.2010 fakturu č. 1509/03/10 na částku 150.000 Kč,
- s datem 1.12.2010 fakturu č. 1512/03/10 na částku 200.000 Kč,

kteřé [jméno] [přijmení] jako jednatel [přijmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 30.4.2011 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu v Havlíčkově Brodě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obž. [přijmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované služby nebyly provedeny a úmyslně tak zkrátil DPPO CzechProject za zdaňovací období roku 2010 o 95.000 Kč,

čímž obž. [přijmení] za zdaňovací období let 2008 až 2010 úmyslně zkrátil DPPO CzechProject ve výši 300.000 Kč,

XIX. obž. [jméno] [přijmení] a obž. [jméno] [přijmení]

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti REMAGO SERVIS, spol. s r.o., IČ: 63478480, se sídlem Spojovací 274, Otrokovice (dále jen REMAGO SE) po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [přijmení] jako jednatel [přijmení] a partner faktury na fiktivní plnění na společnost REMAGO SERVIS, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [přijmení] tímto způsobem za [přijmení] a partner vystavil:

- s datem 1.11.2006 fakturu č. 1511/12/06, za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 22.3.2006 na částku 500.000 Kč,

kteřou obž. [přijmení] jako jednatel REMAGO SE zahrnul do účetnictví společnosti a dne 23.3.2007 podal za tuto společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu v Otrokovicích, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, přičemž obžalovaní takto jednali, ač věděli, že faktura byla vystavena za účelem snížení daňového základu a deklarované služby nebyly provedeny a úmyslně tak zkrátili DPPO REMAGO SE za zdaňovací období roku 2006 o 120.000 Kč,

dále obž. [přijmení] tímto způsobem za [přijmení] a partner vystavil:

- s datem 1.10.2007 fakturu č. 1510/17/07 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2007 v ceně 400.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatel REMAGO SE zahrnul do účetnictví společnosti a dne 25.3.2008 podal za tuto společnost daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu v Otrokovicích, v němž uplatnil uvedený doklad, přičemž obžalovaní tak jednali, ač věděli, že žádné takové služby provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPPO REMAGO SE za zdaňovací období roku 2007 o 96.000 Kč,

dále obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 31.3.2008:

- s datem 1.9.2008 fakturu č. 1509/10/08 v ceně 400.000 Kč,

- s datem 1.11.2008 fakturu č. 1511/05/08 v ceně 400.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel REMAGO SE zahrnul do účetnictví společnosti a dne 11.3.2009 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu ve Zlíně, ve kterém uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní tak jednali, ač věděli, že deklarované služby provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPPO REMAGO SE za zdaňovací období roku 2008 o 168.000 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období let 2006 až 2008 úmyslně zkrátili DPPO REMAGO SE ve výši 384.000 Kč,

XX. obž. [jméno] [příjmení] a obž. [jméno] [příjmení]

A) v úmyslu zkrátit DPPO společnosti GASTROFORM, s.r.o., IČ: 25518895, se sídlem Ondrova 9, Brno – Kníničky (dále jen GASTROFORM) po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner faktury na fiktivní plnění pro GASTROFORM, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy na rok 2006 ze dne 19.3.2006:

- s datem 1.7.2006 fakturu č. 1507/11/06 na částku 300.000 Kč,

- s datem 1.11.2006 fakturu č. 1511/15/06 na částku 300.000 Kč,

které obž. [jméno] [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 29.3.2007 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu Brno IV, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní takto jednali, ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPPO GASTROFORM za zdaňovací období roku 2006 o 144.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.3.2007:

- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/15/07 na částku 300.000 Kč,

- s datem 15.9.2007 fakturu č. 3009/15/07 na částku 300.000 Kč,

- s datem 15.11.2007 fakturu č. 3011/16/07 na částku 600.000 Kč,

které obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 26.3.2008 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu Brno IV, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní takto jednali, ač věděli, že deklarované služby provedeny nebyly a úmyslně tak zkrátili DPPO GASTROFORM za zdaňovací období roku 2007 o 288.000 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období let 2006 a 2007 úmyslně zkrátili DPPO GASTROFORM ve výši 432.000 Kč,

B) v úmyslu zkrátit DPPO GASTROFORM po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner fakturu na fiktivní plnění pro GASTROFORM, přičemž plnění uvedené na faktuře mělo být údajně realizováno PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] tímto způsobem za společnosti Pavlík a partner s.r.o. vystavil:

- s datem 15.12.2010 fakturu č. 3112/14/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2010 na částku 600.000 Kč,

kterou obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 1.4.2011 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu Brno IV, v němž uplatnil uvedený daňový doklad, přičemž obžalovaní takto jednali, ač věděli, že deklarované služby nebyly provedeny a úmyslně tak zkrátili DPPO GASTROFORM za zdaňovací období roku 2010 o 114.000 Kč,

XXI. obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], [datum narození], jehož trestní stíhání bylo z důvodů uvedených v § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastaveno

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti PEJIMA s.r.o., IČ: 27683605, se sídlem Masarykovo náměstí, 1189/44, Jihlava (dále jen PEJIMA) po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner faktury na fiktivní plnění pro PEJIMA, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [jméno] [příjmení] tímto způsobem za [příjmení] a partner vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008, a o vždy na částku 200.000 Kč:

- s datem 1.3.2009 fakturu č. 1503/08/09,
- s datem 1.4.2009 fakturu č. 1504/08/09,
- s datem 1.5.2009 fakturu č. 1505/05/09,
- s datem 1.6.2009 fakturu č. 1506/15/09,
- s datem 1.7.2009 fakturu č. 1507/07/09,
- s datem 1.8.2009 fakturu č. 1508/06/09,
- s datem 1.9.2009 fakturu č. 1509/16/09,
- s datem 1.10.2009 fakturu č. 1510/11/09,
- s datem 1.11.2009 fakturu č. 1511/16/09,
- s datem 1.12.2009 fakturu č. 1512/21/09,

které [jméno] [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 30.6.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Jihlavě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované služby provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátil DPPO PEJIMA za zdaňovací období roku 2009 o 400.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009 vždy na částku 500.000 Kč:

- s datem 15.3.2010 fakturu č. 3103/08/10,
- s datem 15.6.2010 fakturu č. 3006/12/10,
- s datem 15.9.2010 fakturu č. 3009/14/10,
- s datem 15.12.2010 fakturu č. 3112/10/10,

kteřé [jméno] [přijmení] jako jednatel [přijmení] zahrnul do účetní evidence společnosti a dne 24.3.2011 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu v Jihlavě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obž. [přijmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované služby provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátil DPPO PEJIMA za zdaňovací období roku 2010 o 393.490 Kč,

čimž obž. [přijmení] za zdaňovací období let 2009 a 2010 úmyslně zkrátil DPPO ve výši 793.490 Kč,

XXII. obž. [jméno] [přijmení] a [jméno] [přijmení]

v úmyslu zkrátit DPFO podnikající fyzické osoby [jméno] [přijmení], IČ: 46322736, DIČ: 6507181472, se sídlem Hluboké Mašůvky 120 (dále jen OSVČ [jméno] [přijmení]) po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [přijmení] jako jednatel [přijmení] a partner faktury na fiktivní plnění pro [přijmení] [jméno] [přijmení], přičemž plnění uvedená na fakturách měla být realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [jméno] [přijmení] takto vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 26.3.2006:

- s datem 1.5.2006 fakturu č. 1505/04/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 15.6.2006 fakturu č. 1506/09/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 1.7.2006 fakturu č. 1507/02/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 1.8.2006 fakturu č. 1508/02/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 1.9.2006 fakturu č. 1509/04/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 15.9.2006 fakturu č. 3009/13/06 na částku 100.000 Kč,
- s datem 1.10.2006 fakturu č. 1510/04/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 15.10.2006 fakturu č. 3110/15/06 na částku 100.000 Kč,
- s datem 1.11.2006 fakturu č. 3011/15/06 na částku 100.000 Kč,
- s datem 1.11.2006 fakturu č. 3011/15/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 1.11.2006 fakturu č. 1512/11/06 na částku 50.000 Kč,
- s datem 1.11.2006 fakturu č. 3112/20/06 na částku 100.000 Kč,

kteřé obž. [přijmení] jako [přijmení] [jméno] [přijmení] zahrnul do své účetní evidence a dne 22.3.2007 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2006 u Finančního úřadu ve Znojmě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní takto jednali, ač věděli, že faktury byly vystaveny za účelem snížení daňového základu a deklarované služby ve skutečnosti provedeny nebyly, čímž úmyslně zkrátili DPFO [přijmení] [jméno] [přijmení] za zdaňovací období roku 2006 o 244.737 Kč,

dále obž. [přijmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.3.2007:

- s datem 15.9.2007 fakturu č. 3009/16/07 na částku 200.000 Kč,
- s datem 15.10.2007 fakturu č. 3110/20/07 na částku 200.000 Kč,
- s datem 15.11.2007 fakturu č. 3011/17/07 na částku 200.000 Kč,
- s datem 15.12.2007 fakturu č. 3112/21/07 na částku 200.000 Kč,

kteřé obž. [přijmení] zahrnul do své účetní evidence a dne 25.3.2008 podal daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu ve Znojmě, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přičemž obžalovaní takto jednali, ačkoliv věděli, že faktury byly vystaveny za

účelem snížení daňového základu a deklarované služby nebyly ve skutečnosti provedeny a úmyslně tak zkrátili DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2007 o 252.017 Kč,

čímž obžalovaní za zdaňovací období let 2006 a 2007 úmyslně zkrátili DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] ve výši 496.754 Kč,

XXIII. obž. [jméno] [příjmení] spolu s [jméno] [příjmení], [datum narození], jehož trestní stíhání bylo z důvodů § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastaveno

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti CARSI s.r.o., IČ: 26922436 se sídlem Kříby 131, Uherský Brod (dále jen CARSI) po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner [příjmení] fiktivní faktury, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [jméno] [příjmení] takto vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2007 vždy na částku 300.000 Kč:

- s datem 15.4.2007 fakturu č. 3004/06/07,
- s datem 15.8.2007 fakturu č. 3108/07/07,
- s datem 15.10.2007 fakturu č. 3110/21/07,

kteřé [jméno] [příjmení] jako jednatel [příjmení] zahrnul do účetnictví společnosti a dne 23.6.2008 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu v Uherském Brodě, v němž uvedené daňové doklady uplatnil, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPPO CARSI za zdaňovací období roku 2007 o 288.000 Kč,

XXIV. obž. [jméno] [příjmení] spolu s [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], [datum narození], jejichž trestní stíhání bylo z důvodů § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastaveno

v úmyslu zkrátit DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [jméno] [příjmení], DIČ: CZ7360214191 se sídlem A. Václavíka 309, Luhačovice (dále jen [příjmení] [jméno] [příjmení]), po předchozí domluvě obv. [příjmení] a [jméno] [příjmení], který zprostředkoval kontakt [jméno] [příjmení] s obž. [příjmení] a vystavení smyšlených faktur sjednal, vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner pro [příjmení] [jméno] [příjmení] fiktivní fakturu, přičemž plnění uvedená na fakturě mělo být údajně realizováno PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [jméno] [příjmení] takto vystavil:

- s datem 1.12.2010 fakturu č. 1512/18/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2010 v ceně 400.000 Kč,

kteřou [jméno] [příjmení] jako [příjmení] [jméno] [příjmení] zahrnula do účetnictví a dne 17.6.2011 podala daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu v Luhačovicích, v němž daňový doklad uplatnila, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedenou fakturu za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované plnění provedeno nebylo a úmyslně tak zkrátil DPFO [příjmení] [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2010 o 60.000 Kč,

XXV. obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], [datum narození], jehož trestní stíhání bylo podle § 307 tr. řádu podmíněně zastaveno

v úmyslu zkrátit DPFO samostatně podnikající fyzické osoby [titul]. [jméno] [příjmení] IČ 60492384, DIČ CZ6503260093 se sídlem [adresa] (dále jen OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení]), po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner fiktivní faktury, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM

na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] takto vystavil:

- s datem 1.12.2010 fakturu č. 1512/15/10 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.3.2010 na částku 80.000 Kč,

kterou [jméno] [příjmení] jako OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnul do účetnictví a podal dne 21.2.2011 daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu Brno III, v němž uvedený doklad uplatnil, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedenou fakturu za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované plnění provedeno nebylo a úmyslně tak zkrátil DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2010 o 12.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2011:

- s datem 1.9.2011 fakturu č. 1509/13/11 na částku 250.000 Kč,
- s datem 1.10.2011 fakturu č. 1510/08/11 na částku 250.000 Kč,
- s datem 1.11.2011 fakturu č. 1511/07/11 na částku 250.000 Kč,
- s datem 1.12.2011 fakturu č. 1512/01/11 na částku 150.000 Kč,

které [titul]. [příjmení] jako OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] zahrnul do účetnictví a podal dne 27.12.2012 daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2011 u Finančního úřadu Brno III, v němž uvedené doklady uplatnil, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roku 2011 o 124.401 Kč,

a celkem tak obž. [příjmení] za zdaňovací období let 2010 a 2011 zkrátil DPFO OSVČ [titul]. [jméno] [příjmení] ve výši 136.401 Kč,

XXVI. obž. [jméno] [příjmení] s již odsouzeným [jméno] [příjmení], [datum narození]

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti EPK elektro s.r.o., IČ: 25527371, se sídlem Rozdrojovice 247 (dále jen EPK elektro), po předchozí vzájemné domluvě vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner fiktivní faktury, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] takto vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2006:

- s datem 15.3.2007 fakturu č. 3103/07/07 na částku 250.000 Kč,
- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/16/07 na částku 250.000 Kč,
- s datem 15.9.2007 fakturu č. 3009/17/07 na částku 250.000 Kč,
- s datem 15.12.2007 fakturu č. 3112/23/07 na částku 250.000 Kč,

které ods. [příjmení] jako jednatel [příjmení] elektro zahrnul do účetnictví společnosti a dne 28.3.2008 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu Brno, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPPO EPK elektro za zdaňovací období roku 2007 o 240.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 vždy na částku 250.000 Kč:

- s datem 15.3.2008 fakturu č. 3103/04/08,
- s datem 15.6.2008 fakturu č. 3006/08/08,
- s datem 15.9.2008 fakturu č. 3009/13/08,

- s datem 15.12.2008 fakturu č. 3112/01/08,

které ods. [příjmení] jako jednatel [příjmení] elektro zahrnul do účetnictví a dne 30.3.2009 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu Brno, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla, čímž úmyslně zkrátil DPPO EPK elektro za zdaňovací období roku 2008 o 210.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 vždy na částku 250.000 Kč:

- s datem 15.3.2009 fakturu č. 3103/06/09,

- s datem 15.6.2009 fakturu č. 3006/10/09,

- s datem 15.9.2009 fakturu č. 3009/06/09,

- s datem 15.12.2009 fakturu č. 3112/03/09,

které ods. [příjmení] jako jednatel [příjmení] elektro zahrnul do účetnictví společnosti a dne 31.3.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPPO EPK elektro za zdaňovací období roku 2009 o 200.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2009 vždy na částku 250.000 Kč:

- s datem 15.4.2010 fakturu č. 3004/07/10,

- s datem 15.8.2010 fakturu č. 3108/13/10,

- s datem 15.12.2010 fakturu č. 3112/13/10,

které ods. [příjmení] jako jednatel EPK elektro s.r.o. zahrnul do účetnictví společnosti a dne 2.4.2012 podal dodatečné daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2010 u Finančního úřadu Brno, v němž uvedené daňové doklady uplatnil, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPPO EPK elektro za zdaňovací období roku 2010 o 142.500 Kč,

a celkem tak za zdaňovací období let 2007 až 2010 úmyslně zkrátil DPPO EPK elektro ve výši 792.500 Kč,

XXVII. obž. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], [datum narození], jehož trestní stíhání bylo z důvodů § 172 odst. 2 písm. c) tr. řádu zastaveno

v úmyslu zkrátit DPPO společnosti Němec Jiří stavitel s.r.o., IČ 26957841, se sídlem [adresa] (dále jen [příjmení] [jméno] stavitel), po předchozí vzájemné domluvě, vystavil obž. [příjmení] jako jednatel [příjmení] a partner pro [příjmení] [jméno] stavitel fiktivní faktury, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž obž. [příjmení] takto vydal za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 vždy na částku 600.000 Kč:

- s datem 15.2.2009 fakturu č. 2802/02/09,

- s datem 15.4.2009 fakturu č. 3004/05/09,

- s datem 15.6.2009 fakturu č. 3006/08/09,

- s datem 15.8.2009 fakturu č. 3108/06/09,

- s datem 15.10.2009 fakturu č. 3110/07/09,

kteřé [jméno] [přijmení] jako jednatel [přijmení] [jméno] stavitel zavedl do účetnictví společnosti a dne 15.12.2010 podal dodatečné daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno II, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přitom obž. [přijmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil [přijmení] [přijmení] [jméno] stavitel za zdaňovací období roku 2009 o 600.000 Kč,

XXVIII. obž. [jméno] [přijmení]

A) jako jednatel [přijmení] a partner vystavil pro samostatně podnikající fyzickou osobu [titul]. [jméno] [přijmení] - [přijmení] [přijmení], DIČ: CZ6308311581 se sídlem Slovacká 2587, Břeclav (dále jen [titul]. [jméno] [přijmení] - [přijmení] [přijmení]) fiktivní fakturu, přičemž plnění uvedené na faktuře mělo být údajně realizováno PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž takto obž. [přijmení] vystavil:

- s datem 15.11.2009 fakturu č. 3011/12/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 na částku 300.000 Kč,

kteřou [jméno] [přijmení] jako samostatně podnikající fyzická osoba [titul]. [jméno] [přijmení] - [přijmení] [přijmení], zahrnul do účetnictví a podal dne 31.3.2010 daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Břeclavi, v němž uvedený doklad uplatnil, přitom obž. [přijmení] vystavil uvedenou fakturu za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované plnění provedeno nebylo a úmyslně tak zkrátil DPFO [titul]. [jméno] [přijmení] - [přijmení] [přijmení] za zdaňovací období roku 2009 o 45.000 Kč,

B) jako jednatel [přijmení] a partner vystavil pro samostatně podnikající fyzickou osobu [jméno] [přijmení], DIČ: CZ7001233811 se sídlem [adresa] (dále jen [přijmení] [jméno] [přijmení]) fiktivní fakturu, přičemž plnění uvedené na faktuře mělo být údajně realizováno PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž takto obž. [přijmení] vydal:

- s datem 1.11.2009 fakturu č. 1511/15/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 30.03.2009 na částku 50.000 Kč,

kteřou [jméno] [přijmení] jako [přijmení] [jméno] [přijmení] zahrnul do účetnictví a podal dne 31.3.2010 daňové přiznání k DPFO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu v Ivančicích, v němž uvedený doklad uplatnil, přitom obž. [přijmení] vystavil uvedenou fakturu za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedeno nebylo a úmyslně tak zkrátil DPFO [přijmení] [jméno] [přijmení] za zdaňovací období roku 2009 o 7.500 Kč,

C) jako jednatel [přijmení] a partner vystavil pro společnost S s.r.o. IČ: 26904241, se sídlem Čechyňská 16, Brno (dále jen [webová adresa]) fiktivní faktury, přičemž plnění uvedená na fakturách měla být údajně realizována PROTOTYPE TEAM na základě mandátní smlouvy mezi [přijmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, přičemž takto obž. [přijmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2006:

- s datem 15.3.2007 fakturu č. 3103/09/07 pro příjemce FREESIDE s.r.o. (nyní [webová adresa]) na částku 300.000 Kč,

- s datem 15.6.2007 fakturu č. 3006/19/07 pro příjemce FREESIDE s.r.o. (nyní [webová adresa]) na částku 400.000 Kč,

- s datem 15.9.2007 fakturu č. 3009/19/07 na částku 400.000 Kč,

- s datem 15.12.2007 fakturu č. 3112/25/07 na částku 400.000 Kč,

kteřé zástupce [webová adresa] zahrnul do účetnictví a dne 30.6.2008 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2007 u Finančního úřadu Brno I, v němž uplatnil uvedené daňové doklady, přitom obž. [přijmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového

základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPPO [webová adresa] za zdaňovací období roku 2007 o 360.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 28.12.2007 vždy na částku 600.000 Kč:

- s datem 15.3.2008 fakturu č. 3103/10/08,
- s datem 15.6.2008 fakturu č. 3006/16/08,
- s datem 15.9.2008 fakturu č. 3009/21/08,
- s datem 15.12.2008 fakturu č. 3112/26/08,

které zástupce [webová adresa] zahrnul do účetnictví a dne 31.3.2009 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2008 u Finančního úřadu Brno I, v němž uvedené doklady uplatnil, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedené faktury za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarovaná plnění provedena nebyla a úmyslně tak zkrátil DPPO [webová adresa] za zdaňovací období roku 2008 o 504.000 Kč,

dále obž. [příjmení] vystavil:

- s datem 1.12.2009 fakturu č. 1512/18/09 za pronájem reklamní plochy dle smlouvy ze dne 29.12.2008 na částku 2.500.000 Kč,

kterou zástupce [webová adresa] zahrnul do účetnictví a dne 22.6.2010 podal daňové přiznání k DPPO za zdaňovací období roku 2009 u Finančního úřadu Brno I, v němž uvedený doklad uplatnil, přitom obž. [příjmení] vystavil uvedenou fakturu za účelem snížení daňového základu s vědomím, že deklarované plnění provedeno nebylo a úmyslně tak zkrátil DPPO [webová adresa] za zdaňovací období roku 2009 o 500.000 Kč,

čímž obž. [příjmení] u [webová adresa] za zdaňovací období roku 2007 až 2009 zkrátil DPPO ve výši 1.364.000 Kč,

příčemž celkem obž. [jméno] [příjmení] svým jednáním popsaným pod body I. až XXVIII. rozsudku zkrátil DPPO a DPFO v celkové výši 46.249.721 Kč.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaní [jméno] [příjmení], [titul]. [příjmení] [příjmení], [příjmení] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení], a to ve lhůtě, předpokládané ustanovením § 248 odst. 1 tr. řádu, které zaměřil jak proti výroku o své vině, tak i proti výroku o trestu, který jím byl uložen. Odvolání proti rozsudku pak podala i zúčastněná osoba PROTOTYPE TEAM, a to proti výroku o zabránění věci (peněžních prostředků zajištěných na účtu u Raiffeisenbank, a.s., č. účtu [bankovní účet]), kdy i toto odvolání bylo podáno v zákonné lhůtě, přičemž všechny podaná odvolání mají zákonem požadované náležitosti tohoto opravného prostředku.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] ve svém odvolání a v řadě jeho doplňků namítá neúplnost skutkových zjištění a skutečnost, že se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi pro rozhodnutí významnými, zpochybňuje pak zachování totožnosti skutku v rozsudku oproti skutku, pro který byla podána obžaloba, kdy tuto změnu skutku spatřuje v tom, že nalézací soud ve výroku rozsudku konstatuje, že služby nebyly PROTOTYPE TEAM provedeny, že se neuskutečnilo tvrzené plnění, za které bylo fakturováno, kdy takovouto změnu popisu skutku má za zcela zásadní, že došlo k porušení zásady zachování totožnosti skutku, neboť nalézací soud projednával podezření z krácení DPPO a DPFO. Odvolatel v této souvislosti namítá, že zejména u skutků pod body VII. a XIII. rozsudku nejenom, že nebyla prokázána tvrzená fiktivnost fakturovaného plnění, nýbrž naopak bylo prokázáno, že se plnění uskutečnilo, kdy případný nesoulad osoby fyzického

zhotovitele plnění a dodavatele tohoto plnění nemá vliv na oprávněnost zaúčtování dokladu o takovémto reálném plnění byť uskutečněném jiným subjektem, neboť nárok na zahrnutí do účetnictví takového dokladu vzniká okamžikem přijetí takového plnění, byť by výstavcem daňového dokladu byl jiný subjekt, než skutečný zhotovitel či dodavatel plnění, pokud bylo za dodané plnění realizováno finanční protiplnění v odpovídající výši, kdy klíčový je úmysl obžalovaných a ten dle odvolatele ke zkrácení daňové povinnosti nesměřoval, neboť obžalování dle odvolatele jednali v právním omylu. S touto námitkou pak odvolatel přichází opakovaně, argumentuje tím, že k realizaci plnění došlo a je nerozhodné, který subjekt plnění poskytl, kdy namítá, že neexistence plnění nebyla provedeným dokazováním prokázána, neboť žádný svědek nepotvrdil, že by plnění nebylo vůbec uskutečněno a takovýto závěr neprokázal ani žádný jiný provedený důkaz. Zpochybňuje pak i tvrzení nalézacího soudu o krácení dně s tím, že šlo pouze daňovou optimalizací, dále namítá, že nalézací soud ani neprokázal fiktivnost předmětného plnění, s tím, že v průběhu řízení před soudem I. stupně nebyl proveden jediný důkaz, který by fiktivnost plnění prokázal a znovu opakuje, že plnění bylo poskytnuto, přičemž je nerozhodné, zda tvrzeným dodavatelem nebo jiným subjektem, neboť u daně z příjmů je rozhodující pouze existence předmětného plnění, kdy pro jeho uznatelnost je nerozhodné, kdo plnění poskytl. Odvolatel pak vytýká nalézacímu soudu, že nezkoumal, zda plnění bylo poskytnuto odběratelům a zabýval se pouze tím, zda z fotografií a videozáznamů z motoristických akcí poskytnutí plnění vyplývá, kdy rozsah těchto důkazů a nedostatečné zjištění místa a času jejich pořízení, pro jednoznačný závěr v tomto směru nepostačuje, kdy v tomto směru odkazuje na výpověď svědka [titul]. [jméno] [jméno], předsedy představenstva Autodromu Most, který uvedl, že v areálu je každých pět minut vše jinak, což fakticky znemožňuje vytvoření objektivní dokumentace nějaké konkrétní akce, tudíž prokázání konkrétních polepů na konkrétních vozidlech není prakticky možné. Odvolatel pak poukazuje na výpovědi konkrétních svědků ([jméno] [anonymizováno], [příjmení] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení] a [příjmení] [příjmení]), kteří existenci reklamního plnění viděli, kdy vytýká nalézacímu soudu, že tuto skutečnost dostatečně nevyhodnotil a k výpovědi těchto svědků nepřihlédl. Rovněž pak poukazuje na skutečnost, že žádný ze zákazníků PROTOTYPE TEAM si nestěžoval, že by sjednané plnění nebylo řádně dle smlouvy poskytnuto. Dle něj ani svědci, kteří se měli k údajné trestné činnosti doznat, nevyvrátili jeho obhajobu, že plnění jim poskytnuto bylo, tedy nepotvrdili tvrzení obžaloby o fiktivnosti plnění, kdy dle odvolatele nejde o krácení daně prostřednictvím fiktivního plnění, nýbrž případně o krácení daně nepřiznáním přijatých osobních výhod konkrétních fyzických osob, což on nemohl ovlivnit a nijak se na tomto jednání konkrétních osob, které výhody přijaly a nezdánily, nepodílel. Ani skutečnost, že si někteří objednatelé reklamy nechali plnění zaúčtovat do jiného časového období, než v kterém bylo poskytnuto, neprokazuje důvodnost obžaloby v tvrzení o neexistenci plnění, kdy za takovou skutečnost nese odpovědnost konkrétní daňový subjekt, který plnění zahrnul do svého přiznání k dani z příjmu za jiné období, nikoli dodavatel tohoto plnění, kdy i v této souvislosti odvolatel poukazuje na nutnost zachování totožnosti skutku. Obžalovaný dále namítá, že je zcela nepřijatelné, aby protiprávnost jednání ve vztahu k neexistenci plnění byla dovozována z obdobných jiných plnění poskytnutých dodavatelem, bez toho, aby neexistence konkrétního plnění byla v každém jednotlivém útoku provedeným dokazováním prokázána. V tomto směru má dokazování provedené nalézacím soudem za neúplné, neumožňující prokázání jeho viny v každém jednotlivém případě, kdy nalézací soud se dle něj snaží prokazovat tvrzenou trestnou činnost tím, že napadá obchodní praxi, při které byly některým odběratelům vypláceny provize z uhrazeného smluvního plnění, v podobě vrácení části uhrazeného plnění, což označuje za běžnou obchodní praxi na podporu prodeje tzv. CASHBACK, kdy je nerozhodné, zda takovou vratku čerpá odběratel plnění přímo, či jiný subjekt, kdy vypořádání takové vratky je výlučnou věcí odběratele, tedy daňového subjektu, který poskytnuté plnění ve svém daňovém přiznání uplatní. Dle obžalovaného [příjmení] pak ani nebylo prokázáno jeho propojení se společností PROTOTYPE TEAM, kdy byl pouze mandatářem společnosti, zastupujícím její zájmy na území České republiky, v této souvislosti poukazuje na výpověď svědka [jméno] [příjmení] a namítá, že

takové propojení neexistuje a je v čistě teoretické rovině, kdy i za předpokladu, že by existovalo a byl např. spolumajitelem této společnosti, nemohla by tato skutečnost nijak neexistenci plnění prokazovat. Obžalovaný pak poukazuje i na znalecký posudek, který nechal vypracovat znalecký ústav Plzeňská znalecká, s.r.o., který konstatoval, že případný nesoulad dodavatele deklarovaného na souvisejících právních a účetních dokladech netvoří zákonnou překážku pro zaúčtování dokladů do daňového přiznání odběratele plnění, kdy zdanění případné přijaté a vyplacené výhody (provize) fyzické osobě v souvislosti s poskytnutým plněním, je výlučnou odpovědností této konkrétní fyzické osoby, jako příjemce provize, kdy správné zaúčtování je opět věcí pouze příjemce takového plnění, kdy poskytovatel plnění PROTOTYPE TEAM, ani zprostředkovatel [příjmení] a partner nenesou žádnou odpovědnost za správné zaúčtování či uplatnění daňového nákladu odběratele předmětného plnění, ani za případné nezdanění osobní výhody (provize), která byla konkrétní osobě vyplacena v souvislosti s poskytnutým plněním. Obžalovaný namítá, že je nutno rozlišit mezi zaúčtováním fiktivního daňového nákladu a nesprávným (předčasným) uplatněním daňového nákladu, kde pochybení spočívá pouze v uplatnění tohoto daňově uznatelného nákladu v nesprávném zdaňovacím období a možnou vzniklou škodou je pak v takovém případě pouze sankční úrok, kdy za takovýto následek je zodpovědný pouze odběratel plnění, nikoli dodavatel plnění, neboť fakturovat plnění ze strany dodavatele lze legálně kdykoli a problematické je pouze nesprávné zaúčtování tohoto plnění odběratelem.

Ve vztahu k naplnění subjektivní stránky deliktu, který je jím kladen za vinu, pak tento odvolatel namítá, že není zřejmé, jak se o fiktivnosti plnění ze strany dodavatele měly dozvědět odběratelské subjekty, pokud uskutečnění plnění nekontrolovaly a neměly ve vztahu k uskutečnění plnění žádné vlastní poznatky. Dle odvolatele tedy není zřejmé, jak by odběratelské subjekty mohly mít informaci o fiktivnosti plnění, pokud on je o takové skutečnosti neinformoval, z čehož dovozuje nenaplnění subjektivní stránky deliktu, kterým byl uznán vinným na straně odběratelů plnění. Obžalovaný rovněž namítá, že nebylo prokázáno ani úmyslné zavinění na jeho straně, neboť nalézací soud bez opory ve výsledcích provedeného dokazování pouze presumuje, že věděl, že PROTOTYPE TEAM, kterou jako mandatář zastupoval, neposkytne plnění v rozporu se svými závazky, kdy všechny smlouvy sjednával jménem a na účet mandanta, tedy PROTOTYPE TEAM, kdy dle odvolatele nebylo ozřejmeno, jakým způsobem se měl dozvědět o tom, že plnění nebylo poskytnuto zejména za situace, kdy si žádný odběratel plnění nestěžoval, v této souvislosti dovolatel zdůrazňuje, že nikdy nesliboval, že plnění poskytne on, plnění měla vždy poskytnout PROTOTYPE TEAM. Nalézacím soudem tvrzené propojení mezi ním a touto společností pak označuje za absurdní a v této souvislosti se dovolává svědecké výpovědi svědka [příjmení]. Ve vztahu ke svému jednání jako mandataře pak namítá, že jednal v souladu s účetními pravidly, dle zahraniční jurisdikce, kdy byl jako mandatář oprávněn toto jménem mandanta vykonat, přičemž nebyl vázán českými účetními pravidly, neboť těm jeho mandant, který za úkon nesl odpovědnost, nepodléhal. Smlouvy s odběrateli tedy musely být předkládány mandatářem dle práva a zvyklostí Britských panenských ostrovů s vědomím, že smluvní stranou, poskytovatelem plnění, je právě PROTOTYPE TEAM, kdy on nebyl statutárním zástupcem této společnosti, ani jejím akcionářem, přičemž držitelé akcií této společnosti byli pánové [jméno] a [anonymizováno], kdy ani nebylo prokázáno jakékoli jeho propojení s těmito osobami, stejně jako s pány Wortonem a [příjmení], manažery společnosti, kteří s nalézacím soudem komunikovali, kdy ani nebylo zjištěno, že by on někdy za tuto společnost činil strategická rozhodnutí, kdy pouhá skutečnost, že byl administrátorem jednoho z bankovních účtů mandátní společnosti PROTOTYPE TEAM, v doplňku svého dovolání č. 4 dokonce uvádí, že plná moc udělená jeho osobě byla určena pouze a výhradně k otevření a správě bankovního účtu mandátní společnosti, kdy tato skutečnost, postup podle závazného pokynu mandanta, nemůže dle něj založit jeho trestní odpovědnost za jednání této společnosti, přičemž veškeré finanční prostředky byly postoupeny do majetku mandanta, kdy podrobné vyúčtování bylo i opatřeno podpisem úředního jednatele společnosti. Dále obžalovaný namítá, že je nutno rozlišovat mezi pojmy, „vyhotovení písemné verze smlouvy“ a, „uzavření smluvního vztahu“, kdy v této souvislosti nesouhlasí s tvrzením nalézacího soudu, že bylo zjištěno

vyhotovení písemných smluv až v období deklarované doby jejich platnosti či po jejím skončení, což je důkazem dle nalézacího soudu, že plnění nemohlo být poskytnuto, namítá, že nebyl proveden žádný důkaz, který by prokazoval, že smluvní vztah neexistoval v ústní formě před vyhotovením písemné verze smlouvy, přičemž písemnou formu smlouvy ani zákon nevyžaduje. Zpětné konstatování, že faktura byla vyhotovena na údajně neuskutečněné plnění, samo o sobě nemůže být konstatováním, že ten, kdo toto učinil, se dopustil protiprávního jednání, neboť fakturaci smluvního plnění lze provést nejenom po dodávce plnění, ale i před ní. Zdůrazňuje, že jednáním mandátáře vzniká závazek mandantovi, kdy mandatář má pouze povinnost mandanta o vzniku tohoto závazku informovat, přičemž k fiktivnosti plnění dojde nikoli okamžikem jeho nedodání, ale až v souvislosti s jiným právním a účetním neukončením smluvního závazku (kterým může být storno či dobropis, k němuž při fiktivním plnění nedojde). Z tohoto pak odvolatel dovozuje, že fakturace dosud neuskutečněného plnění protiprávním jednáním sama o sobě není. K trestnosti odběratelů plnění je tedy nezbytné jejich vědomí o tom, že k uskutečnění plnění nedošlo a ani nedojde, přičemž ani ti odběratelé, kteří se dle nalézacího soudu doznali, nemohli potvrdit dle obžalovaného neexistenci plnění, neboť o to, zda k plnění došlo, se nezajímali a skutečnost, zda k plnění došlo, jim známa nebyla. Fakticky se tedy tyto osoby pouze dozvaly k tomu, že přijaly sjednané osobní výhody (vrácení části jimi poskytnutého plnění dodavateli plnění), což je dle obžalovaného jiný skutek, než pro který byla podána obžaloba, kdy k tomuto jednání došlo bez ohledu na to, zda k poskytnutí plnění došlo, či nikoli. V této souvislosti pak obžalovaný poukazuje na konstatování nalézacího soudu, že jednatelům PZK, s.r.o. a ANIMO-MORAVIA s.r.o., dal na vědomí, že mohou přijet na závody Interserie v Mostě a podívat se na reklamu svých firem, z čehož dle nalézacího soudu je zřejmé, že byl nucen reklamní logo firem na vozidlo umístit pro případ návštěvy závodu zástupci těchto firem, kdy v této souvislosti klade obžalovaný otázku, proč by toto dělal a takové sdělení zástupcům těchto firem posílal, pokud měl být s nimi předem domluven, že plnění v podobě reklamy na vozidle bude jen fiktivní, v čemž spatřuje nelogičnost závěrů nalézacím soudem ohledně jeho viny učiněných.

Obžalovaný se i v podaném odvolání stejně jako v řízení před nalézacím soudem hájí svojí pozici mandátáře, s tím, že existence mandátního vztahu mezi [příjmení] a partner a PROTOTYPE TEAM, na jehož základě byly projednávány obchodní vztahy realizovány, nebyla zpochybněna žádným provedeným důkazem a tudíž ani nelze dovozovat jeho odpovědnost za poskytnuté plnění, které je předmětem tohoto rozhodnutí nalézacího soudu. V této souvislosti pak namítá, ignorující skutečný předmět těchto jiných trestních řízení, že v řadě jiných trestní věcí, například i v trestní věci Zdislava Taňculi u Okresního soudu v Havířově pod sp. zn. 101 T 33/2014, v trestní věci MUDr. [příjmení] u Městského soudu v Brně sp. zn. 2 T 145/2015 a v trestní věci obv. [titul]. [příjmení] u téhož soudu pod sp. zn. 1 T 160/2015, nefiguroval v pozici podezřelého a v těchto řízeních ani nebyla zpochybněna jeho obhajoba, že na kroky činěné z mandátního vztahu s PROTOTYPE TEAM nelze vztahovat českou jurisdikci, kdy jako český mandatář tyto právní kroky činil jménem a na účet mandanta, kterým byla PROTOTYPE TEAM, podléhající jurisdikci Britských Panenských ostrovů, přičemž on sám nikdy za [příjmení] a partner neučinil žádné kroky bez pověření a bez pokynu mandanta a namítá, že není zřejmé, proč je jednání mandanta kladeno za vinu mandátáři, za něhož jednal on. Obžalovaný poukazuje na skutečnost, že obdobné služby v pozici mandátáře poskytl více jak 160 daňovým subjektům, tito byli prověřováni a jen malá část z nich (30 osob) bylo v jeho věci stíháno, přičemž obžaloba byla podána v této věci jen na 24 osob. Znovu pak opakuje, že vycházel z toho, že plnění byla mandantem poskytnuta odběrateli, kterým byl český obchodní subjekt, neboť ani jedna ze stran si na nesplnění podmínek obchodního vztahu mezi nimi nestěžovala a vyvozování jeho trestní odpovědnosti v roli zprostředkovatele má za absurdní. Namítá, že pokud by se pokyny mandanta bezvýhradně neřídil, vystavoval by se případnému postihu za vzniklou škodu v důsledku takového jednání, kdy povinnost bezvýhradně plnit pokyny mandanta mu vyplývala z právní úpravy, kterou byl vázán. Obžalovaný dále namítá, že ač všechny faktury, které pro odběratele plnění od mandanta PROTOTYPE TEAM vystavoval, byly stejné, je v rozsudku někdy uváděno, že je vystavoval jako jednatel [příjmení] a partner, jindy

je uvedeno, že je vystavil jménem této společnosti a v dalších případech pak je uvedeno, že je vystavil za [příjmení] a partner, kdy dle něj přesný popis jeho jednání je, že faktury jím byly vydány za společnost Pa a partner jako mandátáře, jménem a na účet mandanta PROTOTYPE TEAM. [příjmení] [příjmení] a partner tedy nevystupovala v pozici dodavatele plnění, tím byla PROTOTYPE TEAM v pozici mandanta, která také byla dle odvolatele jediným odpovědným subjektem za dodání předmětného plnění, přičemž [příjmení] a partner jako mandatář, za kterýžto subjekt on jednal, nenesl za závazky mandanta odpovědnost.

Dále obžalovaný [příjmení] namítá, že nalézací soud neprovedl jím navrhované důkazy, a to výslech svědka [příjmení] [titul]. [jméno] [příjmení], v té době advokátního koncipienta v advokátní kanceláři [jméno] [příjmení] ve [obec] a ředitele odboru poradců na Ministerstvu pro místní rozvoj (kde působil i obž. [titul]. [příjmení] [příjmení]), kdy tento svědek se podílel na tvorbě všech obchodních smluv se společností ITS 42, přičemž mohl tedy sdělit, zda v souvislosti s tvorbou předmětných smluv měl nějaké pochybnosti o předmětné obchodní transakci, zda bylo cokoli v rámci těchto smluv antdatováno či dojednáváno dodatečně, neboť byl přítomen i sjednávání předmětného smluvního závazku, přičemž zamítnutí tohoto důkazního návrhu nalézacím soudem má s vědomím významu těchto skutků, které jsou mu rozsudkem kladeny za vinu ve vztahu k této společnosti ITS 42, za nejméně zvláštní, ne-li účelové, za situace, kdy nalézací soud sice konstatoval, že má k dispozici výpovědi obžalovaných [titul]. [příjmení] a [příjmení], avšak jejich tvrzením neuvěřil, ač si věrohodnost jejich tvrzení mohl výpovědi svědka ověřit, kdy takový postup má odvolatel za neakceptovatelný. Stejnou námitku ohledně zkrácení jeho práva na obhajobu pak odvolatel namítá ve vztahu k neprovedení důkazu svědeckou výpovědí [jméno] [příjmení], pracovníka České televize, novináře, reportéra, který dle zjištění obžalovaného disponuje informacemi o dodávaném plnění mezi RDM jako dodavatelem a Hospodářskou komorou ČR jako odběratelem, kdy jeho výpověď mohla prokázat, že se jednalo o reálné plnění, a že je tedy vyloučeno, aby RDM měla předmětné plnění, které zajistila od PROTOTYPE TEAM zaúčtované ve své účetní evidenci neoprávněně z důvodu fiktivnosti tohoto plnění, kdy nalézací soud tento důkaz odmítl s argumentem, že neshledal souvislost s projednávanou trestní věcí. Ve vztahu k dalším výpovědím svědků, které nalézací soud odmítl, a to [titul]. [příjmení] a [titul]. [příjmení], pak odvolatel poukazuje na skutečnost, že oba svědci nejprve byli soudem předvoláni a teprve za situace, kdy se k hlavnímu líčení nedostavili, soud od jejich výslechu upustil s tím, že jejich výpověď je nadbytečná, kdy v takovém postupu vidí odvolatel účelový postup soudu, přičemž zejména svědek [titul]. [příjmení] se měl vyjádřit k tomu, že na automobilových závodech viděl plnění poskytnuté PROTOTYPE TEAM jeho podnikatelskému subjektu a mohl tedy vyvrátit tvrzení o neexistenci a fiktivnosti plnění, které je předmětem této trestní věci. Ostatně v této souvislosti odvolatel poukazuje na skutečnost, že navrhl výslech 155 osob, zákazníků PROTOTYPE TEAM, ohledně nichž došlo k odložení jejich věci podle § 159a odst. 1 tr. řádu, případně požadoval alespoň předmětná rozhodnutí o odložení věci, aby bylo objasněno, v čem je jejich věc jiná, z hlediska subjektivní stránky deliktu, než v případě stíhaných obžalovaných, rovněž odběratelů plnění od PROTOTYPE TEAM. Zamítnutí tohoto návrhu a neobjasnění této otázky má za porušení zásady presumpce neviny i zásady in dubio pro reo, kdy opět namítá, že jiné soudy, vyřizující věc některých odběratelů plnění od PROTOTYPE TEAM, posoudily jeho roli odlišně od nalézacího soudu v této věci, neboť jej jako obviněného nestíhaly. Dále pak vytýká nalézacímu soudu i neprovedení důkazu přehráním 33 CD nosičů zajištěných v jeho bydlšti, kdy sice nezpochybňuje, že tento důkaz byl proveden v hlavním líčení dne 24.4.2014, avšak s vědomím, že mu nebyly vráceny, s odkazem na odůvodnění tohoto rozhodnutí se domáhá jejich provedení jako důkazu znovu, případně jejich vrácení.

V doplňku odvolání, které obžalovaný označil č. 5, pak namítá ve vztahu ke krácení DPPO u [webová adresa], že dle závěrů nalézacího soudu měl krátit DPPO tohoto daňového subjektu bez vědomí statutárního zástupce tohoto subjektu, kdy tento závěr obžalovaný dovozuje ze skutečnosti, že statutární zástupce společnosti nebyl obviněn a stíhán, kdy takovou konstrukci

nalézacího soudu označuje za nesmyslnou, neboť úmyslné krácení jakékoli daně bez toho, že by o něm věděla osoba, oprávněná za daňový subjekt jednat, nemůže přicházet v úvahu. Vytýká pak nalézacímu soudu, jak bylo již výše uvedeno, že zástupce této společnosti jako svědka nevyslechl a od jeho výsledku upustil poté, co se svědek opakovaně k hlavnímu líčení nedostavil. Dle tohoto odvolatele je z těchto skutečností zřejmé, že nalézací soud nepochopil proces tvrzeného krácení daní a vychází z nesprávných předpokladů a závěrů, kdy podrobně obžalovaný znovu opakuje svoje obhajovací námitky, že k žádnému krácení DPPO či DPFO nedošlo.

Dále obžalovaný [příjmení] ve svém odvolání uplatnil i procesní námitky, kdy především namítl, že řada listinných důkazů byla dle něj získána nezákonným a protiústavním způsobem, v rozporu s § 92 odst. 1 tr. řádu, dle něhož obviněný nesmí být žádným způsobem donucován k výpovědi či k doznání. V rozporu s touto zásadou zákazu sebeobviňování dle obžalovaného [příjmení] byla skutečnost, že od obžalovaných, resp. subjektů, jejichž jednatele byli následně obviněni a obžalováni, byla policejním orgánem získávána řada listinných dokladů pod pohrůzkou pořádkové pokuty až 50.000 Kč pro případ jejich nevydání, kdy tyto důkazy byly následně použity k usvědčení obžalovaných, kdy právě tento postup má za rozporný se zásadou zákazu sebeobviňování a v této souvislosti poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, z níž cituje a dovozuje zákaz pohrůžky ustanovením § 66 odst. 1 tr. řádu ve vztahu k obviněnému, neboť takovýto postup by byl nesouladný s ustanovením čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod i s čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i čl. 14 odst. 2 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. V této souvislosti pak cituje prof. JUDr. [jméno] [příjmení] [jméno], že akt vydání věci je svou podstatou aktivním jednáním a k takovému jednání nesmí být obviněný donucován (odemknutí dveří do místnosti, kde je věc přechovávána, odkrytí skřípě apod.). Dle odvolatele na nezákonnost tohoto postupu nemá vliv skutečnost, že vydání věci nebylo požadováno přímo po obviněných, ale po právnických osobách, obchodních společnostech, za které právě obžalovaní jednali, přičemž postup policie v tomto směru má za účelové obcházení zákazu donucování k sebeobviňování. V této souvislosti pak obžalovaný [příjmení] podrobně konkretizuje, které důkazy byly dle jeho názoru zajištěny v tomto směru v rozporu se zákonem (bod III. rozsudku – výzva společnosti HF partners, kdy obž. [příjmení] byl vyzván k předložení smluv k reklamě, faktur a dalších účetních dokladů, kdy pod pohrůzkou pokuty obž. [příjmení] tyto doklady vydal, bod IX. rozsudku, kde obž. [příjmení] jako jediný jednatel [příjmení] 42 byl takto donucen vydat knihy vydaných a přijatých faktur za roky 2005 až 2009, hlavní knihy po účtech a po položkách za účetní období 2005 až 2009 i smlouvy o nájmu reklamních ploch, dodatky a komentáře k těmto smlouvám i další účetní doklady včetně faktur, bod XIX. rozsudku, kde jednatel REMAGO SE obž. [jméno] [příjmení] byl takto rovněž vyzván pod pohrůzkou pokuty k vydání smluv k reklamě, včetně účetních dokladů, zejména hlavních účetních knih za roky 2006 až 2008, faktury, atd., bod XX. rozsudku, kde obž. [jméno] [příjmení] za GASTROFORM rovněž vydal obdobné smlouvy, faktur a další účetní doklady potvrzující uskutečnění předmětných zdanitelných plnění, bod XXI. rozsudku, kde obdobné doklady vydal obž. [jméno] [příjmení] za společnost PEJIMA a bod XXVI. rozsudku, kde také došlo k vydání těchto dokladů [jméno] [příjmení] za společnost EPK elektro). V návaznosti na tento postup policejního orgánu pak odvolatel cituje ustanovení § 89 odst. 3 tr. řádu a dovozuje absolutní nepoužitelnost všech těchto důkazů, které byly použity k jejich usvědčení z trestné činnosti nalézacím soudem, s tím, že k těmto důkazům vůbec nemělo být přihlíženo a vytýká nalézacímu soudu, že k těmto jeho námitkám nepřihlížel a nevypořádal se s nimi v odůvodnění rozsudku, ač jinými námitkami se zabýval velmi podrobně. Dále odvolatel poukazuje i na pochybení spočívající v tom, že příkaz k zajištění obsahu e-mailových zpráv byl vydán nikoli podle § 88 odst. 1 tr. řádu, nýbrž podle § 88a tr. řádu, kdy toto pochybení dle něj nelze považovat pouze za formální, jak uvedl nalézací soud, ale za zcela zásadní, pro nějž nelze takto opatřené důkazy použít jako důkazní prostředek v rámci tohoto řízení.

Stejně jako řada dalších obžalovaných i obžalovaný [příjmení] poukázal na skutečnost, že s odkazem na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva č. 7356/10 ze dne 27.11.2014 a některá

další rozhodnutí tohoto soudu i s ohledem na usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 210/2014 ze dne 19.2.2015, je nutno daňové penále považovat za sankci trestní povahy a její uložení v rámci daňového řízení v předmětné věci vede podle zásady ne bis in idem k vytvoření překážky, která brání pokračování v tomto trestním řízení, kdy s vědomím této překážky by mělo být trestní řízení zastaveno, pokud daňové penále co by trestněprávní sankce již bylo pravomocně příslušným správcem daně uloženo, z důvodu res judicata, přičemž v tomto směru odvolatel poukázal i na odbornou literaturu, která se stejně jako citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu shoduje v závěru o existenci této překážky pro další trestní řízení v předmětné věci. Z tohoto důvodu pak navrhl, aby odvolací soud přezkoumal otázku, zda v souvislosti s tvrzeným zkrácením DPPO a DPFO došlo v rámci dodatečných platebních výměrů ze strany správce daně i k uložení daňového penále, jakožto sankce mající trestněprávní povahu. I v této souvislosti pak odvolatel znovu opakuje, že role obžalovaného a jím řízené společnosti Pa a partner bylo zprostředkovávat odběratele reklamy a dalších služeb pro dodavatele těchto služeb, společnost PROTOTYPE TEAM, přičemž žádné spojení mezi touto společností a obžalovaným [příjmení] nad rámec takto učiněného zjištění o roli mandátáře prokázáno nebylo, kdy i svědek [jméno] [příjmení] potvrdil, že obžalovaného [příjmení] vůbec nezná.

Ve vztahu k výroku o trestu pak obžalovaný [příjmení] namítá nepřiměřenou výši jemu uloženého trestu odnětí svobody, zejména za situace, kdy byl navíc pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Namítá, že takto uložený trest nerespektuje ustanovení § 39 tr. zákoníku, namítá, že okolnosti, které mu mají přitěžovat jsou zveličovány a polehčující okolnosti jsou bagatelizovány či zcela opomíjeny. Poukazuje na skutečnost, že nebýt fyzických osob ve společnostech usilujících o snížení daňové povinnosti, nemohl by se tvrzené trestné činnosti dopustit, mělo být proto o něm uvažováno maximálně jako o pomocníku ke spáchání předmětné trestné činnosti, což mělo být v úvahách o druhu a výměře trestu zhodnoceno. Poukazuje na svoji bezúhonnost, rodinné zázemí, s tím, že pokud by se skutkové závěry nalézacího soudu zakládaly na pravdě, pak by bylo možno u něj hovořit i o doznání k jednání, jehož se skutečně dopustil, přičemž dovozuje, že i v jeho případě jsou dány zákonné podmínky pro mimořádné snížení trestu podle § 58 tr. zákoníku.

Závěrem svého odvolání proto navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze byl zrušen a on byl obžaloby zproštěn či aby věc byla po zrušení rozsudku vrácena soudu nalézacímu k novému rozhodnutí.

Obžalovaný [titul]. [příjmení] [příjmení] v podaném odvolání opakuje svoji obhajobu, s níž se vypořádal věcně správně a argumentačně přesvědčivě již nalézací soud, že obžalovaného [příjmení] znal více jak 20 let, oba působili v Autosportu, měli společné aktivity v brněnském autoklubu, sledoval závodnickou dráhu obžalovaného [příjmení] a poté, kdy začal podnikat v MORAVIA - MANIPUL obžalovaný [příjmení] mu pomáhal shánět zákazníky, následně společně navštívili závody v Itálii, kde se mu podařilo zajistit další klienty, přičemž obžalovaný [příjmení] mu nabídl možnost reklamy, kdy uzavřením této smlouvy chtěl pomoci i obžalovanému [příjmení], aby mohl dále závodit, tedy chtěl mu takto i poděkovat za pomoc a finančně jej podpořit. Uvedl, že viděl závodní vozidla obž. [příjmení] s reklamou na jeho společnost, přičemž [příjmení] jej seznámil i se svým servisním zázemím v Rosicích u Brna, nadále [příjmení] mu zasílal fotografie i audity, potvrzující uskutečňování reklamy, tyto fotografie měl vystaveny ve své kanceláři, přičemž tam vzbudili zájem o tutéž reklamu u spoluobžalovaných [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [příjmení], zájem o reklamu měla i [jméno] [příjmení], dcera jeho bývalé družky. Těmto shora uvedeným spoluobžalovaným pak pouze zajistil předání podkladů, což bral pouze jako pomoc obž. [příjmení], tedy jako výpomoc mezi přáteli, kdy toto podnikání obž. [příjmení] považoval za zcela legální. Teprve v rámci trestního řízení v něm vznikly pochybnosti o činnosti PROTOTYPE TEAM, namítá, že se stal on i MORAVIA – MANIPUL obětí podvodného jednání ze strany této společnosti. Obžalovaný [titul]. [příjmení] popírá, že zastával roli vědomého zprostředkovatele služeb poskytovaných obž. [příjmení], kdy v tomto směru odkazuje na svoji shora uvedenou obhajobu, která byla po celé řízení neměnná. Namítá, že ani z emailových zpráv, z nichž nalézací

soud své závěry dovozuje, nelze takovýto závěr učinit o jeho vědomé účasti na páchané trestné činnosti, neorganizoval uzavírání smluvních vztahů mezi odběrateli reklamy a PROTOTYPE TEAM, neměl ani z poskytované reklamy či z těchto smluvních vztahů jakýkoli majetkový prospěch, dle tohoto odvolatele mu ani nebyl prokázán úmysl krátiť takovýmto jednáním daně z příjmů. Namítá, že ani MORAVIA – MANIPUL nebyla žádná částka z úhrad za uskutečněné reklamní plnění vrácena, kdy pro takové tvrzení nesvědčí žádný provedený důkaz a závěrem svého odvolání proto navrhl, aby byl obžaloby zproštěn, alternativně aby tato trestní věc ve vztahu k jeho osobě byla po zrušení rozsudku vrácena nalézacímu soudu k novému rozhodnutí.

Obžalovaný [příjmení] [příjmení] v podaném odvolání namítá, že tvrzení nalézacího soudu o tom, že kontakt mezi ním a obž. [příjmení] zprostředkoval obž. [příjmení], neodpovídá realitě, neboť před uzavřením smlouvy ze dne 7.9.2005 o nájmu reklamní plochy již mezi stranami tohoto kontraktu existovala smlouva ohledně stejného plnění, kterou však pro vady smlouvy odmítl jeho daňový účetní zařadit do účetnictví jeho společnosti, proto sdělil obž. [příjmení], že jeho právník JUDr. [příjmení] provede ve smlouvě opravy, aby smlouva odpovídala požadavkům a právním zvyklostem, následně po opravě smlouvy tuto poslal obžalovanému [příjmení] a smlouvu zpět mu doručil obž. [příjmení], kterého na počátku spolupráce s obž. [příjmení] ještě neznal, což jak [příjmení], tak i [příjmení] potvrdili. Obžalovaný pak poukazuje na motivaci převodu ITS 42 na svého otce, kterou byla skutečnost, že z důvodu své funkce ve státní správě nemohl současně působit jako jednatel předmětné společnosti, namítá, že nalézací soud nesprávně interpretoval jeho vyjádření, že po převzetí společnosti otcem za společnost jednal na základě plné moci, čímž však neměl na mysli, že by za tuto společnost jednal i ve věcech, které se týkaly obchodního vztahu mezi ITS 42 jako odběratelem a PROTOTYPE TEAM jako dodavatelem reklamních služeb, dle obžalovaného tyto otázky již řešil jeho otec a on žádnou plnou moc k těmto jednáním od otce neměl, což vyplývá i ze smluv o nájmu reklamní plochy ze dne 1.7.2007 a z 28.6.2008, kde je uveden údaj, že za ITS 42 jedná jednatel společnosti, není uveden žádný údaj o tom, že by byl k jednání za společnost zmocněn. Odvolatel poukazuje i na svoji výpověď v hlavním líčení, že po předání společnosti otci se již do otázek spojených s poskytováním reklamy nemíchal, nevěnoval se ani účetnictví společnosti a nepodepisoval ani daňová přiznání za společnost, tudíž nenese odpovědnost za tato přiznání k DPPO ITS 42 podané dne 1.10.2007 za období od 1.7.2006 do 30.6.2007 a podané dne 30.9.2008 za období od 1.7.2007 do 30.6.2008 a za dodatečné přiznání k DPPO ze dne 30.7.2010 za období od [email] 1889 do 30.6.2009, ani za správnost a úplnost fakturace za období po 7.2.2007. S vědomím těchto skutečností pak obžalovaný namítá, že je nesprávný závěr nalézacího soudu o jeho odpovědnosti za období následující po předání funkce jednatele společnosti ITS 42 otci, po 7.2.2007 a nesprávný je i závěr o spoluodpovědnosti obž. [příjmení] za jednání, které je jim v tomto směru kladeno za vinu. Odvolatel pak polemizuje i se závěrem nalézacího soudu, který vyplývá dle soudu z emailové komunikace, že Smlouva o nájmu reklamní plochy za rok 2006 byla za ITS 42 uzavřena dodatečně, a že reklamní plnění v roce 2005 až 2006 tedy nemohlo proběhnout. V této souvislosti odvolatel namítá, že s výjimkou zprávy ze dne 22.9.2006, v níž posílal [příjmení] logo společnosti ITS 42, veškerá ostatní komunikace se uskutečnila mezi jinými osobami, tudíž za tuto komunikaci nenese odpovědnost, kdy nemohl znát ani obsah této komunikace, pokud mu nebyl doručen. Ve vztahu k emailu, v němž zaslal logo společnosti, pak namítl, že toto logo zasílal obž. [příjmení] několikrát, asi 8krát, neboť logo se vždy někam založilo, nebo jej nevrátil dodavatel, což potvrzoval i obžalovaný [příjmení], kdy v tomto směru poukazoval i na výpověď výrobce samolepek log, svědka [jméno] [příjmení], který potvrdil, že z 80% dělal loga stále dokola pro [příjmení], kdy s vědomím těchto skutečností pak obžalovaný namítá, že nelze prokázat, že jím zasláné logo v emailu ze dne 22.9.2006 má souvislost se smlouvou ze dne 7.9.2005. Obžalovaný [příjmení] pak dále ve svém odvolání zpochybňuje nalézacím soudem konstatovanou motivaci obž. [příjmení] pro úhrady plateb šekem, zdůrazňuje výhody tohoto způsobu platby a namítá, že rozhodně po něm obžalovaný [příjmení] tento způsob platby nepožadoval a namítá, že soud nepřipustně usuzuje ve vztahu k jeho osobě a jeho zavinění ze skutečností, které s jeho věcí nijak nesouvisejí.

Stejně tak obžalovaný [titul]. [příjmení] vytýká nalézacímu soudu, že vycházel z emailu ze dne 15.5.2006, v němž obžalovaný [příjmení] zaslal obž. [příjmení] identifikaci ITS 42, kdy z textu, „dohodnuto 10% tj. 8+ 2% pro třetí stranu“, z něhož nalézací soud dovodil, že mělo být zaplaceneno jen 10% peněz, na které zněla faktura a 90% se mělo vrátit ITS 42. Obžalovaný v této souvislosti namítá, že nezná důvod, pro které obž. [příjmení] zasílal obž. [příjmení] údaje ke společnosti ITS 42, připouští, že před odesláním tohoto emailu se již uskutečnil jeho první kontakt s obžalovaným [příjmení], neboť tento email byl poslán [příjmení] [příjmení] až poté, co mu [příjmení] přivezl opravenou smlouvu ze dne 7.9.2005, připouští tedy, že uvedené údaje zasílal [příjmení] [příjmení] v souvislosti s fakturací z této smlouvy či jako přípravu na uzavření smlouvy na další období, k jejímuž uzavření pak došlo dne 1.9.2006. Obžalovaný [příjmení] vyslovuje přesvědčení, že údaje o procentech v tomto emailu se společností ITS 42 nesouvisí, kdy konstatuje, že údaj o 10% provizi byl mezi ním a [příjmení] jakožto zástupcem D-SYSTÉM dohodnut nezávisle na reklamní smlouvě s firmami zastoupenými obž. [příjmení], jako agenturní provize D-SYSTÉMU za dodávku většího množství reklamních předmětů pro ITS 42, [příjmení] tedy v emailu informuje [příjmení], že z této provize dostane 2%, přičemž rozhodně odvolatel popírá, že by 90% hrazených peněžních prostředků z fakturace za reklamy dostával zpět, což dle něj ani z obsahu emailu nevyplývá. Ve vztahu k dalšímu emailu, který mu zaslal obž. [příjmení] dne 23.5.2006, jehož součástí byla smlouva o nájmu reklamní plochy za rok 2005, včetně dodatku a komentáře k této smlouvě, kdy smlouva neobsahovala údaj o osobě nájemce, době trvání smlouvy a velikost reklamní plochy ani podpisové doložky, z čehož nalézací soud dovodil antidaťování smlouvy ze dne 7.9.2005, obžalovaný namítá, že obsahem tohoto emailu byl návrh smlouvy pro rok 2006, kdy cílem emailu bylo ověřit, zda text smlouvy, která pro rok 2005 musela být opravována, bude vyhovovat i pro příští období, kdy ani skutečnost, že první faktura byla obž. [příjmení] vystavena až k datu 15.5.2006 a k její úhradě došlo šekem 2.6.2006, v době kdy probíhala emailová komunikace mezi [příjmení] a [příjmení], není dle obž. [příjmení] důkazem antidaťování smlouvy ze dne 7.9.2005. Ve vztahu k emailu ze dne 30.5.2006, jímž zaslal obž. [příjmení] [jméno] [příjmení] mandátní smlouvu a k emailové odpovědi z téhož dne [jméno] [příjmení] obž. [příjmení], v níž je obž. [příjmení] vrácen doplněný a opravený návrh této smlouvy se sdělením, že v případě souhlasu obž. [příjmení] s tímto textem odesílatel zprávy, [jméno] [příjmení], doporučí obž. [příjmení] podpis smlouvy, odvolatel namítá, že nevidí souvislost mezi zasílanou mandátní smlouvou mezi PROTOTYPE TEAM a [příjmení] a partner, k níž neměl žádný vztah a smlouvou o nájmu reklamní plochy, jejíž byl obž. [příjmení] jako statutární zástupce ITS 42 stranou. Dále pak tento odvolatel zpochybňuje jakýkoli vztah mezi oběma těmito smlouvami s vědomím časového odstupu mezi emailovou komunikací z 30.5.2006 ohledně mandátní smlouvy a emailem obž. [příjmení] z 12.9.2006 ohledně smlouvy o reklamě, kdy dle obžalovaného [příjmení] nelze dovozovat vztah mezi smlouvou uzavřenou dne 7.9.2005 a emailovou komunikací dne 12.9.2006, zejména za situace, kdy faktura byla obž. [příjmení] za toto období platnosti této smlouvy vystavena již 15.5.2006 a uhrazena byla dne 2.6.2006 a znovu opakuje, že tato komunikace ze září 2006 se vztahovala již k přípravě smlouvy uzavřené následně dne 30.12.2006.

Obžalovaný [příjmení] pak polemizuje i s obecnými závěry nalézacího soudu a zdůrazňuje, že nevěděl o rozsahu služeb poskytovaných prostřednictvím obžalovaného [příjmení], ani o tom, jak má tento obžalovaný postupovat s ostatními klienty při realizaci plnění smluv, včetně finančního vypořádání. Neznal ani jeho vztahy s auditorskou společností a ani způsob, jak od ní získává auditorské zprávy a neměl důvodu těmito zprávám nevěřit. Nevěděl ani nic o vztazích obžalovaného [příjmení] s PROTOTYPE TEAM, domníval se, že je to jedna z mnoha zahraničních společností z daňových rájů, která v ČR podniká, aniž by zde porušovala právní předpisy, zejména když mu obž. [příjmení] tvrdil, že v sídle společnosti jsou jednodušší zákony upravující předmět podnikání této společnosti. Obžalovaný [příjmení] zdůraznil, že preferoval spíše využití stacionárních reklamních ploch, namítá, že díky této reklamě získával nové klienty např. společnost P, a.s., přičemž jeho obchodní aktivity opřené o předmětnou reklamu potvrdil i svědek [příjmení] [jméno] [příjmení]. Přitom cena reklamy, kterou hradil, odpovídala ceníku

PROTOTYPE TEAM, poukazuje pak i na závěr znaleckého posudku [titul]. [příjmení], dle kterého ITS 42 dosáhla svého záměru maximalizovat své příjmy za tržby z nárůstu objemu inzerce [příjmení] [příjmení], kdy předmětná PR akce přispěla ke kladným výsledkům společnosti, tedy investice do reklamy byla dle znalce pro společnost přínosná z hlediska výše navazujících tržeb a statisticky prokazatelný vliv na růst vlastního kapitálu a tím i hodnoty společnosti. Z těchto důvodů proto měl zájem o předmětnou reklamu, kdy popírá, že by jeho cílem bylo minimalizovat takto daňový základ DPPO ITS 42. Obžalovaný [příjmení] pak vytýká nalézacímu soudu, že své závěry nesprávně opřel o skutečnosti a důkazy, které měly vztah k poskytování reklamního plnění jiným společnostem ze strany obž. [příjmení] jako mandátáře PROTOTYPE TEAM, což odporuje zásadě individuální trestní odpovědnosti, kdy jeho trestní odpovědnost je dovozována ze skutků, které mají prokazovat trestní odpovědnost spoluobviněného či spoluobviněných, přičemž obdobný paušální přístup je vytýkán nalézacímu soudu i ve vztahu k převodu ITS 42 ke dni 7.2.2007 na jeho otce, stejně jako tvrzení o teprve dodatečném podepsání smlouvy ze dne 7.9.2005, motivovaném dle nalézacího soudu snahou o zkrácení DPPO, přičemž z této skutečnosti pak nalézací soud dovodil i jeho podíl na tvrzeném zkracování DPPO i v následujících obdobích, kdy za ITS 42 již jednal jeho otec a on do řízení společnosti již nezasahoval, kdy vytýká nalézacímu soudu i to, že odůvodnění jeho rozsudku postrádá zdůvodnění skutkových okolností, které jej vedly k závěru o jeho podílu na tvrzené trestné činnosti a tím i o jeho trestní odpovědnosti po dni 7.2.2007, kdy řízení společnosti a funkci jednatele převzal jeho otec. Obžalovaný namítá, že jeho jedinou motivací k uzavření smluv o pronájmu reklamních ploch byla snaha zajistit společnosti růst, přičemž tento záměr se mu podařilo realizovat. Závěrem svého odvolání proto i obžalovaný [příjmení] [příjmení] navrhl zrušení rozsudku nalézacího soudu a alternativně své zproštění obžaloby, případně vrácení věci soudu nalézacímu k novému rozhodnutí.

Rovněž obžalovaný [jméno] [příjmení] namítá nesprávná skutková zjištění nalézacího soudu ve vztahu k závěru o jeho vině a vytýká nalézacímu soudu, že nepřihlédl ke skutečnostem, které na svoji obhajobu uvedl. Odvolatel vytýká nalézacímu soudu závěr o tom, že k uzavření kontraktu na reklamu pro 5 P Agency došlo zpětně, a že k reklamnímu plnění nemohlo dojít, kdy podrobně rozebírá, na základě jakých důkazů a skutečností nalézací soud k tomuto závěru dospěl. Obžalovaný pak konstatuje, že tato skutková zjištění učiněná nalézacím soudem nezpochybňuje, poukazuje však na skutečnost, že vztahy mezi společnostmi D – SYSTEM a [příjmení] a partner, případně PROTOTYPE TEAM on nemohl ovlivnit, ani jej nezajímaly a neznal je, neboť jeho partnerem byla pouze společnost D-SYSTEM a ji zastupující [titul]. [příjmení]. Namítá, že soudem provedenými důkazy nebyla a ani nemohla být prokázána jeho účast na podvodném jednání, neboť o takovém záměru neměl tušení, nevěděl, že nabízení plnění je jen fiktivní, za zakázku 5 P Agency řádně D-SYSTEMU zaplatila a z úhrady také odvedla DPH. Pokud tedy plnění nebylo poskytnuto, byla 5 P Agency uvedena v omyl a tedy podvedena, proto také poté, co mu bylo sděleno obvinění, podal trestní oznámení, které však nebylo šetřeno a bylo pouze k jeho věci postoupeno, jako součást jeho obhajoby. Obžalovaný [příjmení] namítá dle něj nelogičnost popsaného skutku, kdy 5 P Agency vynaložila milionové částky za reklamu a namítá, že je nelogické, aby tak činil s úmyslem ušetřit mnohem méně na DPPO. Motivací pro reklamu u něj byl zájem o propagaci firmy v zahraničí, nekontroloval, zda reklama byla realizována, neboť cesta na závody by nebyla daňově uznatelnou položkou, navíc [titul]. [příjmení], který reklamu zprostředkoval, důvěřoval, spolupracoval s ním dlouho a nikdy jej nepodvedl. Obžalovaného [příjmení] neznal, vylučuje, že by byl účasten na jakékoli dohodě, jejímž cílem by bylo podvodné snížení daňové povinnosti, poukázal i na skutečnost, že daň včetně penále byla společnosti správcem daně doměřena. Pokud nalézací soud poukázal na emailovou komunikaci mezi obž. [příjmení] a svědkem [jméno] [příjmení], jemuž [příjmení] zasílal k výrobě logo jeho společnosti, kdy z tohoto emailu je zřejmé, že k výrobě log docházelo až dodatečně a že smlouvy byly uzavírány až zpětně, po uskutečnění fakturace, odvolatel nezpochybňuje tyto závěry nalézacího soudu, nicméně namítá, že neměl tušení o tom, že logo je k výrobě zasíláno až dodatečně, logo 5 P Agency neposílal [titul]. [příjmení] pouze v souvislosti s reklamou zprostředkovávanou obž. [příjmení], ale i v souvislosti s jinými reklamními

akcemi, na to, kdy logo poslal obž. [titul]. [příjmení] [příjmení] neměl vliv, při uzavírání smlouvy o dílo dne 29.12.2008 mezi 5 P Agency a D-SYSTEM byl Ing. [příjmení] předán CD nosič s logem firmy pro tuto reklamní akci, což vyplývá z přílohy smlouvy i předávacího protokolu. Pokud toto logo zaslal [titul]. [příjmení] obž. [příjmení] až v červenci 2010, přičemž použil logo, předané mu k jinému účelu, na toto neměl odvolatel vliv a ani o této skutečnosti nevěděl, kdy tento závěr dle odvolatele opět svědčí pro jeho nevinu, neboť on žádné smlouvy neantidatoval, kdy toto ostatně ani nalézací soud o smlouvách o dílo mezi 5 P Agency a D-SYSTEM netvrdí, přičemž faktury byly hrazeny podle toho, jak byly jeho společnosti D-SYSTEM doručeny.

Odvolatel pak poukázal na vztahy své i své matky svědkyně [jméno] [příjmení] s [titul]. [příjmení], jak vyplynuly již z jejich výpovědi, zejména poukázal na obchodní kontrakt uzavřený s [titul]. [příjmení] v roce 2007, kdy došlo k výraznému rozvoji jejich spolupráce v oblasti managementu firmy i v oblasti poradenské, kdy on vždy považoval [titul]. [příjmení] za špičkového odborníka v těchto oblastech a nepochyboval o jeho morálním kreditu. Odvolatel pak poukazuje na výpověď své matky, z níž vyplynulo, že jej ke spolupráci v rámci reklamy se společností D-SYSTEM přesvědčila v zájmu zviditelnění jejich firmy v zahraničí, kdy měla v [titul]. [příjmení], který reklamu zprostředkoval, plnou důvěru. Obžalovaný [příjmení] pak namítá, že pokud bylo prokázáno, že řada společností dostávala část peněz investovaných do této reklamy zpět, nic takového nebylo ve vztahu ke společnosti 5 P Agency prokázáno, neboť ta hradila plnění v souvislosti s údajně poskytovanou reklamou D-SYSTEM a žádné peníze nikdy zpět nedostala, což potvrdil i [titul]. [příjmení], přičemž to vyplývá i z účetnictví 5 P Agency a klade pak otázku, jaký smysl by mělo investovat téměř tři miliony do neuskutečněné reklamy, pokud by tak na daních ušetřili sotva pětinu této částky, přitom výše úhrady poskytnuté jejich firmou na základě faktur vystavených D-SYSTEM byla navýšena ještě o úhradu provize, kterou si D-SYSTEM ponechával za zprostředkování této reklamy, kdy výši fakturace [příjmení] a partner společnosti D-SYSTEM neznal. Nalézací soud u odvolatele tedy dovodil přímý úmysl ke krácení DPPO, kdy vycházel z toho, že odvolatel věděl o machinacích [příjmení] a [příjmení], avšak dle odvolatele takovýto závěr nalézací soud neprokázal, přičemž namítá, že pokud by skutečně o fiktivnosti plnění věděl, nebyl důvod, aby platil ještě navíc provizi společnosti D-SYSTEM, kterou zastupoval [titul]. [příjmení], klade otázku, proč by investoval tři miliony s cílem ušetřit na dani z příjmu částku kolem půl milionu Kč, kdy z těchto skutečností má za to, že jeho vina nebyla nalézacím soudem prokázána. Obžalovaný [příjmení] pak poukazuje na skutečnost, že někteří ze svědků, např. [jméno] [příjmení] se hájili stejně jako on a na rozdíl od něj stíhání nebyli. Poukazuje pak i na skutečnost, že společnost 5 P Agency si své daňové povinnosti vždy řádně plnila, za posledních 10 let na DPPO odvedla více jak 21,5 milionů Kč a na DPH odvedla více jak 50 milionů Kč, nečerpala nikdy žádné dotace či subvence a veškeré investice byly pořizovány z vlastních zdrojů firmy. V doplnku odvolání pak i tento obžalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 210/2014 a skutečnost, že společnost 5 P Agency v souvislosti s neposkytnutým plněním z reklamy musela uhradit jak dlužnou DPPO, tak i daňové penále, kdy v této souvislosti poukázal na rodinný charakter společnosti, v jejímž důsledku takového rozhodnutí správce daně mělo na obžalovaného přímý sankční dopad. Závěrem odvolání pak i tento obžalovaný navrhl zrušení odvoláním napadeného rozsudku a své zproštění obžaloby, alternativně zastavení trestního stíhání pro porušení zásady ne bis in idem, případně vrácení věci nalézacímu soudu k novému rozhodnutí.

Rovněž obžalovaný [jméno] [příjmení] namítl ve svém odvolání nesprávnost a neúplnost skutkových zjištění nalézacího soudu, protože má za nesprávné i právní závěry tímto soudem učiněné ve vztahu k jeho vině. V rámci podaného odvolání předložil svoji pracovní smlouvu uzavřenou se společností HF partners, zastoupenou jednatelem [jméno] [příjmení], dne 29.12.2008 (v odvolání je uvedeno datum 20.12.2008) a její dodatek ze dne 23.9.2014 i výplatní lístky za leden až květen 2015, jimiž byl v rámci odvolacího řízení proveden důkaz, kdy je nutno konstatovat, že tvrzení vyplývající z těchto smluv jsou v příkrém rozporu se skutečnostmi vyplývajícími z obchodního rejstříku HF partners o roli tohoto obžalovaného v předmětné společnosti z hlediska

jeho postavení v ní, pročez o věrohodnosti a pravdivosti této smlouvy i jejího doplňku, stejně jako o příjmech tohoto obžalovaného vznikají zcela důvodné pochybnosti, které jsou jen dále potvrzovány vědomím o fiktivnosti dokladů použitých ke krácení DPPO u této společnosti, jak byly rozebrány již nalézacím soudem. Dále tento odvolatel namítá, že nebyl proveden žádný důkaz, který by prokazoval jeho dohodu s obž. [příjmení], jejímž cílem by bylo krácení DPPO, v této souvislosti poukazuje na postup ve vztahu k dalším osobám v obdobné pozici jako on, ve vztahu k nimž bylo řízení zastaveno podle § 172 odst. 2 písm. c/ tr. řádu. Odvolatel poukazuje na výpověď obžalovaného [příjmení], který popřel, že by smlouvy o poskytnutí reklamy byly fiktivní, namítá, že jeho povinností nebylo kontrolovat, zda reklamní plnění bylo poskytnuto, zpochybňuje svědeckou výpověď svědka [příjmení], dle něhož při závodech byla na vozidlech jiná loga než na fotografiích, které mu byly zaslány, s tím, že tuto skutečnost nebylo jeho povinností kontrolovat. Dále odvolatel vytyká nalézacímu soudu, že neprovedl důkazy, které v rámci řízení navrhl, přičemž závěrem odvolání se domáhal zrušení rozsudku nalézacího soudu a své zproštění obžaloby, alternativně pak vrácení věci nalézacímu soudu k novému rozhodnutí.

Obžalovaná [titul]. [jméno] [příjmení] ve svém odvolání a jeho doplňku označuje rozsudek za vadný, chybný a nepřezkoumatelný, což dle ní pramení z neúplných a nepřezkoumatelných skutkových zjištění, když namítá i nerespektování ustanovení trestního zákoníku nalézacím soudem. Má za to, že se nalézací soud nedůvodně přiklonil na stranu obžaloby, čemuž přizpůsobil i odůvodnění svého rozhodnutí, kdy důkazy svědčící ve prospěch její obhajoby bagatelizoval, tudíž hodnocení důkazů dle odvolatelky neodpovídá zákonným požadavkům ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Namítá, že její trestní odpovědnost ve vztahu k bodu XIV. rozsudku je dovozována pouze paušálně s důkazů, které se vztahují k jiným subjektům a jejich vině ve vztahu k jejich spolupráci s obžalovaným [příjmení], kdy závěr o její vědomé účasti na tvrzené páchané trestné činnosti není podpořen žádným provedeným důkazem, kdy tento závěr je pouze dovozován ze vztahů obž. [příjmení] s dalšími spoluobžalovanými, kdy nalézací soud ignoruje skutečnost, že je tu skupina subjektů obž. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], kteří věřili, že plnění nabízení obž. [příjmení] je jim poskytováno, proto hradili faktury v plné výši, aniž by jim větší část tohoto finančního plnění byla vrácena, když motivací k objednávání reklamy byla v jejím případě skutečnost, že se snažila udržet v tvrdé konkurenci panující v oblasti jejího podnikání, kdy i z dokladů předkládaných jí obžalovaným [příjmení] se domnívala, že reklamní plnění je řádně poskytováno. Byla tedy uváděna v omyl tímto obžalovaným, kdy neměla pochybnost o tom, že plnění je poskytováno řádně. I ona namítá, že ve vztahu k její osobě nebyl proveden žádný důkaz, který by její vědomí o fiktivnosti plnění prokazoval, kdy kromě spoluobžalovaného [jméno] [příjmení] ani neznala nikoho z dalších obžalovaných, přičemž popírá i skutečnost, že by jí nějaká část fakturovaného plnění za poskytovanou reklamu byla vrácena s tím, že skutečnost, že ve vztahu k jiným subjektům toto bylo prokázáno, ještě neprokazuje, že k takovému vrácení plnění docházelo i v jejím případě, kdy dovozování tohoto závěru ze vztahů mezi jinými subjekty má za nepřipustné a nezákonné, neboť obchodní vztahy obž. [příjmení] s každým jednotlivým odběratelem reklamy je dle ní nutno posuzovat přísně individuálně, kdy je možno vždy přihlížet jen k těm skutečnostem, které byly zjištěny ve vztahu ke konkrétnímu subjektu odebírajícímu reklamu. Odvolatelka v této souvislosti poukazuje i na výpověď obžalovaného [příjmení], který popřel, že by mezi nimi došlo k dohodě o tom, že by vystavenými fakturami byl snižován daňový základ, její tvrzení o tom, že uhradila celou fakturovanou částku, nebylo žádným důkazem zpochybněno, naopak závěr o vrácení nějaké části peněžního plnění zůstal pouze v rovině neprokázaného tvrzení, tudíž není zjištěna a prokázána žádná skutečnost, která by vyvolala závěr o její důvodné pochybnosti o tom, že plnění poskytováno nebylo. Obžalovaná poukazuje na výpověď obž. [příjmení], který uvedl, že dohody o reklamním plnění poskytoval před závodní sezónou ústně, kdy se pouze dohodl objem plnění, výše částky, za níž bude reklama realizována, na jakých závodech, ve kterých zemích a až na konci roku, když došlo k fakturaci, se vyhotovila smlouva i písemně, kdy právě tato ústní dohoda je z hlediska konečného plnění podstatná, zejména s ohledem na emailovou komunikaci z prosince 2009, z níž je dovozován závěr o subjektivní stránce deliktu, kterým je shledávána vinnou, kdy je

dovozováno zpětné uzavírání smluv. V této souvislosti poukazuje i na tvrzení obž. [příjmení], že neměla snahu fakturovat do jiného zdaňovacího období, kdy toto vyjádření nalézací soud zcela pominul. Dle odvolatelky takto došlo k deformaci důkazů, kdy důkaz v podobě emailových zpráv, umožňující několik výkladů byl vyložen v rozporu s judikaturou ústavního soudu způsobem pro obžalovanou nejméně příznivým, ač obžalovaná tuto skutečnost vysvětlila tak, že v písemné podobě se jen potvrzovala již dříve uzavřená ústní smlouva z počátku roku 2009, což ostatně potvrdil i obžalovaný [příjmení]. Dle obžalované tedy nebyla prokázána subjektivní stránka trestného činu, kterým byla uznána vinnou, tedy její vědomost, že k plnění ze strany [příjmení] a partner nedošlo, že cílem předstíraného plnění bylo zkrácení daně z příjmů, kdy závěr nalézacího soudu takto učiněný nemá dle odvolatelky oporu v provedených důkazech. V doplňku odvolání pak poukázala i na skutečnost, že na konci roku 2009 oslovila obž. [příjmení] a žádala o zaslání smlouvy o nájmu reklamní plochy až v prosinci 2009 z důvodu, že její účetní [jméno] [příjmení] v říjnu 2009 (pracovní neschopnost jí byla vystaveno od 12.10.2009) vážně onemocněla, utrpěla těžkou mozkovou příhodou, tudíž obžalovaná musela převzít veškeré účetní doklady, přezkontrolovat je, dohledat chybějící účetní doklady a tyto k proplaceným fakturám vyžádat. Takto také zjistila, že jí nebyla doručena smlouvy o nájmu reklamní plochy a proto její dodání urgovala. Pokud by její účetní onemocněla, pak email by obž. [příjmení] s požadavkem na doručení smlouvy zaslala její účetní, nikoli osobně obžalovaná, přičemž tato svá tvrzení obžalovaná doložila i potvrzením o pracovní neschopnosti její účetní. Obžalovaná pak zdůrazňuje i přesvědčivost vystupování obž. [příjmení], jeho odborné znalosti z oblasti automobilových závodů, kdy všechny tyto faktory jí vedly k závěru, že reklama je řádně uskutečňována. Obžalovaná, stejně jako někteří další obžalovaní, rozhodně popírá, že by jí část fakturovaného plnění byla vrácena, s tím, že neexistuje žádný důkaz, který by takovýto závěr nalézacího soudu ve vztahu k ní potvrzoval, kdy takovýto závěr nelze činit z výpovědi jiných odběratelů reklamy, na jejichž výpovědi nalézací soud poukazoval, v této souvislosti odvolatelka namítá, že nalézací soud nemůže odůvodnit své skutkové závěry a na nich vystavené právní závěry ze vztahů, o nichž nic nevěděla a neúčastnila se jich, pouze proto, že to tento soud považuje za logické, kdy takovýto postup označuje za příkře rozporný se zásadou materiální pravdy.

Za správný pak nemá ani závěr, který nalézací soud učinil ve vztahu k bodu XV. výroku rozsudku, opět namítá, že tento závěr nemá oporu ve výsledcích provedeného dokazování, poukazuje především na výpověď jak obžalovaného [příjmení], tak i [jméno] [příjmení], kdy oba potvrdili, že jim vzájemný kontakt nezprostředkovala, neboť se spolu znali již dříve, ještě předtím, než obž. [příjmení] zjistil, že je partnerkou obž. [příjmení] a než ona se svým partnerem zjistili, že objednávají reklamu u téhož subjektu. Odvolatelka zdůrazňuje výpověď obž. [příjmení] i obž. [příjmení], že jejich kontakt nezprostředkovala, jednali pouze spolu, bez její jakékoli účasti na tomto jejich jednání, kdy faktury si předávali vzájemně mezi sebou a osobně si i předávali peníze za poskytnutou reklamu. Zdůrazňuje pak, že ani obž. [příjmení], její partner neměl pochybnosti o tom, že jej mu reklama poskytována. K emailové korespondenci z března 2010 pak uvedla, že se jednalo pouze o prodloužení stávajícího kontraktu z roku 2009, kdy ji její partner pouze požádal, aby to s [příjmení] vyřídila, kdy následně detaily si s obž. [příjmení] již obž. [příjmení] vyřizoval sám. V této souvislosti pak odvolatelka poukazuje i na skutečnost, že z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obž. [příjmení] a obž. [příjmení] je zřejmé, že mezi nimi probíhala i poštovní korespondence, kdy si tuto předem avizovali a následně doručení potvrzovali, kdy se v ní domlouvali i na osobních setkáních, tudíž vůbec nebylo nutné, aby mezi nimi cokoli domlouvala a zprostředkovala. Obžalovaná pak zpochybňuje i naplnění skutkové podstaty trestného činu, kterým byla uznána vinnou ve formě spolupachatelství s tím, že pokud věřila tomu, že reklama je poskytována, nelze po subjektivní stránce o úmyslném naplnění skutkové podstaty tohoto trestného činu, vyžadujícího úmyslné zavinění, hovořit, kdy tento závěr je nutno vztáhnout jak k bodu XIV. tak i k bodu XV. výroku rozsudku, kdy u druhého z těchto bodů nelze dovodit úmyslné zavinění z téhož důvodu ani u jejího partnera obž. [příjmení], který rovněž věřil, že reklamní plnění je řádně poskytováno. O pomoci k naplnění tohoto trestného činu pak nelze hovořit v případě napsání jediného emailu,

který zaslala za obž. [příjmení] obž. [příjmení], kdy jde o zcela bagatelní jednání, které nemohlo mít a nemělo na konečný způsob jednání obž. [příjmení] žádný vliv, v této souvislosti poukazuje na přímou komunikaci mezi obž. [příjmení] a obž. [příjmení], již výše zdůrazněnou. V této souvislosti pak vytýká nalézacímu soudu i nerespektování zásady materiální pravdy a principu in dubio pro reo, kdy s vědomím výše uvedeného činí závěr, aby rozsudek nalézacího soudu byl zrušen a ona byla obžaloby v plném rozsahu zproštěna v bodě XIV podle § 226 písm. b/ tr. řádu a v bodě XV. podle § 226 písm. a/ tr. řádu.

Rovněž obžalovaný [jméno] [příjmení] namítá ve svém odvolání nejasnost a neúplnost skutkových zjištění nalézacího soudu, neprovedení všech potřebných důkazů pro rozhodnutí, v důsledku čehož má rozsudek za nezákonný a nepřezkoumatelný. Odvolatel vytýká nalézacímu soudu, že vycházel pouze z emailové komunikace mezi [titul]. [příjmení] a obž. [příjmení], když první email byl odeslán obž. [titul]. [příjmení] obž. [příjmení] dne 4.9.2010, kdy jeho přílohou byla smlouva o odborné pomoci mezi KA3 a zhotovitelem, jejímž předmětem bylo zajištění individuálního koučingového programu na téma Management procesu myšlení v kontextu práce s energií pro osoby nominované objednatelem v rozsahu 60 hodin na osobu. Vlastní program se sestával z 10ti individuálních pohovorů, samostudia a dvou lekcí e-lerningu, přičemž koncepce programu měla být založena na osobním přístupu ke každému z účastníků, což vylučovalo účast více osob současně, objednáno bylo plnění pro dvě osoby, kdy cestovní náklady i ostatní náklady spojené s výkonem koučů byly obsaženy v hodinové sazbě a termín plnění měl být průběžně od 31.8.2010 (správně 31.3.2010) do 31.8.2010. Nalézací soud v tomto směru poukázal na skutečnost, že datum uzavření smlouvy mělo být 17.3.2010, tedy téměř šest měsíců před odesláním této smlouvy emailem dne 4.9.2010, jak bylo výše konstatováno, přičemž zhotovitel nebyl ve smlouvě konkretizován. Předmětem smlouvy mělo být zajištění Direct Marketingové kampaně k projektu Rytířská Lhota – Ekofarma se školícím centrem, se zaměřením na cílovou skupinu možných domácích i zahraničních investorů, obchodních a reklamních partnerů, kdy kampaň měla být rozdělena na dvě etapy, z nichž první měla být od 25.7.2010 do 5.8.2010 a druhá od 16.8.2010 do 27.8.2010, přičemž schválení obou etap kampaní se mělo uskutečnit do 14.7.2010, přičemž soud vyšel z toho, že s vědomím termínu odeslání emailu [titul]. [příjmení] obž. [příjmení] dne 4.9.2010 nemohlo k uskutečnění plnění dojít, plnění tedy nemohlo být PROTOTYPE TEAM uskutečněno a jediným motivem předstíraného plnění bylo snížení DPPO u KA3 za příslušné zdaňovací období. Obžalovaný k těmto závěrům nalézacího soudu namítá, že jeho společnost si předmětné plnění řádně objednala a zaplatila je, kdy vystavené faktury odpovídají datu, kdy bylo o smlouvách jednáno. Faktura týkající se odborné pomoci byla vystavena dne 10.9.2010 a faktura ke smlouvě o díle dne 15.9.2010, přičemž finanční prostředky byly odeslány dne 13.10.2010 z účtu KA3 a obž. [příjmení] byly vybrány v hotovosti. Odvolatel namítá, že on i jeho syn se zúčastnili kurzů v Portugalsku a Švýcarsku, kdy soudu doložil letenky ze dne 21.9.2010 do Ženevy pro něj i jeho syna, i letenky ze dne 5.10.2010 do Lisabonu, přičemž úhradu letenek i hotelů hradil ze svého soukromého účtu, kdy i tyto náklady mohl dát do účetnictví společnosti a snížit tak daňový základ KA3, ale toto neučinil. Obžalovaný namítá, že plnění ze strany PROTOTYPE TEAM se uskutečnilo, kdy plnění mělo pro něj předpokládaný přínos, nešlo tedy o jednání motivované snahou o zkrácení DPPO, kdy obžalovaný i rozhodně popírá, že by z uhrazené částky cokoli obdržel zpět. Odvolatel pak poukazuje na skutečnost, že daň mu byla správcem daně doměřena, kdy částku 380.000 Kč zaplatil dne 3.1.2014. To, že školení proběhla, obžalovaný tedy dokládá letenkami, namítá, že plnění se uskutečnilo v dohodnutém rozsahu. Obžalovaný [příjmení] pak zpochybňuje procesní použitelnost zajištěné emailové korespondence s ohledem na skutečnost, že Obvodním soudem pro Prahu 3 byl vydán příkaz ke zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu podle § 88a odst. 1 tr. řádu za dobu od nejzazšího data do 14.11.2011, přičemž správně mělo být postupováno podle § 88 odst. 1 tr. řádu, kdy takovéto pochybení v citaci zákonného ustanovení, dle něhož je příkaz vydán není jen formálním pochybením, jak uvedl nalézací soud a za této situace by proto z tohoto důkazu nemělo být při úvahách o jeho vině vycházeno. Odvolatel tedy dovozuje, že jeho vina nebyla prokázána, neboť školení se uskutečnila, přitom nezkoumal, zda je provedla spol. PROTOTYPE TEAM či

jiný subjekt, to pro něj nebylo podstatné, plnění, které mu bylo poskytnuto, řádně zaplatil, proto i faktury zahrnul do účetnictví, kdy uskutečnění plnění může prokázat i výpověď jeho syna. Popírá tedy naplnění znaků skutkové podstaty zločinu, kterým byl uznán vinným jak po objektivní, tak i subjektivní stránce a závěrem svého odvolání proto navrhl, aby po zrušení rozsudku nalézacího soudu byl obžaloby zproštěn, alternativně aby věc byla vrácena nalézacímu soudu k novému rozhodnutí. Dále pak odvolatel poukázal i na nepřiměřenost trestu, který mu byl uložen ve srovnání s dalšími obžalovanými, kdy má za to, že u trestu odnětí svobody jsou dány podmínky pro jeho uložení pod dolní hranici trestní sazby, přičemž za nepřiměřený má i peněžitý trest a náhradní trest odnětí svobody pro případ jeho nezaplacení.

Obžalovaná [jméno] [příjmení] namítá, že plnění, které jí obž. [příjmení] fakturoval, bezhotovostně uhradila, přičemž fakturovány jí byly pouze služby bezprostředně podporující její podnikatelskou činnost, kdy díky těmto službám dokázala své podnikání rozšířit z úzce regionálního rámce na Moravě i do Prahy, kdy také díky obž. [příjmení] otevřela další prodejnu. Rozhodně popřela, že by jí bylo cokoli z uhrazeného peněžního plnění vráceno, tyto náklady svého podnikání řádně zaúčtovala, s poskytnutým plněním ze strany obž. [příjmení] byla spokojena, rozšíření jejího podnikání efektivně pomohl, jak co se týká sortimentu a druhu poskytovaných služeb a výkonů i pokud jde o již konstatované rozšíření podnikání i do Prahy. Odvolatelka má za to, že soud mylně její vinu dovodil vzhledem k tomu, že prostřednictvím obž. [titul]. [příjmení] urgovala obž. [příjmení] o fakturu za již poskytnuté služby, což dle ní není rozhodně důkazem její viny za situace, kdy je samozřejmé, že k fakturaci dochází v určitých lhůtách po provedení prací a služeb, tudíž její jednání je nutno označit za řádné podnikání v souladu se zákony. Odvolatelka poukazuje na skutečnost, že nikdy jí nebyla nabízena, ani poskytnuta reklama v souvislosti s automobilovými závody, nevěděla ani, že takovou reklamu obž. [příjmení] nabízí, poukazuje i na skutečnost, že nezná žádné další osoby mezi spoluobžalovanými. Závěrem odvolání proto navrhla, aby její odsuzující rozsudek byl zrušen a ona byla obžaloby zproštěna.

Obžalovaná [titul]. [jméno] [příjmení] namítá ve svém odvolání zásadní procesní vady, vydání rozsudku bez řádného a úplného zjištění skutkového stavu věci, pochybnosti o správnosti skutkových zjištění i porušení ustanovení trestního zákoníku. Dle odvolatelky skutková věta nedostatečně specifikuje jednání zejména obž. [jméno] [příjmení], kdy skutková věta je uváděna v množném čísle (jednali, věděli, zkrátily), aniž by dle odvolatelky specifikovala koho tím myslí, zda ji a obž. [příjmení] nebo i obž. [příjmení], kdy z toho, že jednání obž. [příjmení] je kvalifikováno jako účastenství ve formě pomoci, dovozuje odvolatelka z této skutečnosti, že nalézací soud uvedením množného čísla myslel pouze ji a obž. [příjmení], kdy z právní kvalifikace jednání obž. [příjmení] jako pomoci k předmětnému trestnému činu, kterým byla uznána vinnou, dovozuje, že se nemohla tohoto jednání dopustit při naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty odst. 2 písm. a) § 240 tr. zákoníku, „nejméně se dvěma osobami“, kdy k naplnění tohoto znaku dle odvolatelky nepostačuje pouhé účastenství další osoby vedle dvou spolupachatelů, kdy tuto její obhajobu nalézací soud pominul a nevypořádal se s ní. Na podporu této své argumentace pak odvolatelka odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, dle níž, „nemůže být pokračující trestný čin tvořen jednak dílčími útoky spáchanými ve formě spolupachatelství a jednak dílčími útoky spáchanými ve formě účastenství“. Již v této souvislosti, odvolací soud konstatuje, že tato argumentace odvolatelky je zcela nesprávná, kdy odvolatelka směšuje výklad pokračování v trestném činu, k němuž patří použitá argumentace judikaturou a naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty § 240 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku, „nejméně se dvěma osobami, kdy k aplikaci tohoto znaku kvalifikované skutkové podstaty zcela postačuje i účast třetí osoby účastníka ve formě organizátorství či pomoci (srovnej R 25/1968), kdy ostatně nemusí jít ani o osoby trestně odpovědné, kdy tyto osoby ani nemusí o své součinnosti vědět, zcela postačuje, pokud o této součinnosti ví pachatel, jemuž je tento znak kvalifikované skutkové podstaty přičítán. V této souvislosti by tedy bylo možno teoreticky přiznat relevanci pouze námitce, že jednání obž. [příjmení] mělo být posouzeno jako návod, nikoli pomoc k předmětnému trestnému činu, kdy u

této formy účastenství by nebylo možno obžalované znak této kvalifikované skutkové podstaty přičíst, kdy odvolatelka opět namítá, že s touto její argumentací se nalézací soud nevypořádal a pominul ji. I tato odvolatelka pak zpochybňuje použitelnost emailové komunikace s odkazem na citaci ustanovení § 88a odst. 1 tr. řádu v příkazu ke zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu, který byl vydán soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 14.11.2011 pod sp. zn. Nt 5604 2011, kdy odvolatelka namítá, že tento příkaz nařídil třetí osobě postoupit obsah všech zpráv uložených v emailové schránce [email], kdy obsah těchto zpráv nelze považovat za údaj o uskutečněném telekomunikačním provozu ve smyslu § 88a tr. řádu, což nepřímou potvrdil i nalézací soud, byť na druhé straně její námitce o procesní nepoužitelnosti obsahu elektronické komunikace z této emailové adresy nepřisvědčil s tvrzením, že jde jen o pochybení formálního charakteru, s tím, že byly splněny veškeré zákonné předpoklady pro rozhodnutí podle § 88 tr. řádu a právě s vědomím této skutečnosti jde jen o formální pochybení, které tento důkaz nečiní procesně nepoužitelný. Tento závěr nalézacího soudu má odvolatelka za neakceptovatelný, neboť nařídil odposlech a záznam telekomunikačního provozu podle § 88 tr. řádu je možné dle ní pouze do budoucna, kdy záznam se pořizuje v reálném čase, není dle ní možné nařídil odposlech do minulosti, navíc zcela neohraničeně. Dále odvolatelka namítá, že dne 11.11.2011, tedy tři dny před vydáním příkazu shora zmíněného podle § 88a tr. řádu, vydala soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. Nt 2011 příkaz podle § 88 odst. 1 a 2 tr. řádu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu emailové schránky [email] na dobu 4 měsíců od data vydání tohoto příkazu do 11.3.2012, tudíž s vědomím tohoto rozhodnutí je logické, že dne 14.11.2011 neměla soudkyně v úmyslu vydat další příkaz podle § 88 odst. 1 a 2 tr. řádu, ale měla v úmyslu vydat příkaz dle § 88a odst. 1 tr. řádu. Odvolatelka dále zdůrazňuje, že ustanovení § 88 odst. 2 tr. řádu stanoví dobu, po kterou bude odposlech a záznam telekomunikačního provozu prováděn, přičemž tato doba nesmí být delší než čtyři měsíce, pokud by tedy připustila, že příkaz podle § 88 tr. řádu lze vydat i do minulosti, nebyla v příkazu splněna podmínka, že odposlech je možno nařídil na dobu nejdéle čtyř měsíců, v daném případě od 14.7.2011, přičemž výrok o její vině je postaven na emailech z ledna 2010 a srpna 2010. Dále se odvolatelka dovolává i znění ustanovení § 88 odst. 6 tr. řádu a namítá, že žádný protokol s uvedením údajů o místě, času, způsobu a obsahu provedeného záznamu, jakož i o orgánu, který záznam pořídil, nebyl policejním orgánem pořízen, proto obsah emailové korespondence jako důkaz nelze v tomto trestním řízení použít, přičemž odposlech a záznam má podle § 88 odst. 1 tr. řádu provést Policie ČR, zatímco v citovaném příkazu Obvodního soudu pro Prahu 3 se příkazuje společnosti S poskytnout Policii ČR obsah všech zpráv uložených v emailové schránce [email], tudíž tento příkaz nelze považovat za příkaz ve smyslu § 88 odst. 1 a 2 tr. řádu. Odvolatelka pak dovozuje, že soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 14.11.2011 nechtěla vydat příkaz podle § 88 odst. 1 a 2 tr. řádu, ale příkaz ke sdělení údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu podle § 88a odst. 1 tr. řádu, což dovozuje z podaného návrhu Městského státního zastupitelství v [obec] ze dne 8.11.2011 a z dalšího návrhu téhož orgánu ze dne 10.11.2011 i z na tyto návrhy navazujících příkazů soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 11.11.2011 a 14.11.2011, jak jsou výše konstatovány, s tím, že příkaz podle § 88a odst. 1 tr. řádu ze dne 14.11.2011 nelze považovat za příkaz podle § 88 odst. 1 a 2 tr. řádu již s ohledem na jeho obsah. Odvolatelka pak dovozuje, že snaha nalézacího soudu o tento výklad je dána vědomím tohoto soudu, že bez těchto důkazů, která vyplývají z emailové korespondence na této emailové adrese [email], nelze její vinu prokázat pro nedostatek důkazů. V této souvislosti se odvolatelka domáhá svých práv zaručených Listinou základních práv a svobod i Ústavou ČR ve vztahu k účelové záměně citovaných ustanovení § 88 a § 88a tr. řádu z hlediska použitelnosti z nich pramenících důkazů. Odvolatelka pak namítá, že státní zástupkyně, vědoma si důkazní nouze, účelově ve snaze zajistit si důkazy proti obž. [příjmení] a dalším obžalovaným, zastavovala podle § 172 odst. 2 písm. c/ tr. řádu trestní stíhání osob, které se ke krácení daní doznaly, ač většina těchto osob nedoznala subjektivní stránky stíhaného deliktu, kdy takto bylo postupováno u osob ohrožených sazbou trestu odnětí svobody od dvou do osmi let a u osob ohrožených trestem odnětí svobody do pěti let bylo rozhodováno o podmíněném zastavení jejich

trestního stíhání podle § 307 tr. řádu, ač pro takový postup nebyly zákonné podmínky splněny, kdy tento postup byl volen jako jakási odměna za jejich výpověď proti obžalovanému [příjmení], v tomto směru, ač se jí to netýká, pak odvolatelka zpochybňuje i procesní postup nalézacího soudu, který nejprve rozhodl rozsudkem o jejich vině, v němž uvedl, že ve vztahu k některým osobám stíhání zastavil a teprve následně vyhlásil usnesení o zastavení trestního stíhání ve vztahu k těmto osobám, ač dle ní měl být zvolen postup opačný.

Dále je odvolatelkou namítána i nezákonnost domovních prohlídek u obžalovaného [příjmení], s tím, že důkazy při nich zajištěné jsou procesně nepoužitelné. Tento závěr činí odvolatelka z důvodu, že v příkazu k domovní prohlídce ze dne 14.11.2011 sp. zn. 0 Nt 3107/2011 není uvedeno, kdo má domovní prohlídku provést, dovozuje, že na základě takového příkazu není policejní orgán oprávněn do nemovitosti vstoupit, kdy dovozuje, že na základě takového příkazu by domovní prohlídku mohl provést kdokoli, kdo by takový příkaz měl k dispozici. Policejní orgán totiž dle odvolatelky nebyl dostatečně specifikován v tomto příkazu, v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22.5.1997 sp. zn. III. ÚS 287/96, že policejní orgán musí být v příkazu označen tak, aby o jeho totožnosti nemohly vzniknout nejmenší pochybnosti. Ve vydaném příkazu k domovní prohlídce se přitom o osobě, která jej má realizovat mlčí. V této souvislosti odkazuje i na nálezy Ústavního soudu ze dne 13.3.2002 sp. zn. I. ÚS 424/2000, který konstatuje, že v něm musí být ztotožněna jak osoba, proti které příkaz směřuje i orgán, který má prohlídku provést, aby o jejich totožnosti nevznikaly nejmenší pochybnosti. Dle odvolatelky názor nalézacího soudu, že policejní orgán je označen v návrhu státního zastupitelství, tuto námitku neřeší a dovozuje tak opět porušení práv obviněných. Odvolatelka znovu opakuje, že plnění, ze které platila, bylo řádně uskutečněno, oprávněně uhrazenou částku zařadila do svých nákladů, kdy reklama obž. [příjmení] nabízená a poskytovaná působila zcela věrohodně, neměla pochybnosti o jejím uskutečnění, a to stejně jako další objednavatelé reklamy. Dále obžalovaná namítá, že obž. [příjmení] zná více jak 20 let, tudíž k poskytnutí reklamy nepotřebovala zprostředkování spoluobžalovaným [příjmení], aby jí zprostředkoval s [příjmení] kontakt či aby jí pomáhal s uzavřením reklamní smlouvy, kdy [příjmení] [příjmení] neměl s činností její společnosti nic společného, nepodílel se ani na vedení jejího účetnictví, neměl ani přehled o jejích příjmech a výdajích, pouze z důvodu, že se pravidelně stýkali, věděl o její spolupráci a obchodním vztahu s obž. [příjmení]. Obžalovaná [titul]. [jméno] [příjmení] dále namítá, že nalézací soud dospěl k přesvědčení, že žádné reklamní plnění poskytováno obž. [příjmení] nebylo a ani nebylo zprostředkováváno, a pokud mu v jednotlivých případech pro tento závěr chyběly důkazy, pak tento závěr dovedl pouze obecně ze všech zjištěných okolností, časových souvislostí, charakteru činnosti obž. [příjmení], tedy zcela nepřezkoumatelně a v rozporu se zásadou in dubio pro reo. Dále odvolatelka i namítá, že nezákonně získaná elektronická komunikace mezi ní a obž. [příjmení] je vyložena nalézacím soudem jednostranně a chybně, kdy z této komunikace nevyplývá, že se týká reklamní činnosti zprostředkovávané obž. [příjmení], a pokud by se i týkala této věci, pak lze z ní vyvodit pouze to, že smlouva o nájmu reklamní plochy na rok 2009 byla v písemné podobě podepsána později, než je v ní uvedeno, když protože se smlouva týkala loga, které bylo platné v sjednané době smlouvou, bylo nutno toto logo i zaslat, nikoli tedy logo nové, platné až od prosince 2009, kdy i obž. [příjmení] dle obžalované vysvětlil ve své výpovědi, k čemu tato loga potřeboval, a že jejich zaslání nemělo nic společného s vytvářením polepů na vozidla, které se závodů účastnily, přičemž výše plnění za nájem reklamní plochy se odvíjel od jednotlivých závodů, na nichž reklama byla použita i od finančních možností nájemce reklamní plochy. Obžalovaná pak, stejně jako i další obžalovaní, zpochybňuje i subjektivní stránku deliktu, kterým byla uznána vinnou, kdy neexistuje dle ní žádný důkaz, který by prokazoval zpětné uzavírání smluv i její vědomí, že reklamní plnění nebylo poskytnuto. Konečně pak obžalovaná namítá i zkrácení svých práv přiznávaných jí ustanoveními § 211 odst. 1 a 5 a § 213 odst. 1 a 2 tr. řádu, kdy v době její nepřítomnosti u hlavního líčení (dne 22.4, 28.4.2014 a 18.2.2015) nalézací soud neumožnil, aby za ni tato práva vykonával její obhájce, kdy tento postup nalézacího soudu má za nepřípustný a

nezákonný. Závěrem odvolání pak navrhl, aby rozsudek nalézacího soudu byl zrušen a ona byla obžaloby zproštěna podle § 226 písm. b/ tr. řádu.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] rovněž namítl nezákonnost a neúplnost skutkových zjištění, skutečnost, že se nalézací soud nevypořádal se všemi skutečnostmi pro jeho rozhodnutí významnými i nepřiměřenost trestu, který mu byl uložen. Namítá, že k jeho usvědčení byly použity důkazy procesně nepoužitelné, přičemž žádný z důkazů dle něj jeho vinu neprokázal, kdy vytýká i nalézacímu soudu, že nepřihlédl k důkazům, které předložil, a které jeho vinu vyvracely, kdy nalézací soud jeho vinu dovozoval z důkazů, které usvědčovaly některé z jeho spoluobžalovaných. Dále je i tímto obžalovaným zpochybněna zákonnost použití jako důkazu emailové komunikace ze dnů 2.10.2010 a 4.5.2011, kdy rovněž polemizuje se závěrem nalézacího soudu, že aplikace ustanovení § 88a tr. řádu oproti ustanovení § 88 tr. řádu v příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu – emailové korespondence je pouze formálním pochybením, namítá, že každé z těchto ustanovení je určeno k získání zcela odlišného důkazního prostředku, kdy nelze odůvodněním jednoho postupu získávat důkazní prostředek jiný, než je ten, k němuž má příslušný procesní postup směřovat. Postup nalézacího soudu v tomto směru má nejenom za nezákonný, ale i za protiústavní, ač příkaz byl vydán ještě před nálezem Ústavního soudu ze dne 23.3.2011 sp. zn. PI ÚS 24/2010, kdy dovozuje, že provozovatel nebyl oprávněn komunikaci vydat. V tomto směru připouští, že Nejvyšší soud nevyloučil použití údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu pro trestní řízení, pokud byly vyžádány podle § 88a tr. řádu před přijetím tohoto nálezu Ústavního soudu, za podmínky, že vyhoví testu proporcionality, kdy u příkazů vydaných po zveřejnění tohoto nálezu je nutno dle odvolatele jednoznačně dovést jejich procesní nepoužitelnost z důvodu zásahu do práva na soukromí obžalovaných v nepřipustné míře, pro což nelze použitelnost údajů takto zajištěných připustit. Obžalovaný pak i zdůrazňuje skutečnost, že email ze dne 2.10.2010 je komunikací mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení], nikoli mezi ním a některým z spoluobžalovaných, přičemž email ze dne 4.5.2011 je přeposlaným emailem odeslaným [jméno] [příjmení], který nebyl jako svědek vyslechnut, kdy tento email si přeposlali mezi sebou obž. [příjmení] a obž. [příjmení]. Dále tento odvolatel vytýká nalézacímu soudu, že nepřihlédl k jím předloženému důkazu, kterým je protokol o ústním jednání se správcem daně ze dne 6.9.2012, z něhož je zřejmé, že obž. [příjmení] žádný kontakt nezprostředkoval, o službách obž. [příjmení] odvolatel věděl od svědka [příjmení], který s [příjmení] spolupracoval od roku 2006 do roku 2011. V této souvislosti odvolatel poukazuje i na výpověď spoluobžalovaného [příjmení], který uvedl, že pouze několikrát zajistil předání listin mezi stranami obchodu, což nelze považovat za zprostředkování obchodu či aktivní účast na jednání smluvních stran, kdy v tomto směru nalézací soud žádná skutková zjištění nečinil. Obžalovaný [příjmení] pak zpochybňuje i motivaci zaslání loga jeho společnosti v emailu dne 4.5.2011, kdy ke všem skutečnostem se odvolatel dle svého tvrzení podrobně vyjádřil v protokolu o ústním jednání před správcem daně dne 6.9.2012, k čemuž dle něj nalézací soud opět nepřihlédl, současně však uvádí, že právě z tohoto protokolu nalézací soud činí své závěry ve vztahu k bodu VII. rozsudku ve vztahu k D-SYSTEMU obž. [titul]. [příjmení]. Rovněž i tento odvolatel namítá, že závěr o jeho vině činí nalézací soud na podkladě důkazů prokazujících vinu zcela jiných obžalovaných. Dále obžalovaný namítá, že platby za reklamní plnění řádně zaplatil, což doložil i správcem daně, závěr o až šestiměsíčním zpoždění v platbách, tedy na jeho společnost nedopadá, stejně jako závěr nalézacího soudu, že z komunikace mezi odběrateli reklamy a obž. [příjmení] je zřejmé, že reklamní plnění se neuskutečnilo, kdy dle odvolatele právě tyto paušální závěry nalézacího soudu ve vztahu k jeho společnosti jím předloženými důkazy vyvrátil. I tento obžalovaný namítá, že za obsah komunikace jiných osob nemůže nést odpovědnost, neboť ji nemohl ovlivnit, tudíž na této komunikaci jiných osob nemůže být ani postaven závěr o jeho vině. Poukazuje na skutečnost, že od dubna do července 2010 postupně uhradil částku 600.000 Kč a po ukončení závodní sezóny mu o tom byl vystaven pokladní doklad, přičemž poukazuje i na jednání s obž. [příjmení], kdy se dohodli na převedení již uhrazené částky 200.000 Kč do dalšího roku, přičemž protože v dalším roce plnění nebylo uskutečněno, byla mu tato částka vrácena. Vytýká nalézacímu soudu, že se nevypořádal s vinou každého z

obžalovaných individuálně, jak mu to ukládá trestní řád, poukazuje na skutečnost, že na finanční plnění použil i vlastní peníze, které do rozbíhající se společnosti vložil, což by nepochybně neučinil, pokud by věděl, že se reklamní plnění neuskuteční, že jde o plnění fiktivní, kdy zdůrazňuje i svoji snahu vyřídit slevu na poskytnuté plnění formou převedení do dalšího roku, kdy dle něj tyto skutečnosti jeho vinu po subjektivní stránce vylučují, kdy nalézací soud k těmto skutečnostem nepřihlédl. V následném doplňku odvolání pak rovněž s poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Afs 210/2014 ze dne 19.2.2015 v návaznosti na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27.11.2014 namítl, že s ohledem na penále, které mu bylo jako sankce v daňovém řízení uloženo, a které zaplatil, kdy toto penále má charakter trestní sankce, je dána překážka ne bis in idem pro další jeho trestní stíhání, a to s poukazem na čl. 6 Úmluvy a čl. 40 Listiny základních práv a svobod. S vědomím všech těchto skutečností proto navrhl, aby jeho trestní stíhání bylo zastaveno podle § 257 odst. 1 písm. c/ tr. řádu, případně aby po zrušení rozsudku byl zproštěn obžaloby z důvodů § 226 písm. a) či písm. b) tr. řádu.

Obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení] ve vztahu k výroku o své vině pod bodem VII. rozsudku namítá nesoulad mezi provedenými důkazy, skutkovými zjištěními a právními závěry nalézacího soudu, kdy spatřuje i rozpor mezi skutkem popsáním ve výroku o vině a odůvodněním rozsudku. Odvolatel namítá, že pokud nalézací soud dovodil, že pronájem reklamních ploch bylo plnění zcela fiktivní, zatímco marketingové kampaně skutečně proběhly, není možno konstatovat, že závěry nalézacího soudu jsou přesvědčivé a objektivně odůvodněné, a že mezi provedenými důkazy, jejich hodnocením, učiněnými skutkovými zjištěními a právními závěry soudu existuje zjevná logická návaznost. Nalézací soud tedy pokud jde o skutková zjištění, převzal tvrzení obžaloby, ač v rámci svého dokazování dospěl k názoru opačnému než obžaloba, a to, že marketingové kampaně proběhly, kdy takovýto závěr nalézacího soudu nasvědčuje tomu, že deklarované náklady na tyto kampaně byly fakticky vynaloženy, tedy že šlo o náklady daňově uznatelné, kdy za této situace nelze dospět k závěru o jeho vině v tomto směru. Odvolatel pak poukazuje na proběhlé finanční kontroly ze strany správce daně, kdy tyto kontroly byly iniciovány právě orgány přípravného řízení, a namítá, že soud by měl být výsledky této daňové kontroly vázán, kdy poukazuje i na skutečnost, že správce daně ani neotevřel kontrolu DPPO za rok 2011, kdy probíhala identická plnění pro shodné klienty na základě výsledků šetření za rok 2010, což dle něj svědčí o jednoznačnosti výsledků daňové kontroly. V této souvislosti vytýká nalézacímu soudu, že své závěru učinil bez návaznosti na zjištěný skutkový stav věci, bez návaznosti na svá zjištění, že marketingové služby pro D-SYSTEM byly provedeny, s tím, že rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 18.7.2013 Afs 19/2012 není ve vztahu k němu aplikovatelné, neboť dle nalézacího soudu je klíčový úmysl obžalovaných, a ten směřoval ke zkrácení daně z příjmů. Obžalovaný namítá, že již jen tvrzení o tom, že marketingové služby byly provedeny pro D-SYSTEM, za situace, kdy neměl důvodu pochybovat o tom, že PROTOTYPE TEAM dodává nabízené produkty, nemohou vést k závěru o jeho úmyslu ke zkrácení DPPO. Obžalovaný pak zpochybňuje i závěr o rozsahu zkrácení DPPO, s vědomím závěru o nakoupení marketingových produktů, za situace, kdy tyto byly dále přeprořádány odběratelům, kdy pokud nalézací soud uvedl, že tato plnění proběhla, pak jim nepřidělil žádnou pořizovací hodnotu. Odvolatel tedy vytýká nalézacímu soudu, že škodu na DPPO vyčíslil z celého plnění, aniž by odečetl pořizovací hodnotu tohoto plnění, což značí, že soud vycházel z nulové pořizovací hodnoty tohoto reálně uskutečněného (dodaného) plnění, ač tato plnění nakoupená od PROTOTYPE TEAM byla v nenulové hodnotě, navíc zatížena příslušnou 21% DPH na výstupu, kdy PROTOTYPE TEAM jako zahraniční subjekt fakturoval bez DPH, zatímco D-SYSTEM při následném prodeji musel DPH fakturovat a z prodeje odvést. Z těchto úvah pak odvolatel dovozuje, že nalézací soud se rozsahem zkrácení DPPO důsledně nezabýval a v této souvislosti zdůrazňuje závěry správce daně, k nimž v rámci své kontroly dospěl, kdy správce daně velmi důsledně zkoumal uskutečnění těchto plnění, přičemž správce daně konstatoval, že plnění poskytovala PROTOTYPE TEAM a [příjmení] a partner pouze zajišťovala předání dokladů mezi oběma společnostmi, tedy dodavatelem a odběratelem. Ve vztahu k emailové komunikaci k plnění, „individuální koučing – konzultace“ z listopadu 2010 pak odvolatel namítá, že i uskutečnění tohoto

plnění bylo správcem daně důsledně prověřováno, kdy soud měl k dispozici i protokol o výpovědi před správcem daně, uskutečněný s příjemcem služby [jméno] [příjmení], generálním ředitelem Océ Česká a Slovenská republika, který potvrdil realizaci této služby, kdy uvedl i v čem spočívala, kdy, kde a jak probíhala, kdy tato výpověď tvrzení soudu vyvrací, přičemž tímto důkazem se nalézací soud vůbec nezabýval. Dle odvolatele tedy závěr správce daně o uskutečnění marketingových kampaní v letech 2009 a 2010 je důkazem, který závěr nalézacího soudu zcela vyvrací, zejména když správce daně prováděl i kontrolu, zda proběhl průzkum spokojenosti zaměstnanců Océ a dospěl k závěru, že anketa se uskutečnila, prováděla ji společnost D-SYSTEM, přičemž PROTOTYPE TEAM poskytla pouze metodiku na její uskutečnění, pročez správce daně náklad vynaložený na tuto anketu považuje za prokázaný, z čehož vyplývá, že ke krácení DPPO v tomto případě nedošlo, neboť závěr o krácení daně nebyl prokázán. Dle odvolatele tedy měl nalézací soud závěry správce daně respektovat, když nedisponoval žádným důkazem, který by závěr správce daně vyvrátil. Postup nalézacího soudu v tomto směru hodnotí odvolatel jako porušení zásady ne bis in idem. Porušení této zásady pak odvolatel namítá i v souvislosti se skutečností, že správce daně uložil společnosti daňové penále, kdy tato sankce je dle Evropského soudu pro lidská práva sankcí trestněprávní, tudíž v této souvislosti každé řízení před správcem daně má charakter i řízení trestního, neboť daňové penále je sankcí obligatorní, v této souvislosti i tento odvolatel poukazuje na již výše zmíněné rozhodnutí č.j. 4 Afs 210/2014-28 ze dne 19.2.2015.

Ve vztahu k jednání pod body VIII., IX., XI., XII. a XIII. rozsudku pak obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení] namítá, že si lze stěží představit, že by trestným mělo být jednání, kdy předal kontakt na obž. [příjmení] zájemci o reklamu, nebo pokud předal fakturu, pomohl opravit formálnosti na dokladech, či pokud pomohl dořešit záležitosti, pokud o to byl požádán, aniž by zasahoval do obchodních záležitostí těchto osob. V tomto směru nebyly zjištěny provedeným dokazováním ani žádné skutečnosti, které by jeho výpověď v tomto směru zpochybnila či vyvrátila. Namítá, že je v rozporu se zásadou in dubio pro reo, pokud při vědomí této důkazní situace nalézací soud dospěl k závěru o jeho roli vědomého zprostředkovatele. I on pak namítá, že pokud docházelo v rámci běžného obchodního styku k dodatečnému vyhotovení písemné verze smluv, ač měla být smlouva dávno účinná, jak nalézací soud konstatoval, neexistuje důkaz, že by takto dodatečně vytvořené písemné smlouvě nepředcházela dohoda ústní, zvláště pak za situace, kdy soukromé právo je ovládáno zásadou neformálnosti právních úkonů, kdy smlouvy je možno uzavírat nejenom písemně, ale i ústně či konkludentně. S vědomím těchto skutečností pak namítá, že nalézací soud závěr o jeho vině postavil na skutečnostech, které nelze označit za protiprávní. Ve vztahu k bodu IX. rozsudku pak namítá, že jeho vina je postavena na pouhé skutečnosti, že přivezl listinu, závěr soudu dle něj v tomto směru není podložen žádným důkazem a označuje jej za závěr absurdní, neboť se nepodílel na žádné přípravě smluv, dojednávání obchodních podmínek, přičemž přípravu smlouvy zajišťoval [jméno] [příjmení]. Rozpor dle nalézacího soudu ve výpovědích je dán tím, že nalézací soud ztotožnil pojmy objednávka a smlouvy, kdy soud je nesprávně posuzuje bez ohledu na jejich povahu za identické dokumenty. I k bodům XI., XII. a XIII. rozsudku obžalovaný [titul]. [příjmení] namítá, že z žádného z důkazů nevyplývá, že by se na tvrzeném krácení daní z příjmů podílel. V bodě X. se pak obžalovaný odvolává na svoji výpověď, v níž popsal okolnosti, za nichž služby objednal, když byl obž. [příjmení] ujištěn o garanci jistoty provedené služby, o jejímž provedení neměl pochybnosti s tím, že pokud nalézací soud o jeho vině rozhodl pouze z důvodu předfakturace plnění, jde o rozhodnutí tendenční a účelové, poukazuje pak na skutečnost, že dosud nebyl soudně trestán, velmi dlouho působil v oblasti marketingu zejména pro nadnárodní korporace, kdy poskytoval svým klientům účinnou podporu a pomoc. Rozhodnutí nalézacího soudu má za neobjektivní, nesprávné, v rozporu se zásadami fair procesu. Odvolatel pak rovněž poukázal na rozhodnutí správce daně, a to dodatečný platební výměr na daňovou ztrátu z příjmů za období roku 2010 a 2009, které jako důkaz předložil, kdy obě rozhodnutí vydaná na podkladě daňové kontroly uskutečněné z podnětu orgánů činných v tomto trestním řízení, nekonstatovala žádný nedoplatek na DPPO. Odvolatel tedy namítá, že jeho další trestní stíhání je nepřipustné, a to s ohledem na stanovisko Evropského soudu pro lidská práva, který konstatoval, že sice současné

či postupně vedené řízení daňové a trestní se nevyklučují a nejsou v rozporu s čl. 4 protokolu č. 7 Úmluvy, nezakládají tedy překážku litispendence, avšak porušení tohoto ustanovení nastane, pokud druhý soubor řízení pokračuje poté, co byl první soubor řízení již ukončen vydáním konečného rozhodnutí ve věci. Odvolatel tedy namítá, že je stíhán a souzen za jednání, které se nestalo a pokračování v trestním stíhání má za nepřípustné. Závěrem odvolání pak navrhl své zproštění obžaloby po zrušení rozsudku nalézacího soudu, alternativně pak i vrácení věci soudu I. stupně k novému rozhodnutí či zastavení trestního stíhání z výše uvedeného důvodu.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] rovněž namítá, že rozsudek je vadný a nepřezkoumatelný, neboť vychází z nejasných a neúplných skutkových zjištění, kdy lze mít důvodné pochybnosti o správnosti závěrů nalézacího soudu. Odvolatel vytýká nalézacímu soudu, že se přiklonil na stranu obžaloby, čemuž dle něj přizpůsobil i odůvodnění rozhodnutí, kdy dle něj selektoval provedené důkazy a bagatelizoval ty, které verzi obžaloby zpochybňovaly či vyvracely. V tomto směru má za to, že nebyl respektován princip materiální pravdy a skutkové závěry nebyly vyvozeny ze skutečností, o nichž nevznikaly důvodné pochybnosti. Poukazuje na skutečnost, že nijak nezpochybňoval, že přiznání k DPFO podával a zahrnoval do nich faktury za reklamní plnění dle dohod sjednaných s obž. [příjmení], popírá však, že by takto činil s vědomím fiktivnosti těchto faktur s cílem zkrátit takto svoji daň z příjmů. Rozhodně popírá, že by mu jakákoli částka z těch, které obžalovanému [příjmení] platil, byla vrácena, přičemž obžalovaný [příjmení] mu řádně uskutečnění zdanitelného plnění dokládal fotografiemi, kdy i profesionální přístup obž. [příjmení] jej utvrzoval v přesvědčení, že se reklamní plnění řádně uskutečňuje. Zpochybňuje tedy především naplnění subjektivní stránky deliktu, kterým byl uznán vinným, tím spíše v přímém úmyslu, jak tvrdí nalézací soud, který v tomto směru vycházel z výpovědi jiných odběratelů reklamy, kteří se k tomuto jednání doznali, kdy dle něj z výpovědi jiných osob nelze dovozovat subjektivní stránku u něj a nelze dovodit, že zcela shodně bylo postupováno i v jeho případě, takovýto paušální přístup nalézacího soudu má za nesprávný. Dle něj žádným z provedených důkazů takovéto jeho vědomí o fiktivnosti reklamního plnění nebylo prokázáno, stejně jako nebylo prokázáno, že by věděl, jak probíhají reklamní plnění ve vztahu k jiným odběratelům, kteří své zavinění doznali. Obžalovaný pak nesouhlasí ani s právní kvalifikací jeho jednání podle odst. 2 písm. a/ § 240 tr. zákoníku, tedy s naplněním znaku kvalifikované skutkové podstaty, že čin spáchal nejméně se dvěma osobami, což nalézací soud dovodil z toho, že požádal obž. [titul]. [jméno] [příjmení] v situaci, kdy jako fotbalový trenér neměl v dosahu email o odeslání jedné zprávy, v tomto směru odkazuje na svoji výpověď i výpověď spoluobžalované [titul]. [příjmení] v řízení před soudem I. stupně. Ve shodě s odvolacími námitkami této obžalované i on namítá, že se s obž. [příjmení] znal již delší dobu, jejich kontakty obž. [titul]. [příjmení] nezprostředkovávala, z provedeného dokazování ani nevyplývalo, že by ona měla od obž. [příjmení] přebírat jím vystavené faktury, které pak odvolatel zahrnoval do svého účetnictví a do přiznání k daní z příjmů. V této souvislosti odvolatel poukazuje na zjištěnou komunikaci mezi ním a obž. [příjmení], kde se domlouvají na schůzkách i způsobu předání faktur i peněžních prostředků, které si předávali bez přítomnosti obž. [titul]. [příjmení], nelze tedy dovodit dle odvolatele ani naplnění této kvalifikované skutkové podstaty po subjektivní stránce, tedy z hlediska vědomí a úmyslu dopustit se krácení daně s nejméně dvěma osobami. Konečně pak odvolatele namítá, že daňovou povinnost zcela uhradil, včetně úroku a penále, čímž zpochybňuje nejenom důvodnost uložení peněžitého trestu, ale i důvodnost pokračování v tomto trestním řízení ve vztahu k jeho osobě, neboť stejně jako řada dalších spoluobžalovaných namítá v tomto směru porušení zásady ne bis in idem, ve vztahu k porušení čl. 4 protokolu č. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy uhrazení dlužné daně i penále v rámci odvolacího řízení řádně doložil doklady od správce daně, které tuto skutečnost prokazují, s tím, že jak dlužnou daň tak i penále a úroky uhradil, přičemž s vědomím rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 19.2.2015 č.j. 4 Afs 210/2014-28 se domáhá zastavení svého trestního stíhání podle § 257 odst. 1 písm. c/ tr. řádu z důvodů § 11 odst. 1 tr. řádu, alternativně pak navrhl své zproštění obžaloby podle § 226 písm. b/ tr. řádu.

Rovněž obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení] namítá vady rozsudku, který má za nepřezkoumatelný, což je dle něj zapříčiněno nejasností a neúplností skutkových zjištění, které nalézací soud učinil. I on má za to, že se nalézací soud bezdůvodně přiklonil na stranu tvrzení obžaloby a stejně jako předchozí odvolatel se domnívá, že nalézací soud důkazy svědčící v jeho prospěch ignoroval či nedostatečně zhodnotil, kdy závěr o jeho vině nalézací soud učinil dle něj pouze na podkladě paušálních zjištění vztahujících se k jiným osobám a obchodním subjektům a jejich vztahům k obž. [příjmení]. Poukazuje na výpověď spoluobžalovaných, kteří stejně jako on věřili tvrzení obž. [příjmení], že reklamní plnění je realizováno, přičemž žádná část finančního plnění, které poskytovaly dle fakturace obž. [příjmení] jim vracena nebyla. Odvolatel namítá, že nebylo prokázáno jeho vědomí, že platby za reklamu jsou uskutečňovány pouze s cílem snížení DPPO REMAGO SE, a že reklamní plnění je fiktivní a reálně se neuskutečňuje. I on ve shodě s předchozím odvolatelem namítá, že o fiktivnosti reklamního plnění nevěděl, neměl žádnou pochybnost o tom, že se uskutečňuje, kdy profesionalita i přesvědčivost jednání obž. [příjmení] v něm žádné pochybnosti o reálnosti plnění nevyvolávaly. Za zcela absurdní má tvrzení, že 90% uhrazeného plnění mu bylo vráceno, s tím, že pro takový závěr není dán žádný důkaz, který by jej potvrzoval, kdy takovým důkazem nemůže být pouhá skutečnost, že takto obž. [příjmení] postupoval v jiných případech, ve vztahu k jiným subjektům, které se k tomuto doznaly, přičemž dovozování tohoto závěru ve vztahu k němu z jiných případů poskytování reklamy jiným subjektům má za nepřípustné a nezákonné. Stejně tak nelze v jeho případě dovodit ani zpětné uzavírání reklamních smluv. Výklad emailové korespondence mezi ním a obž. [příjmení] je činěn nalézacím soudem výrazně v jeho neprospěch, kdy je nutno připustit několik variant výkladu této komunikace a orgány činné v trestním řízení zvolily tu, která je pro něj nejméně příznivá, přičemž takový postup je dle něj deformací provedených důkazů, v rozporu s nálezem III. ÚS 398/97. Odvolatel poukazuje na svoji výpověď, v níž okolnosti uzavření dohody o poskytování reklamy podrobně vysvětlil, kdy email mezi nimi se týkal výše nájemného za rok 2006, kdy došlo k dohodě, že ačkoli byla poskytnuta větší reklamní plocha, zůstane výše nájemného činit 500.000 Kč, což obž. [příjmení] ve své výpovědi potvrdil. Ke skutečnosti, že platby byly uskutečněny v hotovosti, namítá, že výše hrazených částek za reklamu tomuto způsobu platby neodporovala z hlediska zákona, kdy tato skutečnost nemůže být vykládána bezdůvodně k jeho tíži a nemůže ze způsobu platby být dovozována trestnost jeho jednání, když tento způsob platby není trestný. Namítá, že nebylo prokázáno ani jeho vědomí o fiktivnosti reklamy, ani účelovost plateb motivovaná snahou snížit výši DPPO u REMAGO SE, nelze tedy hovořit o jeho spolupachatelství na trestném činu podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku. Rovněž pak namítá nerespektování principu presumpce neviny, nerespektování zásady in dubio pro reo nalézacím soudem a závěrem podaného odvolání proto navrhl, aby rozsudek nalézacího soudu byl zrušen a on byl obžaloby podle § 226 písm. b/ tr. řádu zproštěn.

Obžalovaný [titul]. [jméno] [příjmení] ve svém odvolání odkazuje na svoji obhajobu uplatněnou v řízení před nalézacím soudem, namítá nesprávná skutková zjištění i právní závěry tohoto soudu, které neodpovídají provedenému dokazování. Odvolatel poukazuje na skutečnost, že účetnictví GASTROFORM zpracovávala účetní, což nebylo provedeným dokazováním zpochybněno a z tohoto důvodu má závěr o jeho přímém úmyslu ke zkrácení daně z příjmů za nepřesvědčivý a zpochybnitelný. Nesouhlasí ani se závěrem o zpětném uzavírání smluv o nájmu reklamních ploch, namítá, že k této skutečnosti nebyla účetní společnosti vyslechnuta, kdy on sice jako statutární orgán byl za vedení účetnictví zodpovědný, ale zpracování účetnictví zajišťovala účetní, k nesouladu v účetní evidenci se tedy mohl vyjádřit pouze obecně, aniž by však tento nesoulad svým jednáním zapříčinil. K výkladu obsahu emailu ze dne 29.9.2006 nalézacího soudu namítá, že tento výklad je nepodložený a spekulativní, popírá, že by k uzavírání smluv o nájmu reklamních ploch v letech 2006, 2007 a 2010 docházelo zpětně, stejně jako skutečnost, že by faktury za plnění z této reklamy byly do účetnictví zaváděny zpětně, s tím, že pokud smlouva o nájmu reklamní plochy byla uzavřena na rok 2006 dne 19.3.2006, potom email z 29.9.2006 řešil jinou záležitost než poskytnutí reklamy na rok 2006, ale již na rok 2007, kdy k uzavření smlouvy o nájmu reklamní

plochy na tento rok pak došlo dne 29.3.2007. Má proto za to, že nadále o jeho vině přetrvávají pochybnosti z hlediska jeho viny, za nesprávný má i výrok o uloženém trestu a závěrem odvolání proto navrhl, aby po zrušení rozsudku nalézacího soudu byl obžaloby podle § 226 písm. b/ tr. řádu zproštěn, alternativně pak navrhl vrácení věci nalézacímu soudu k novému rozhodnutí.

Obžalovaný [titul]. [příjmení] [příjmení] ve svém odvolání namítá, že skutek, pro který byl uznán vinným, je zcela odlišný od všech ostatních skutků, kdy neměl souvislost s činností obž. [příjmení] a pronájem reklamních ploch v automobilovém sportu, přičemž ani on s těmito aktivitami obž. [příjmení] neměl nic společného, pouze jednal a spolupracoval s obž. [titul]. [příjmení], který mu dlouhodobě radil s publikační činností. Dle odvolatele jediným důkazem, na jehož základě byl odsouzen, byly emaily, z nichž nalézací soud dovodil, že se jednalo o zpětně uzavřený kontakt. Namítá, že obž. [titul]. [příjmení] plně důvěřoval, kdy na základě vystavených faktur probíhala úhrada výhradně bezhotovostně z účtu u ČSOB na účet u Raiffeisen banky, kdy předmětem objednávek MIREX byly marketingové služby, s cílem zviditelnit společnost a získat nové klienty a zakázky v zájmu zajištění stability společnosti, kdy se jednalo o dlouhodobou spolupráci, u níž bylo dohodnuto, že marketingové služby budou realizovány postupně a průběžně, budou vzájemně odsouhlaseny a fakturovány po jejich realizaci, kdy i z praxe je známo, že marketingové služby probíhají dlouhodobě a proto mají přesah mezi účetními obdobími. Odvolatel v této souvislosti poukázal na množství důkazů, které předložil, a to i v rámci odvolacího řízení, o vykonaných aktivitách, kdy podrobně i vysvětloval princip spolupráce, který dokládal i mediálními výstupy, řadou fotografií z jednotlivých akcí, doložil i marketingové aktivity mimo území ČR, které byly hlavním důvodem proběhlé spolupráce, kdy zrealizované marketingové služby měly jednoznačnou příčinnou souvislost s činností MIREX v uvedeném období. Odvolatel poukázal na svoji osobnost, skutečnost, že řadu let žije příkladným životem, poctivě podniká, nikdy neměl problém s finančním úřadem ani jinými institucemi, nikdy neměl zapotřebí takto primitivním způsobem krátit své daňové povinnosti a získat tak prospěch v částce 106.000 Kč. Závěrem odvolání proto i on navrhl po zrušení rozsudku nalézacího soudu zastavení jeho trestního stíhání, případně zproštění obžaloby a pro případ, že by těmto návrhům nebylo vyhověno a on byl uznán vinným uložením samostatného peněžitého trestu, kdy má za to, že tento druh trestu by zcela k jeho nápravě postačoval.

Obžalovaný [jméno] [příjmení] pak ve svém odvolání namítá, že nalézací soud sice provedl všechny dostupné důkazy, avšak tyto nesprávně vyhodnotil. Obžalovaný zpochybňuje závěr nalézacího soudu, že prvotní kontakt mezi ním a obž. [příjmení] byl emailovou formou, s tím, že tento závěr nemá oporu v provedených důkazech, kdy odvolatel tvrdí, že prvotní kontakt mezi ním a obž. [příjmení] se uskutečnil v době předcházející emailové korespondenci, kterou má soud k dispozici, což vyplynulo i z jeho výpovědi. Namítá, že žádný důkaz tento závěr nalézacího soudu nepotvrzuje, jde tedy pouze o domněnku tohoto soudu, nikoli o prokázanou skutečnost. Odvolatel pak nesouhlasí ani s vyhodnocením této emailové korespondence mezi obž. [příjmení] a [příjmení], kdy nalézací soud tvrdí, že z této komunikace lze dovodit fiktivnost plnění jím objednaného, namítá, že takový závěr činěný v jeho neprospěch nemůže obstát, neboť nebyl účastníkem této komunikace a nemohl tudíž ani její obsah jakkoli ovlivnit. Pokud se tedy obž. [příjmení] vyjadřuje k jisté formě odběru reklamy, případně jejímu neprovedení, může se jednat pouze o snahu tohoto obžalovaného uvést odvolatele v omyl a neposkytnout mu dohodnuté plnění. Dále odvolatel namítá, že žádné jiné důkazy, které by jeho vinu prokazovaly, provedeny nebyly, nesouhlasí proto se závěry, které z dostupných důkazů nalézací soud vyvodil, kdy jde o pouhé domněnky nalézacího soudu. Dále pak odvolatel polemizuje i se závěrem o spáchání činu nejméně se dvěma osobami, jakožto znaku kvalifikované skutkové podstaty, kdy zpochybňuje závěr, že by o této skutečnosti věděl, namítá, že o činnosti obž. [příjmení] nic nevěděl, pro něj jediným partnerem byl obž. [příjmení], který zajišťoval všechny záležitosti kolem objednávky reklamy pro něj. Závěrem svého odvolání pak navrhl zrušení odsuzujícího rozsudku nalézacího soudu ohledně jeho osoby a své zproštění obžaloby.

Obžalovaný [příjmení] [příjmení] ve svém odvolání namítá, že rozhodnutí nalézacího soudu spočívá na sporných skutkových zjištěních, která si dle odvolatele nalézací soud nepochopitelně a nepřipustně ohýbá v neprospěch obžalovaných, ač dle odvolatele skutková zjištění měla vést k jeho zproštění obžaloby. Rozsudek má za nepřezkoumatelný, namítá, že se nalézací soud nevypořádal s jejich obhajobou a s důkazy, jejichž provedení obžalovaní navrhli a předložili, přičemž v jeho případě ani nalézací soud žádnými důkazy závěr o jeho vině nedoložil, naopak ignoroval důkazy, které svědčily v jeho prospěch. Dle odvolatele pak i některé důkazy jsou interpretovány opačně, v rozporu s tím, jaké skutečnosti z nich vyplynuly a vytýká rozsudku nalézacího soudu, že není v souladu s požadavky ustanovení § 125 tr. řádu. Odvolatel poukazuje na neměnnost jeho obhajoby, zpochybňuje naplnění skutkové podstaty deliktu, kterým byl uznán vinným jak po subjektivní, tak i objektivní stránce, s tím, že nebyla prokázána fiktivnost plnění poskytnutého PROTOTYPE TEAM, kdy ani není zřejmé, z jakých důkazů nalézací soud vychází z hlediska takto činěného závěru, kdy zdůrazňuje právo dodavatele poskytnout plnění prostřednictvím dalších subjektů v pozici subdodavatelů. Vyslovuje přesvědčení, že plnění mu bylo poskytnuto dle jeho objednávky, namítá, že žádnou provizi neobdržel za objednané plnění, přičemž jeho závěr o poskytnutí objednaného plnění vychází z výpovědi řady svědků, kteří byli k této otázce slyšeni. Vytýká nalézacímu soudu, že závěr o neuskutečnění reklamního plnění opřel pouze o omezený okruh fotografií a videozáznamů z velmi omezeného okruhu motoristických akcí, kdy tyto náhodně pořízené fotografie a videozáznamy nemohou být objektivním důkazem, kdy z nich není zřejmé, kolik vozidel nesoucích reklamu a ostatních reklamních ploch se na konkrétní akci nacházelo. V tomto směru odvolatel odkazuje i na výpověď svědka [titul]. [jméno] [jméno], předsedy představenstva Autodromu Most, který zpochybnil možnost pořízení objektivní fotodokumentace, a to i prostřednictvím videozáznamu, přičemž k této výpovědi nalézací soud dle odvolatele přihlédl zcela nedostatečně. Odvolatel poukazuje na výpovědi svědků [příjmení] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], kteří potvrdili poskytování PROTOTYPE TEAM reklamního plnění, které viděli, což nalézací soud ignoroval, a to přes skutečnost, že žádný svědek neposkytnutí plnění nepotvrdil, ač někteří se přiznali, že věděli o údajné fiktivnosti tohoto plnění, kdy dle odvolatele tito svědci ani nebyli schopni vysvětlit, k čemu se vlastně doznali v rámci trestního řízení vedeného i proti nim. Dle odvolatele pak k případné trestné činnosti nedošlo u podnikatelských subjektů, které si reklamní plnění objednaly, nýbrž u konkrétních fyzických osob, které si prostřednictvím případně sjednaných a vyplacených osobních výhod (provizí) převedli část plnění na svoji osobu a následně nedostáli své daňové povinnosti, která z tohoto příjmu jim vznikla, kdy dle něj nelze o krácení daně prostřednictvím fiktivního reklamního plnění, ale o krácení daně nepřiznáním osobních příjmů pocházejících z přijetí osobních výhod konkrétních fyzických osob, kterým byla provize vyplacena poskytovatelem reklamního plnění. Ve vztahu k subjektivní stránce deliktu, kterým byl uznán vinným pak namítá, že nevěděl a ani nemohl vědět, že mu objednané plnění nebude PROTOTYPE TEAM poskytováno, přičemž nadále je přesvědčen, že mu toto plnění poskytnuto bylo. Dále odvolatel namítá, že ví o řadě dalších odběratelů reklamy od PROTOTYPE TEAM, případně od obž. [příjmení], kteří poskytnuté plnění zahrnuli do svého účetnictví a daně z příjmů jako náklad, přičemž tyto subjekty nebyly postiženy ani v trestním, ani v daňovém řízení. Odvolatel pak odkazuje na procesní námitky vznesené spoluobžalovanými, s tím, že s těmito se i on ztotožňuje, zejména pokud jde o procesní nepoužitelnost emailových zpráv v důsledku nesprávného procesního postupu při jejich vyžádání, kterým byla porušena základní práva chráněná Listinou základních práv a svobod, kdy tento nesprávný postup nelze označit za pouhou formální vadu a takto protizákonně získané důkazy nemohou být podkladem pro soudní rozhodnutí ve věci. Vytýká nalézacímu soudu uplatnění principu kolektivní viny, kdy jednotlivé skutky jsou paušalizovány, kdy z protiprávnosti jednoho obchodního případu je dovozována trestnost úplně jiného obchodního vztahu mezi jinými subjekty a v jiném časovém období. Namítá, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, který je mu kladen za vinu, že nalézací soud nerespektoval zásadu in dubio pro reo. Konečně pak i tento obžalovaný poukazuje na rozhodnutí Evropského soudu pro

lidská práva č. 7356/10 ze dne 27.11.2014 a na něj navazující rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Afs 210/2014-28 ze dne 2.7.2014 (správně ze dne 19.2.2015), z něhož odvolatel dovozuje, že daňové penále má charakter sankce trestní povahy a nikoli sankci povahy správní, kdy v tomto směru je odvolatelem odkazováno i na článek Prof. JUDr. [jméno] [příjmení], z něhož rovněž vyplývá trestněprávní charakter daňového penále, které vytváří překážku res judicata. Závěrem odvolání pak navrhl, aby po zrušení rozsudku nalézacího soudu byl obžaloby zproštěn podle § 226 písm. a/ tr. řádu, alternativně pak aby toto jeho trestní stíhání bylo podle § 257 odst. 1 písm. c/ tr. řádu zastaveno.

Konečně pak odvolání proti rozsudku podala i zúčastněná osoba společnost PROTOTYPE TEAM zastoupená zmocněncem [příjmení] [jméno] [příjmení], kdy odvolání této zúčastněné osoby směřuje proti výroku o zabrání věci, přičemž i tento odvolatel vytýká nalézacímu soudu neúplnost skutkových zjištění a nevypořádání se se všemi skutečnostmi pro rozhodnutí významnými. Zpochybňuje již samu zákonnost zajištění peněžních prostředků na předmětném účtu a poukazuje na odůvodnění rozhodnutí o zabrání věci, daných peněžních prostředků, kdy nalézací soud pouze uvedl, že důvodem tohoto rozhodnutí je skutečnost, že jediným disponentem s tímto bankovním účtem byl obž. [příjmení], kdy jak on tak i jeho družka účet používali i pro osobní účely, přičemž právě na tento účet byly poukazovány peněžní prostředky od objednatelů fiktivní reklamy, která měla být poskytována PROTOTYPE TEAM, kdy jiné příjmy na tomto účtu než v souvislosti s předmětnou trestnou činností, nebyly na účtu zaznamenány, jednoznačně se tedy jedná o finanční prostředky pocházející z trestné činnosti. Odvolatel namítá, že všechny jeho námítky proti zajištění peněžních prostředků zůstaly opomenuty, přičemž cituje zákonné podmínky pro rozhodnutí o zajištění peněžních prostředků ve smyslu ustanovení § 79a odst. 1 tr. řádu a namítá, že není zřejmé, jaké konkrétně zjištěné skutečnosti nasvědčují pro závěr o naplnění těchto zákonných podmínek pro zajištění peněžních prostředků na tomto účtu, když peněžní prostředky na něm nebyly určeny k páčání trestného činu a nebylo jich ani k páčání činu užito, přičemž nebylo ani nalézacím soudem dovozeno, že by se jednalo o výnos z trestné činnosti. Odvolatel namítá, že zůstatek na předmětném účtu ve výši 1.521.722,35 Kč vznikl v důsledku příchozích plateb, které nesouvisí s projednávanou trestnou činností, což dokládá mimořádným výpisem z účtu, který dokládá veškeré pohyby na něm od 1.12.2011 do 24.10.2013. Odvolatel poukazuje na skutečnost, že ke dni 4.12.2011 byl na účtu disponibilní zůstatek 34.033,51 Kč, tedy pokud by byly dány skutečnosti odůvodňující podezření, že tyto prostředky pocházejí z trestné činnosti, pak by bylo podle § 79a tr. řádu zajistit tuto částku. Pouhé konstatování, že na tento účet byly poukazovány peněžní prostředky za fiktivní služby, které měla PROTOTYPE TEAM poskytovat, přičemž jiné příjmy na tento účet nebyly zaznamenány, nemůže dle odvolatele obstát jako zdůvodnění rozhodnutí o propadnutí věci, zejména když ani toto tvrzení neodpovídá realitě, neboť posledních osm plateb ve prospěch tohoto účtu nijak nesouviselo s tvrzenou trestnou činností, přičemž tuto skutečnost zúčastněná osoba namítala již v souvislosti s rozhodováním o trvání zajištění peněžních prostředků na předmětném účtu. Závěrem podaného odvolání proto zúčastněná osoba navrhla zrušení rozsudku nalézacího soudu a vydání rozhodnutí, kterým bude předmětné zajištění peněžních prostředků na bankovním účtu zrušeno, a tyto prostředky budou vráceny jejich majiteli.

Vrchní soud v Praze z podnětu podaných odvolání, přezkoumal napadený rozsudek z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti výroků rozsudku i z hlediska správnosti postupu řízení, které předcházelo vyhlášení napadeného rozsudku, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám odvoláními nevytýkaným, mohl odvolací soud přihlížet jen potud, pokud měly vliv na správnost výroků rozsudku, proti nimž byla odvolání podána. Na podkladě takového přezkumu věci, v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu, pak dospěl k závěru, že důvodná jsou pouze odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], pokud jde o námítky vztahující se k tvrzení, že daňové penále ukládané samostatně podnikající fyzické osobě, které v souvislosti s tvrzenou trestnou činností uhradili v souvislosti s doměřením daně správcem daně, tedy příslušným finančním úřadem, má charakter trestněprávní sankce, kdy tato skutečnost brání

pokračování tohoto trestního stíhání z důvodu překážky ne bis in idem, přičemž stejný závěr je nutno učinit i ve vztahu k obžalovaným [titul]. [jméno] [příjmení] v bodě XIV. rozsudku a [jméno] [příjmení] v bodě II.B.) rozsudku, pokud tito obžalovaní ve svých odvoláních namítali, že jejich trestní stíhání mělo být zastaveno podle § 257 odst. 1 písm. c/ tr. řádu ve vztahu k tomuto jejich protiprávnímu jednání, kdy jako samostatně podnikající fyzické osoby po předchozí vzájemné dohodě s obž. [příjmení] u obž. [titul]. [příjmení], či po zprostředkování kontaktu s ním prostřednictvím [jméno] [příjmení] v případě [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], resp. po zprostředkování kontaktu s obž. [příjmení] [titul]. [příjmení] v případě [jméno] [příjmení], zahrnuli do svých přiznání k DPFO tyto fiktivní faktury za tvrzený pronájem reklamních ploch, přičemž existenci této překážky pro vedení dalšího trestního řízení lze shledat pouze ve vztahu k těmto samostatně podnikajícím fyzickým osobám, nikoli však již ve vztahu k organizátorovi předmětné trestné činnosti, či k osobám, která kontakt mezi obž. [příjmení] a těmito osobami zprostředkovali. Z podnětu této částečné důvodnosti odvolání obžalovaných [titul]. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], v návaznosti na částečné zrušení výroku o jejich vině pak bylo nezbytné zrušit i na tento výrok o vině navazující výrok o trestu u těchto dvou obžalovaných, kdy tento výrok o trestu pak odvolací soud nahradil vlastním výrokem o trestu u těchto obžalovaných, v němž byla zohledněna skutečnost, že částečně bylo trestní stíhání těchto obžalovaných zastaveno z důvodů, které předpokládá ustanovení § 11 odst. 1 písm. f/ tr. řádu per analogiam. Částečně důvodným ve vztahu k výrokům o trestech, jak bude dále rozvedeno, pak bylo shledáno odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení], kdy po zrušení výroků o trestech u těchto obžalovaných odvolací soud sám o trestech rozhodl. Konečně pak bylo částečně důvodným shledáno i odvolání zúčastněné osoby, společnosti PROTOTYPE TEAM, kdy s vědomím odvolacích námitek této zúčastněné osoby ve vztahu k peněžním prostředkům zajištěným na předmětném účtu společnosti, vedeném u Raiffeisenbank (v rozsudku nesprávně uvedeno Reiffeisenbank), a.s., č. účtu [bankovní účet] odvolací soud nahradil výrok učiněný nalézacím soudem o zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 101 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku výrokem o uložení ochranného opatření zabránění náhradní hodnoty učiněným podle § 102 tr. zákoníku, neboť pro rozhodnutí učiněné nalézacím soudem bezesbýtku zákonné podmínky splněny nebyly. Odvolání ostatních obžalovaných pak důvodnými nebyly shledány v žádném směru a jako taková byla tato odvolání zamítnuta.

Předně je však nutno konstatovat, že nalézací soud při důsledném šetření práv obžalovaných na obhajobu, provedl prakticky všechny dostupné důkazy, které mohly k objasnění věci přispět, kdy tyto důkazy v rámci hlavního líčení provedl zcela v souladu s příslušnými ustanoveními trestního řádu, při poskytnutí obžalovaným možnosti uplatnění všech práv obhajoby, které jsou obžalovaným a jejich obhájcem v rámci trestního řízení přiznávány. Rozsah dokazování provedeného ze strany nalézacího soudu je zcela v souladu s požadavky ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, přičemž takto provedené důkazy nalézací soud hodnotil postupem předpokládaným v ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu a dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům, které také vyjádřil v odůvodnění svého rozhodnutí, a to v rozsahu předpokládaném ustanovením § 125 odst. 1 tr. řádu. V tomto směru tedy je možno na skutkové i právní závěry učiněné nalézacím soudem zcela odkázat, neboť s těmito závěry se Vrchní soud v Praze prakticky bez výhrad ztotožňuje. Řízení před nalézacím soudem i orgány činnými v přípravném řízení přitom bylo koncentrované a bez průtahů, kdy v tomto směru nebylo možno odhlédnout od složitosti věci i rozsahu nutného dokazování, které bylo k objasnění věci nezbytné provést.

Je nutno konstatovat, že obžalovaní ve svých odvoláních v řadě směrů opakují argumentaci, s níž se vypořádal v odůvodnění svého rozsudku již nalézací soud, který přesvědčivě poukázal na důkazy, které obžalované z vědomé účasti na předmětné trestné činnosti usvědčují, přičemž s touto argumentací se odvolací soud prakticky bez výhrad ztotožňuje. Námitky odvolatelů o neúplnosti skutkových zjištění proto odvolací soud musel odmítnout, stejně jako tvrzení, že se nalézací soud nevypořádal se všemi okolnostmi pro jeho rozhodnutí významnými, obdobně ani nemohly obstát

námítky odvolatelů, pokud jimi byla zpochybňována totožnost skutku, pro který byli rozsudkem uznáni vinnými, se skutkem, pro který bylo jejich trestní stíhání zahájeno, resp. s popisem skutku v tomto rozhodnutí o zahájení trestního stíhání uvedeným a s popisem tohoto skutku v podané obžalobě. K takto uplatněným odvolacím námítkám je nutno konstatovat, že případné úpravy skutkových zjištění v rozsudku rozhodně nevedly k podstatnější změně jak z hlediska popisu jednání obžalovaných, tím méně ke změnám skutkových zjištění, pokud jde o následek jejich protiprávního jednání v podobě zkrácení daně z příjmu u jednotlivých daňových subjektů, přičemž zachována zůstala i příčinná souvislost mezi zjištěným protiprávním jednáním jednotlivých obžalovaných a vyvolaným trestněprávním následkem v podobě zkrácení daňové povinnosti k dani z příjmů u jednotlivých daňových subjektů. V tomto směru popis protiprávního jednání jednotlivých obžalovaných, zejména pak obžalovaného [příjmení], jakožto hlavního organizátora předmětné trestné činnosti, popis trestněprávního následku, k němuž v důsledku tohoto jednání obžalovaných došlo i příčinná souvislost mezi tímto jednáním a následkem je od zahájení trestního stíhání, přes podanou obžalobu až k rozsudku v zásadě neměnná, neboť již v usnesení o zahájení trestního stíhání i v podané obžalobě bylo konstatováno, že tvrzené plnění, které měla realizovat společnost PROTOTYPE TEAM se neuskutečnilo, tvrzené plnění bylo pouze fiktivní a jeho cílem bylo právě a pouze snížení daňové povinnosti jednotlivých subjektů daně, odběratelů reklamního a obdobného plnění od této společnosti prostřednictvím [příjmení] a partner jako mandátáře, přičemž zástupci odběratelských subjektů si byli fiktivnosti tohoto tvrzeného plnění vědomi, stejně jako motivace předstírání obchodních vztahů s PROTOTYPE TEAM, kdy touto motivací byla právě snaha vyhnout se povinnosti uhradit v plné výši daň z příjmů za jednotlivé daňové subjekty, odběratele tohoto fiktivního plnění.

V souvislosti s touto snahou o snížení daňové povinnosti u jednotlivých odběratelů plnění od PROTOTYPE TEAM, zastoupené mandátářem [příjmení] a partner, za kterou jednal obžalovaný [příjmení], je nutno připomenout, že předmětem plnění byl až na výjimky, které budou rozvedeny níže (v bodě VII. odběratel D –SYSTEM, kde plnění představovaly direct marketingové či mailingové kampaně, případně výroba či údržba webových stránek či monitoring médií, nebo individuální koučing resp. konzultace, v bodě VIII. odběratele RDM, kde plnění představovaly vývojové práce na projektu Informačního systému, případně práce a subdodávky dle předávacích protokolů na základě uzavřené smlouvy, v bodě XI. odběratele KA3, kde plnění představovalo zajištění individuálního koučingu a zajištění opět direct marketingové kampaně, v bodě XII. u odběratele SPORTIGO, kde plnění mělo být představováno poradenskou a konzultační činností a obdobnými službami na základě předávacích protokolů, v bodě XIII. u odběratele MIREX, kde plnění mělo spočívat v direct marketingových službách, případně v získávání nových zákazníků, či ve zpracování marketingového mediálního vzdělávacího projektu, či ve spolupráci na přípravě projektu, „Poznej své peníze“), pronájem reklamních ploch a to buď přímo na závodních automobilech, případně na doprovodných vozidlech, či na dalších pevných místech v rámci automobilových závodů, kterých se měl obžalovaný [příjmení] účastnit, přičemž pokud vezmeme v úvahu předmět podnikání jednotlivých obchodních společností, či samostatně podnikajících fyzických osob, odběratelů této reklamy, stejně jako pokud vezmeme v úvahu tvrzené ceny pronájmu těchto reklamních ploch, jak vyplývají ze zjištěné fakturace, pokud přihlídneme i k místu a oblasti, v níž měla být tato reklama uskutečňována, pak je nutno bezvýhradně přisvědčit závěru nalézacího soudu o nesmyslnosti takového plnění pro odběratele z hlediska rozvoje předmětných firem – odběratelů reklamy, z hlediska možnosti takto získávat nové zákazníky, tedy z hlediska obecné motivace pro objednávání takovéto reklamy, neboť při vědomí i hodnoty investice do této reklamy, oblasti zeměpisné i z hlediska objektů, v níž měla být tato reklama realizována, tedy v oblasti soukromých automobilových závodů, nemohla tato reklama jejím odběratelům žádné nové zákazníky fakticky přinést a ani jinak nemohla přispět k rozvoji jejich podnikání. Náklad vložený do takovéto reklamy se tedy odběratelům reklamy nikdy nemohl finančně vrátit a přinést zisk, čehož si museli být tyto obžalovaní vědomi. Přitom již v této souvislosti nelze pominout ani skutečnost, že sama společnost PROTOTYPE TEAM, která měla reklamu poskytovat, nemohla

takovéto plnění poskytnout jinak než prostřednictvím obžalovaného [příjmení], pro tento účel vystupujícího jako zástupce [příjmení] a partner, tedy mandátáře, s nímž měla mít právě PROTOTYPE TEAM uzavřenu mandátní smlouvu, neboť s vědomím skutečností, které vyplynuly i z výpovědi svědka [jméno] [příjmení], který v zásadě ač formálně ve vedoucí pozici společnosti, byl jen nastrčenou figurkou, kdy o jakékoli podnikatelské činnosti společnosti mu nebylo nic známo, nelze dospět k jinému logickému závěru, než je ten, že šlo o předem promyšlenou ze strany obžalovaného [příjmení] připravenou situaci, kdy cílem předstíraných obchodních aktivit PROTOTYPE TEAM, ve skutečnosti nerealizovaných a jen předstíraných, byla snaha o případné vyvinění tohoto obžalovaného právě poukazem na pouze mandátní vztah k této zahraniční společnosti jím řízené a ovládané [příjmení] a partner, kdy pro závěr o pouze formální roli této zahraniční společnosti, bez jakékoli faktické aktivity, ve vztahu k uskutečnění nasmlouvaných plnění obžalovaným [příjmení], svědčí i všechny skutečnosti zjištěné k této společnosti, na které poukázal již nalézací soud, tedy nejenom ve vztahu k osobě [jméno] [příjmení] a jeho výpovědi v rámci tohoto trestního řízení, ale i s vědomím okolnosti, že nebyla zjištěna žádná fyzická osoba s výjimkou právě a jen obžalovaného [příjmení], která by za tuto společnost jednala, kdy pominout nelze ani další skutečnosti, které vyplynuly z výpovědi [jméno] [příjmení], který závodní vozidla obžalovaného připravoval, když se jako svědek vyjadřoval i k době a místu umístění reklamy na těchto vozidlech, výlučně mimo závody, s přihlédnutím i ke skutečnosti, že jak [jméno] [příjmení], výrobce reklamních polepů, ve své výpovědi popsal, byl v souvislosti s jejich výrobou v kontaktu pouze s obžalovaným [příjmení], kdy obžalovaný [příjmení] byl také jediným disponentem s účty společnosti PROTOTYPE TEAM, kdy pominout nelze ani způsob jakým s penězi na tyto účty zaslanými nakládal jak on, tak i jeho družka, jak správně podrobně popsal již nalézací soud. Není proto pochyb o tom, že celé údajné reklamní plnění bylo jen fikcí směřující k dosažení snížení daňové povinnosti, a to na základě dohody mezi poskytovatelem této fiktivní reklamy obžalovaným [příjmení] a odběrateli reklamy, kteří se do kontaktu s tímto obžalovaným v některých případech dostávali přes zprostředkovatele, jak je u těchto dílčích skutků uvedeno (v bodě II. až VI. byl zprostředkovatelem [příjmení] [příjmení], v bodech VIII. až XIII. byl zprostředkovatelem [jméno] [příjmení], v bodě XV. byla zprostředkovatelem [titul]. [jméno] [příjmení]). Není tedy nejmenších pochyb o tom, že zapojení v podobě poskytovatele reklamy PROTOTYPE TEAM, bylo ze strany obžalovaného [příjmení] cíleným krokem, kterým od samého počátku předmětné trestné činnosti sledoval, a to zcela vědomě cíl, v podobě svého vyvinění v případě, že by tato jeho trestná činnost byla odhalena, kdy by mohl její objasnění ztížit poukazem na skutečnost, že poskytovatelem reklamy je zahraniční společnost, kterou lze s ním spojovat pouze přes mandátní smlouvu mezi ní a jeho společností Pa a partner, kdy je však zřejmé, že obžalovaný [příjmení] si byl vědom skutečnosti, že tato zahraniční společnost je pouhou prázdnou skořápkou, formálně zastupovanou osobami, jako byl právě i [jméno] [příjmení], které o předstírané obchodní činnosti této společnosti neměly ani tušení. Byl to tedy jednoznačně obžalovaný [příjmení], který si byl vědom, že PROTOTYPE TEAM žádné sjednané plnění, není schopna zajistit a realizovat, včetně plnění reklamního v podobě pronájmu reklamní plochy, přičemž také tento obžalovaný činil veškeré úkony, které měly ve správci daně jednotlivých společností a fyzických osob, odebírajících toto reklamní plnění, vzbudit dojem, že k uskutečnění sjednaného reklamního plnění došlo, a že toto reklamní plnění bylo výdajem, resp. nákladem vynaloženým na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 a násl. zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. S vědomím nákladů, které měly být odběrateli reklamního plnění (pronájmu reklamní plochy) hrazeny za takto poskytovanou reklamu, s vědomím místa a způsobu poskytování reklamního plnění, při vědomí předmětu podnikání odběratelských subjektů, které s motorismem ve většině případů nemělo žádnou souvislost, tím spíše, že šlo o reklamu na údajných závodech, kterým ze strany médií nebyla věnována prakticky žádná pozornost, pak nelze než konstatovat, že jiný logický závěr, než je ten, že reklamní plnění bylo jen předstíráno, čehož si byli odběratelé plnění vědomi, učinit nelze, neboť rozhodně právě s vědomím charakteru podnikání těchto odběratelských subjektů si jinak nelze představit, že by investovaly tak významnou část svých příjmů do oblasti reklamy, která jim

nemohla z hlediska jejich podnikání nic přinést, tedy ani nové zákazníky, ani zakázky, když nepochybně pro účel reklamy mohly zvolit zcela jiné oblasti reklamního průmyslu, třeba i v oblasti sportu mnohem veřejností sledovanějšího, které by pro jejich podnikání mohlo být přínosem. Opravdu si lze např. jen stěží představit, že by např. fotbalový trenér [jméno] [příjmení] investoval do reklamy v oblasti jiného sportu, než v němž hledal a mohl získat pracovní příležitosti, když ostatně v rámci této profese nabízení svého působení v nějakém klubu prostřednictvím reklamy by bylo velmi novátorské a neobvyklé a jen obtížně by mohlo mít pro získání trenérského postu přínos, čehož si musel být vědom jak obž. [jméno] [příjmení], tak i obž. [titul]. [jméno] [příjmení] a obž. [příjmení]. K obdobnému závěru i když ne třeba tak křiklavému pak lze dospět i ve vztahu k předmětu podnikání dalších subjektů, odběratelů takto tvrzené reklamy, přičemž s vědomím i těchto závěrů je zcela logický závěr, který učinil nalézací soud, že pokud odběratelé reklamy měli s vědomím místa, kde jim údajná reklamní plocha bude poskytována, pojmem místo je nutno rozumět jak konkrétní závodistiště, tak i charakter závodů, podepsat smlouvy o poskytování reklamní plochy, mohli tak učinit, „při zdravém rozumu“ pouze za předpokladu, že si byli vědomi, že takto investovaná a zaplacená částka jim bude ve větší části vrácena (řada svědků hovořila o tom, že jim bylo vráceno až 90% uhrazené částky), kdy takto investované prostředky do fiktivní reklamy, kdy o tomto závěru o fiktivnosti plnění není pochyb s vědomím již výše uvedených skutečností, si budou moci nejenom odečíst jako výdaj vynaložený na dosažení, zajištění a udržení příjmů, ale navíc takto podstatnou část těchto prostředků vyvedou i z účetnictví jejich společností, či ze svého podnikání, aniž by tyto prostředky v případě právnických osob musely zdanit jako svůj příjem fyzických osob opět daní z příjmů. Motivace k takovémuto jednání jednotlivých obžalovaných proto byla značná, přičemž způsob jakým obžalovaný [příjmení] osobně, nebo prostřednictvím dalších osob předmětnou reklamu či další plnění nabízel, dával vysoký předpoklad, že toto podvodné jednání nebude správcem daně odhaleno, což také po jistou dobu obžalovaným i vycházelo. Závěry nalézacího soudu, které v tomto směru učinil, jsou tedy logické, v zásadě jediné v úvahu přicházející, pokud nechceme zpochybňovat již zmíněný „zdravý rozum“ subjektů, které takovouto reklamu měly objednávat, včetně jednotlivých obžalovaných. Že šlo o podnikání pro obžalovaného [příjmení] i při reálném zisku pouhých zhruba 10% obdržené částky velmi výnosné, o tom svědčí nejenom objem obchodů, které jsou předmětem tohoto trestního stíhání, ale i jednoznačně prokázané skutečnost, že objem a rozsah těchto fiktivních obchodů byl mnohem větší, o čemž vypovídala řada slyšených svědků, přičemž pominout nelze i odsouzení dalších odběratelů obžalovaným [příjmení], „poskytované“ reklamy, kdy na tyto odsouzení dalších osob poukazuje i ve svém odvolání obžalovaný [příjmení], přičemž pokud v této souvislosti namítá, že ve vztahu k těmto odběratelům reklamy nebyl odsouzen i on, je pro tuto skutečnost velmi prosté vysvětlení, je tomu tak proto, že v těchto trestních věcech on nebyl osobou stíhanou, proto jeho účast při těchto případech krácení daně z příjmů nebyla v centru pozornosti těchto orgánů činných v těchto trestních řízeních. V zásadě obdobné závěry je pak možno vztáhnout i ve vztahu k subjektům, které měly od společnosti PROTOTYPE TEAM odebírat jiná plnění (viz strana 66 tohoto rozhodnutí), kdy v bodě VII. se jednalo o odběratele D-SYSTEM a plnění představovaly direct marketingové či mailingové kampaně, případně výroba či údržba webových stránek či monitoring médií, nebo individuální koučing, resp. konzultace, v bodě VIII. šlo o odběratele RDM, kde plnění představovaly vývojové práce na projektu Informačního systému, případně práce a subdodávky dle předávacích protokolů na základě uzavřené smlouvy, v bodě XI. šlo o odběratele KA3, kde plnění představovalo zajištění individuálního koučingu a zajištění opět direct marketingové kampaně, v bodě XII. se jednalo o odběratele SPORTIGO, kde plnění mělo být představováno poradenskou a konsultační činností a obdobnými službami na základě předávacích protokolů, v bodě XIII. u odběratele MIREX, plnění mělo spočívat v direct marketingových službách, případně v získávání nových zákazníků, či ve zpracování marketingového mediálního vzdělávacího projektu, či ve spolupráci na přípravě projektu, „Poznej své peníze“. Je sice nutno připustit, že v těchto případech měla poskytovat PROTOTYPE TEAM zcela odlišná plnění od plnění v podobě pronájmu reklamních ploch, nicméně i ve vztahu k realizaci těchto plnění je nutno

konstatovat, že tato společnost, s vědomím, že jde jen o prázdnou skořápku, která nebyla schopna poskytovat vůbec žádná plnění, přičemž bylo i v těchto případech využito pouze jména této společnosti, ovládané fakticky obžalovaným [příjmení], aby předstíráním těchto jiných plnění bylo dosaženo zcela shodného cíle, a to snížení výše daně z příjmů u těchto společností, prostřednictvím předstíraného odběru výše uvedeného, reálně neuskutečněného plnění, kdy jde o plnění, jehož realizaci obecně buď bylo jen obtížně možno prokázat, případně se jednalo o plnění, sice uskutečněné, nikoli však nějakým dodavatelem, nýbrž samotnými zástupci těchto společností, což je typické právě pro případy direct marketingových kampaní, které poskytovaly tyto odběratelské společnosti dalším subjektům a příjem od nich se snažili snížit předstíráním, že tyto reklamní kampaně uskutečňovaly subdodávky i od PROTOTYPE TEAM, aby mohly snížit takto dosažené příjmy zahrnutím fiktivních nákladů na realizaci těchto smluvních plnění pro své odběratele. Pro závěr o správnosti těchto závěrů je typické, že sice obžalovaní namítají, že plnění mohly namísto PROTOTYPE TEAM poskytnout jiné subjekty, avšak neuvádějí jaké a nepředkládají k tomuto tvrzení žádný důkaz, který by toto tvrzení podpořil, s vědomím, že pokud by takové plnění poskytl i jiný subjekt, pak jej nepochybně nezdanil daní z příjmů, protože ani nemohl těmto společnostem fakturovat takováto plnění, když tyto společnosti do svého účasti zahrnuly fiktivní faktury PROTOTYPE TEAM, tudíž s vědomím logiky takového postupu nelze zpochybnit, že i v takovémto případě by ke krácení daně z příjmů došlo tak, jak již nalézací soud konstatoval pokud jde o rozsah krácení daně z příjmů. Důvodem jiného zdanitelného plnění přitom bylo, že zástupci těchto společností, jednotliví obžalovaní, či zprostředkovatelé tohoto plnění si na rozdíl od jiných odběratelů údajného plnění v podobě pronájmu reklamní plochy, byli vědomi, že s ohledem na jejich předmět podnikání by správce daně mohl tyto výdaje zpochybnit z hlediska důvodnosti jejich vynaložení na dosažení, zajištění a udržení příjmů těchto společností, proto volily tyto společnosti jiné plnění, odpovídající více předmětu jejich podnikání, případně předstíraly různé vzdělávací akce, avšak i v těchto případech bylo cílem takového jednání zkrácení daně z příjmů, se zcela stejnou motivací i vyvedení takto fakturovaných fiktivních nákladů z odběratelských společností, po vrácení obžalovaným [příjmení] podstatné části uhrazených prostředků na účet PROTOTYPE TEAM, k němuž nikdo jiný než právě obž. [příjmení] neměl dispoziční právo. Skutečnost, že PROTOTYPE TEAM žádné z plnění nemohla poskytnout, tedy byla provedeným dokazováním před nalézacím soudem, prokázána s ohledem na zjištění učiněná k této společnosti zcela jednoznačně, kdy ve vztahu k pronájmu reklamní plochy není ani pochyb o fiktivnosti plnění s vědomím důkazů provedených ve vztahu k dodatečnému zajišťování polepů na vozidla či další plochy až po skončení období, v němž měla být reklama poskytována, což nalézací soud rovněž jednoznačně prokázal, přičemž skutečnost, že reklama nebyla poskytována dle smluv vyplývá i z výpovědi svědka [příjmení] a [příjmení], jak byly výše konstatovány, přičemž je zřejmé, že i v dalších případech, kdy se plnění netýkalo poskytování reklamní plochy bylo postupováno podle shodného modu operandi a pouze reklamní plnění v podobě poskytování reklamní plochy bylo nahrazeno plněním pro odběratelské společnosti přijatelnějším, aby pracovníci správce daně, tedy příslušného finančního úřadu odběratele plnění, byli uvedeni rovněž v omyl a uvěřili, že tato další plnění byla poskytnuta, kdy jak v případě obž. [příjmení], tak v případě zprostředkovatelů předstíraného plnění, tak i v případě všech odběratelů plnění, není pochyb o tom, že věděli o tom, že plnění je pouze fiktivní, motivované snahou snížit daňovou povinnost ve vztahu k dani z příjmů u odběratelů reklamy, kdy současně v případě právnických osob byly takto nejméně z části tyto peněžní prostředky, které by jinak musely být zahrnuty do daně z příjmů a zdaněny touto daní, ze společnosti vyvedeny tím, že obžalovaným [příjmení] byly vráceny v podstatné části po jejich odeslání na účet PROTOTYPE TEAM jednotlivým obžalovaným, zástupcům daňového subjektu, u kterého byla tímto protiprávním jednáním daň snižována. V tomto směru tedy s vědomím důkazů, na které poukázal již nalézací soud, proto byly odvolací námitky obžalovaných odmítnuty.

Pokud obžalovaní a především obž. [příjmení] namítá, že řada svědků potvrdila existenci plnění, především ve vztahu k pronájmu reklamních ploch na závodisti a poukazuje v této souvislosti na výpověď [titul]. [jméno] [jméno] ve vztahu k neúplnosti videozáznamů z tohoto závodisti a

nemožnosti zachytit důsledně vše, co se na závodisti odehraje, je nutno připomenout, že nelze v zásadě prokázat neuskutečnění tvrzeného reklamního plnění obžalovanými způsobem, jehož se dožadují, kdy jen obtížně je možno prokazovat, že se něco neuskutečnilo. Nálezací soud s vědomím motivace svědků, kteří potvrzují, že reklamu na závodisti viděli, správně těmto výpovědím neuvěřil, když nelze pominout osobní zájem těchto svědků na takovýchto tvrzeních s vědomím jejich účasti na páchané trestné činnosti či s vědomím jejich osobního propojení s obžalovanými a vycházel z důkazů objektivních, které prokazují, že reklama dle smluvních podmínek uváděných ve smlouvách o jejím poskytnutí se nemohla uskutečnit, když v tomto směru za objektivní důkaz je nutno opět považovat jak výpověď svědka [příjmení], tak i skutečnosti týkající se objednávání reklamy až dodatečně, jak vyplynuly z emailové korespondence mezi obžalovanými i z dalších důkazů, kterými se podrobně zabýval již nálezací soud. Ostatně obžalovaným [příjmení] namítaná skutečnost, že nikdo z odběratelů si na neposkytnutí plnění nestěžoval, obecně může být stejně tak důkazem neposkytnutí plnění právě s vědomím odběratelů plnění, kteří fiktivní objednávkou plnění sledovali cíl spočívající ve snížení daňové povinnosti jejich či jimi řízené obchodní společnosti, v tomto druhém případě i s motivací vlastního majetkového prospěchu, jak bylo již výše vyloženo, v podobě svého nedaněného obohacení na úkor společnosti, což ostatně připouští ve svém odvolání i obžalovaný [příjmení], když připouští existenci osobních výhod u fyzických osob, zastupujících odběratele reklamních ploch, tedy vrácení části plnění, což označuje jako provize tzv. CASHBACK, na čemž nevidí nic nezákonného, kdy uvádí, že tyto osoby ani tyto osobní výhody nezdánily, na čemž ovšem svůj podíl viny popírá, ač je zřejmé, že celou jím nabízenou, službu, v podobě snížení daňové povinnosti“ již s tímto vědomím odběratelům plnění nabízel. S vědomím prokázané neexistence plnění pak musel odvolací soud odmítnout i tvrzení odvolatelů, že odběratelé zahrnuli poskytnuté plnění do jiného zdaňovacího období.

Obecně pak musel odvolací soud odmítnout i námitky odvolatelů o paušalizaci jejich viny, kdy někteří odvolatelé namítali, že v jejich konkrétním případě vina nebyla prokázána a je nálezacím soudem prokazována pouze na základě obdobného jednání jiných daňových subjektů. V této souvislosti je nutno připomenout, že nálezací soud v každém jednotlivém útoku, tedy ve vztahu ke každému daňovému subjektu individuálně uvedl, jaké důkazy a jakého, v tomto jednání stíhaného obžalovaného z protiprávního jednání, které je jim kladeno za vinu, usvědčují, a to i konkrétně v jakém zdaňovacím období, přičemž pouze s vědomím obdobného modu operandi ve všech případech, kdy jednání organizátorů předmětné trestné činnosti bylo u všech odběratelů plnění v zásadě totožné, pak nálezací soud uvedl i jaké skutečnosti právě z těchto okolností lze dále dovodit, přičemž shodný způsob páchaní předmětné trestné činnosti vyplývá z většiny důkazů, jak výpovědi svědků, zapojených do předmětné trestné činnosti v pozici dalších odběratelů reklamního i dalšího plnění, tak i z výpovědi některých stíhaných obviněných, kteří se k předmětnému jednání doznali, tak i z listinných důkazů, které již podrobně vyhodnotil nálezací soud ve svém rozsudku. Znovu k námitkám některých obžalovaných, a to jak obž. [příjmení], tak i obžalovaných, kteří, „odebírali“ fiktivní plnění od PROTOTYPE TEAM, případně, „poskytnutí“ tohoto plnění zprostředkovávali, je nutno připomenout, s vědomím výše fakturovaných částek za takovéto především reklamní plnění, že pokud by obžalovaný [příjmení] či zprostředkovatelé takového fiktivního plnění neseznámili odběratele plnění s reálnými podmínkami, za nichž toto plnění bude probíhat a smyslem celé předstírané obchodní činnosti, v podobě zkrácení daně z příjmů a získání podstatné části plnění zpět, jen stěží si lze představit, že by přistoupili jednotliví obžalovaní zastupující odběratelské společnosti na takovéto obchodní podmínky, pro odběratele jednoznačně zcela nepřijatelné, když tato nepřijatelnost je dána v případě reklamního plnění již zmíněnou cenou plnění, neodpovídající místu, kde mělo být plnění poskytnuto i typů akcí, kde mělo být plnění reklamního typu poskytováno, kdy tyto okolnosti v zásadě vylučovaly, aby z takovéto reklamy měli její odběratelé nějaký reálný prospěch z hlediska právě předmětu jejich podnikání, kdy právě této skutečnosti si museli být obžalovaní zastupující odběratelské společnosti, i další zástupci těchto společností, případně OSVČ vědomi. Přitom je logické, že tuto vědomost o fiktivnosti plnění obžalovaní, kteří jsou v pozici odběratelů reklamy stíhání, popírají, neboť její doznání by pro ně

fakticky znamenalo doznání se k trestné činnosti v plném rozsahu. Takovéto doznání však učinila řada dalších odběratelů reklamy či dalšího plnění, kdy se jedná vesměs o osoby, ve vztahu k nimž bylo následně řízení zastaveno či podmíněně zastaveno. Z logiky veškerého jednání obžalovaného [příjmení] i dalších osob, je pak zcela zřejmé, že nejenomže věděli, že PROTOTYPE TEAM plnění sjednané s odběrateli neposkytne, nýbrž takovouto situaci především obžalovaný [příjmení] vědomě vytvořil, když s výjimkou jeho osoby, v pozici mandátáře, není a nebylo jiné osoby, která by za PROTOTYPE TEAM reálně jednala, přičemž takováto situace byla vědomě a cíleně obžalovaným [příjmení] vytvořena ještě před tím, než začal reklamní i další plnění jménem tohoto mandanta nabízet. Takovýto závěr je totiž nejenom logický, ale v zásadě jediný možný a z provedených důkazů vyplývající, kdy i po subjektivní stránce si všech těchto okolností byli všichni obžalovaní vědomi, především pak obžalovaný [příjmení], který ostatně ani fakticky neměl s kým za PROTOTYPE TEAM jednat, přičemž právě i snaha vyvinut se z trestní odpovědnosti byla motivací pro to, aby fiktivní plnění bylo poskytováno obdobnou zahraniční společností, resp., aby bylo předstíráno, že plnění takováto zahraniční společnost poskytuje, kdy role tvrzených akcionářů této společnosti resp. manažerů společnosti, kterých se obžalovaný dovolává bude zjevně dle zjištění k nim učiněným obdobná jako v případě svědka [příjmení], opět i v souvislosti s tímto závěrem je možno poukázat na dispozice s účtem této zahraniční společnosti, které takovýto závěr potvrzují, stejně jako skutečnosti k činnosti této společnosti zjištěné. Pokud pak bylo obžalovaným [příjmení] a některými odběrateli reklamy realizováno nějaké jednání, které mělo navodit zdání kontroly toho, že reklama je poskytována, případně jiné plnění, pak s vědomím dalších zjištěných okolností, jak na ně ve svém rozsudku poukázal již nalézací soud, jedná se o komunikaci mezi obžalovanými, jejich vzájemné kontakty, skutečnosti zjištěné ze svědeckých výpovědí i dalších důkazů, šlo opět pouze o snahu obžalovaných uvést v omyl pracovníky správce daně s cílem uspět ve snaze o zkrácení daňové povinnosti k dani z příjmů.

Odvolací soud pak musel odmítnout i námitky obžalovaných ve vztahu k neúplnosti dokazování provedeného před nalézacím soudem, kdy je nutno připomenout, že ve shodě s judikaturou jak Nejvyššího soudu ČR, tak i Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva není povinností soudu I. stupně, případně i soudu odvolacího, provést všechny obhajobou navržené důkazy, zejména pokud by měl být jejich přínos pro dokazování pouze v tom, že by zopakovaly skutečnosti soudu již známé z jiných důkazů, kdy by se tedy fakticky mělo jednat pouze o opakování skutečností soudu již známých z jiných důkazů. V tomto směru však, pokud tyto důkazy nejsou provedeny, nepřísluší ani nalézacímu soudu, ani případně odvolacímu soudu, aby takovéto nadbytečné důkazy z hlediska jejich pravdivosti a věrohodnosti hodnotil, pouze je možno konstatovat, že tyto důkazy by nepřinesly nové skutečnosti významné pro rozhodnutí ve věci, že by pouze opakovaly některou z verzí skutkového děje, uplatněnou ať již obhajobou či obžalobou, s nimiž je povinností nalézacího soudu se vypořádat z hlediska reálnosti takových verzí, a to postupem předpokládaným ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu. Obecně je nutno konstatovat, že této povinnosti nalézací soud dostál a pokud obhajobou jednotlivých obžalovaných navržené další důkazy odmítl, nezpronevěřil se tím nijak povinnosti provést dokazování v rozsahu, který předpokládá ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu. Obecně je nutno s vědomím výše uvedených skutečností konstatovat, že obhajobou obžalovaného [příjmení] navržený důkaz svědeckou výpovědí JUDr. [titul]. [jméno] [příjmení], který se měl podílet v pozici advokátního koncipienta v advokátní kanceláři JUDr. [jméno] [příjmení] na přípravě smluv o pronájmu reklamních ploch v případě odběratele ITS 42, nejprve zastoupené obž. [titul]. [příjmení] a následně, jak již bylo uvedeno, jeho otcem, kdy měl být i přítomen sjednávání tohoto smluvního závazku, by žádné nové skutečnosti nad rámec skutečností již zjištěných nalézacím soudem nemohl přinést. Předně je nutno vyslovit pochybnost o přítomnosti tohoto svědka při všech obchodních jednáních mezi obž. [jméno] [příjmení] a obž. [příjmení] na straně jedné, některým z nich a obž. [titul]. [příjmení] na straně druhé, neboť pokud by tomu tak bylo, stěží by bylo nutno smlouvy následně upravovat, jak o tom svědčí nalézacím soudem konstatovaná emailová korespondence, přičemž pokud by byl i svědek přítomen na některé ze schůzek, rozhodně obžalovaní neměli důvod objasnit před ním všechny okolnosti za

nichž byly smlouvy uzavírány, kdy nelze pochybovat o tom, že rozsah informací, které měl tento svědek k dispozici byl užší než jakými disponovali obžalovaní, proto v tomto směru by jeho výslech žádné nové skutečnosti nad rámec těch, které jsou již k dispozici, přinést nemohl. Subjektivní názor svědka, zda něco bylo antidatováno, dojednáváno dodatečně, s vědomím omezeného množství informací daného rolí substituta či přímo právního zástupce ITS 42, by nemohl posloužit zásadnějším způsobem k objasnění věci nad rámec již dostupných důkazů, navíc svědectví této osoby by bylo v zásadě jen zprostředkováním informací přímo dostupných již z výpovědi obžalovaných, tedy důkaz výpovědi tohoto svědka nové, soudu neznámé skutečnosti, nemohl přinést, ani výrazněji k rozhodnutí ve věci přispět. V zásadě zcela shodné skutečnosti je možno konstatovat i k požadavku na výslech pracovníka České televize [příjmení] [příjmení], který měl vypovídat ke skutku pod bodem VIII., kdy lze vyslovit pochybnost, že by tento svědek dojednávání předmětných plnění mezi obž. [příjmení], zprostředkovatelem obž. [titul]. [příjmení] a odběrateli plnění [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] byl přítomen, kdy pokud jde o plnění, které mělo být společností RDM poskytováno, je nutno konstatovat, že rozhodně toto plnění nemohla poskytnout ani PROTOTYPE TEAM, nedisponující žádnými pracovníky či osobami znalými předmětné problematiky, ani obž. [příjmení], kdy z předmětu podnikání společnosti RDM a obž. [titul]. [příjmení], resp. jeho společnosti D-SYSTEM lze usoudit, že plnění bylo realizováno samotnou společností, která měla být odběratelem plnění či tímto zprostředkovatelem a pokud snad bylo plnění realizováno jiným subjektem, šlo o činnost, která v zásadě ani nemohla být reálně zdaněna tímto poskytovatelem plnění, který by v opačném případě, pokud by příjem plnění od RDM zdanil, by obžalované vystavil riziku odhalení předmětné trestné činnosti při případné kontrole správcem daně. Pokud tedy bylo i nějaké plnění RDM pro [příjmení] komoru realizováno, pak za situace, aniž by se na realizaci jakkoli PROTOTYPE TEAM a obž. [příjmení] podíleli, opět s cílem snížit daňovou povinnost z plnění uhrazeného tímto konečným odběratelem, tedy [příjmení] komorou. Pokud pak jde o výpověď [titul]. [příjmení], který měl vidět reklamu na závodisti, znovu je nutno konstatovat, že mnohost takových výpovědí, nalézacím soudem provedených, nemůže nic ani v případě jejich dalšího rozšíření i o výslech tohoto či dalších svědků změnit na závěru nalézacího soudu, který učinil na podkladě zcela věrohodné výpovědi svědka [jméno] [příjmení], který obžalovanému [příjmení] vozidla k závodům připravoval, a který přítomnost takovýchto reklam na vozidlech, případně na závodisti v prostorách určených pro obž. [příjmení] co by závodního jezdce vyloučil. Stejně tak ani další požadavky tohoto obžalovaného na výslech svědka [titul]. [jméno] [příjmení], případně dalších odběratelů reklamy od obž. [příjmení], kteří nejsou stíháni v této věci, nebo jejichž stíhání již bylo zastaveno či odloženo, by nemohlo nic na skutkových závěrech nalézacího soudu změnit, neboť by šlo o provádění důkazů, které by jen opakovaly skutečnosti již dostatečně zjištěné a prokázané z výpovědi jiných svědků, či z dalších důkazů. V tomto směru by totiž až již výslech svědka [titul]. [příjmení], či druhého jednatele společnosti [příjmení], od 27.8.2007 SPORTOBCHOD [titul]. [jméno] [příjmení], nijak k objasnění věci nepřispěl, když důkazy nalézacím soudem k tomuto skutku provedené, je nutno s vědomím celkového objemu důkazů, označit za dostačující pro přesvědčivý a správný závěr o vině obž. [příjmení], k němuž nalézací soud ve svém rozsudku také dospěl.

Pokud jde o uplatněné procesní námitky, pak je nutno především odmítnout tvrzení o donucení obžalovaných k vydání listinných důkazů, kdy postup policejního orgánu je označen některými odvolateli za rozporný se zásadou zákazu sebeobviňování, kdy argumentují mimo jiné ustanovením § 92 odst. 1 tr. řádu. Je však nutno připomenout, že toto ustanovení se týká zákazu donucování k výpovědi či doznání v rámci výslechu obviněného, nikoli oprávnění orgánů činných v trestním řízení získat listinné důkazy, navíc ve vztahu k jinému subjektu, než kterým je obviněný, neboť tyto důkazy byly vyžadovány po právnických osobách, jejichž statutárními zástupci byli obvinění, kdy postup zvolený policejním orgánem v podobě výzvy k vydání těchto listinných důkazů není v rozporu se zásadou přiměřenosti a zdrženlivosti, a to ani v případě, že policejní orgán v rámci výzvy k vydání těchto důkazů upozornil na možnost uložení pořádkové pokuty. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že případné uložení takovéto sankce přímo obviněným by nepochybně bylo

v rozporu s ustanovením čl. 40 odst. 4 Listiny základních práv a svobod i v rozporu s obhajobou konstatovanými právy vyplývajícími z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, kterými je Česká republika rovněž vázána, kdy uložení takovéto pořádkové sankce by muselo být zrušeno z podnětu podané stížnosti proti ní. Nelze však dovodit automatickou nepoužitelnost důkazů, které byly takto získány, navíc od jiného subjektu než je obviněný sám jen proto, že bylo v rámci výzvy k vydání těchto důkazů použito pohrůžky pořádkovou pokutou podle § 66 odst. 1 tr. řádu, jak obhajoba namítá, a to právě s poukazem i na zásadu zdrženlivosti a přiměřenosti, neboť nelze zpochybnit obecné právo orgánů činných v trestním řízení opatřit si důkazy potřebné pro řízení ve věci, tedy včetně účetních dokladů a dalších písemností nezbytných k prověření tvrzené trestné činnosti, kdy pokud by nebylo možno dosáhnout jejich získání výzvou k jejich vydání podle § 78 odst. 1 tr. řádu, neboť pokud by tento postup ve vztahu k subjektu na obviněného navázaného či s ním spojeného v úvahu nepřicházel, ač obecně ani judikatura, ani komentář trestního řádu nezpochybňují možnost tohoto postupu ani u obžalovaného samého, nezbyvalo by než použít, a to v rozporu se zásadou zdrženlivosti a přiměřenosti postupů do práv vydávajícího subjektu mnohem výrazněji zasahujících. V opačném případě, pokud by totiž nemohlo být použito výzvy k dobrovolnému vydání věci, nezbylo by než ve všech případech ihned aplikovat odnětí věci, většinou pak postupem předpokládaným ustanoveními § 82 a násl. tr. řádu, tedy domovní prohlídkou, osobní prohlídkou, či prohlídkou jiných prostor, což je ovšem zásah do práv mnohem výraznější, než je pouhá výzva k vydání věci, byť ve vztahu k obviněnému nesprávně doplněná pohrůžkou pořádkovou pokutou pro případ neuposlechnutí takovéto výzvy, pokud ovšem byla výzva k vydání věci adresována přímo obviněnému, což ve většině případů vydání listin v této věci neplatí, neboť výzva byla adresována právníckým osobám, vesměs odběratelům reklamního plnění či dalších plnění. Např. obžalovaný [příjmení] ve svém odvolání tento postup orgánů činných v trestním řízení zpochybňuje ve vztahu ke společnosti HF partners, ve vztahu k bodu III. rozsudku, kdy zcela ignoruje skutečnost, že společníkem a rovněž jednatelem, dle obhajoby obž. [příjmení] dokonce osobou fakticky řídící společnost, byl [jméno] [příjmení], zatímco obž. [příjmení] měl působit dle své obhajoby, které ovšem soud neuvěřil, spíše jen jako zaměstnanec společnosti. Dále tutéž námitku uplatnil obž. [příjmení] i ve vztahu ke společnosti ITS 42 obžalovaného [příjmení] v bodě IX. rozsudku, ignorující skutečnost, že od 22.2.2007 ve funkci jednatele, a to až do 14.7.2016 vystupoval otec obžalovaného a obžalovaný [příjmení] formálně nevystupoval ve společnosti ani jako společník, tím byl rovněž jeho otec, pokud jde o obdobnou námitku ve vztahu ke společnosti REMAGO SERVIS, je nutno připomenout, že dle výpisu z obchodního rejstříku ani v případě této společnosti nebyl obžalovaný jediným jednatelem a společníkem této firmy, tudíž jediným, ve vztahu ke komu by bylo možno tuto námitku, s vědomím ovšem skutečností již výše uvedených, připustit by byl obž. [jméno] [příjmení], který byl jediným jednatelem a společníkem GASTROFORM. Ve vztahu k dalším společnostem pak tuto námitku nelze akceptovat s vědomím, že tyto osoby nejsou v této trestní věci již stíhány, případně ani stíhány nebyly, kdy výše uvedené námitky rozhodně nelze vztáhnout k osobě obž. [příjmení], který k vydání takovýchto důkazů rozhodně nijak, „donucován“ nebyl. Námitky o absolutní nepoužitelnosti takto zajištěných především listinných důkazů s poukazem na ustanovení § 89 odst. 3 tr. řádu, proto musel odvolací soud odmítnout jako zcela nedůvodné.

Další okruh procesních odvolacích námitek jednotlivých obžalovaných, včetně obžalovaného [příjmení] pak zpochybňuje zákonnost a použitelnost jako důkazu emailových zpráv z emailové adresy [email], vyžádaných na základě příkazů soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3, kdy tyto uplatněné námitky z odvolatelů nejvíce rozvedla obžalovaná [titul]. [jméno] [příjmení] (viz str. 53 a 54 tohoto rozhodnutí) a obžalovaný [jméno] [příjmení] (viz str. 56 tohoto rozhodnutí). K takto uplatněným námitkám je nutno poukázat na judikaturu i komentář k trestnímu řádu ([příjmení] a kol. Trestní řád I – 7., doplněné a přepracované vydání, 2013, str. 1196 a násl.), kde je mimo jiné uvedeno, „Základní rozdíl mezi § 88 o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu (elektronické komunikace) a § 88a o zjišťování údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu

(elektronické komunikace) je v tom, že § 88 směřuje do budoucna, zatímco § 88a se týká již uskutečněného telekomunikačního provozu (elektronické komunikace). Podle toho je potřeba v konkrétním případě použít příslušný příkaz, a to buď k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1, 2 či nařízení k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 5 (se souhlasem uživatele odposlouchávané stanice), anebo k zjištění údajů o uskutečněném telekomunikačním provozu podle § 88a odst. 1, resp. § 88a odst. 4 (se souhlasem uživatele telekomunikačního zařízení).“ Tento zcela logický závěr vyplývá již ze samotného znění obou těchto zákonných ustanovení, kdy tento závěr je nutno vztáhnout i k době, kdy byly oba příkazy soudkyní Obvodního soudu pro Prahu 3 vydány, poté co Ústavní soud pod sp. zn. Pl. ÚS 24/10 rozhodl nejprve dne 22. března 2011 o zrušení ustanovení § 97 odst. 3 a 4 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášky č. 485/2005 Sb., o rozsahu provozních a lokalizačních údajů, době jejich uchovávání a formě a způsobu jejich předávání orgánům oprávněným k jejich využívání, ke dni vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (94/2011 Sb.) a následně dne 20.12.2011 pod sp. zn. Pl. ÚS 24/2011 o zrušení ustanovení § 88a tr. řádu uplynutím dne 30. září 2012, neboť i stávající právní úprava reagující na tento nálezh Ústavního soudu zveřejněný pod č. 43/2012 Sb., ospravedlňuje vydání obdobného příkazu, kterého bylo použito k získání emailové komunikace obž. [příjmení] v předmětné emailové schránce, resp. na výše uvedené emailové adrese, kterou při páchání trestné činnosti používal, kdy tyto emailová korespondence pak byla použita jako důkaz, který vinu obžalovaného prokazuje. V daném případě proto příkazem vydaným dne 14.11.2011 podle § 88a tr. řádu byla získána elektronická komunikace v na emailové adrese [email], která předcházela vydání tohoto příkazu, tedy fakticky především emailová korespondence z doby páchání předmětné trestné činnosti, zatímco příkazem ze dne 11.11.2011 vydaným podle § 88 odst. 1 a 2 tr. řádu na dobu do 11.3.2012 měla být získána případná emailové korespondence obžalovaného [příjmení], uskutečňovaná po datu vydání tohoto příkazu, aby bylo zjištěno a prověřeno především napojení tohoto obžalovaného na zahraniční osoby, které měly či mohly mít napojení na PROTOTYPE TEAM, kdy ovšem žádné zásadnější skutečnosti v tomto směru zjištěny nebyly. V tomto směru tedy odvolací soud do jisté míry modifikuje závěry učiněné nalézacím soudem, ve vztahu k těmto vydaným příkazům, neboť má za to, že soudkyně Obvodního soudu pro Prahu 3 při jejich vydání postupovala zcela správně a námitky obžalovanými uplatňované ve vztahu k procesní použitelnosti emailové korespondence obžalovaného [příjmení] z doby páchání předmětné trestné činnosti jsou zcela nesprávné a nedůvodné, když je nutno nad rámec výše uvedeného konstatovat, že příkazy byly vydány místně i věcně příslušným soudem a soudcem z hlediska § 26 tr. řádu a mají veškeré náležitosti zákonem požadované, kdy jsou i řádně odůvodněny z hlediska splnění zákonných podmínek pro jejich vydání, s vědomím stavu řízení v době, kdy byly vydány, přičemž z hlediska zákonnosti jejich vydání je možno s vědomím skutečností, které z průběhu dalšího řízení vyplynuly, konstatovat, že jiným způsobem nebylo možno sledovaného účelu dosáhnout, přičemž takto zjištěné důkazy byly zcela zásadní a nezbytné pro objasnění předmětné trestné činnosti. Odvolací námitky v tomto směru tedy zjevně pramení z nepochopení předmětné právní úpravy a jsou zcela nedůvodné, přičemž takovýto závěr je nutno vztáhnout ke všem námitkám všech obžalovaných, které toto údajné procesní pochybení namítali, kdy nelze souhlasit ani s námitkou obž. [titul]. [příjmení], že by v případě elektronické komunikace nebylo možno příkazem vydaným podle § 88a tr. řádu nařídit vydání i obsahu emailové korespondence, tedy vlastního textu zasílaných zpráv a jejich příloh.

Částečně důvodnou však musel odvolací soud shledat námitku obžalovaných ve vztahu k uplatnění správcem daně daňového penále podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu resp. jemu předcházející právní úpravy podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění zákona č. 230/2006 Sb., resp. zákona č. 270/2007 Sb. ve vztahu k těmto uplatněným námitkám pak soud musel vycházet jak z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen Evropského soudu) i z judikatury Evropského soudního dvora, a to s vědomím rozhodnutí Nejvyššího

správního soudu (dále jen NSS), který judikaturu tohoto soudu aplikoval mimo jiné i v rozhodnutích ve věci 4 Afs 210/2014, kterých se odvolatelé dovolávají v podaných odvoláních.

Ve vztahu k těmto odvolacím námitkám je nutno připomenout, že v této právní věci žalobce Odeř Agrar, k.s. proti žalovanému Odvolacímu finančnímu ředitelství, se sídlem Masarykova 31 Brno, nejprve čtvrtý senát NSS dne 17. 12. 2014 pod č. 4 Afs 210/2014-28 rozhodl o postoupení této věci rozšířenému senátu, když v tomto rozhodnutí je poukázáno na dosavadní judikaturu NSS ve vztahu k charakteru penále, kdy NSS posuzoval penále v úpravě platné do 31. 12. 2006 v § 63 zákona č. 337/1992 Sb., jako ústavně konformní majetkovou sankci (např. rozsudek č. j. 2 Afs 159/2015 - 43). V pozdějším rozhodnutí uvedl, že penále má povahu „paušalizované náhrady eventuální škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů, v důsledku porušení povinnosti uhradit řádně a včas daň, s tím, že „penále nelze chápat jako sankci za správní delikt, tudíž při jeho stanovení nelze aplikovat zásady trestního práva hmotného“ (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 - 82). Otázkou penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 do 31.12.2010, tedy do účinnosti zákona č. 280/2010 Sb., daňového řádu se NSS zabýval v rozsudku ze dne 26. 10. 2011, č. j. 9 Afs 27/2011 - 68, v němž odmítl jednak námitku, že tato právní úprava je protiústavní v důsledku jejího přijetí formou tzv. „přílepku“ k zákonu č. 230/2006 Sb., a dále se vyjádřil i k povaze penále upraveného v § 37b zákona č. 337/1992 Sb., ve znění účinném po 1.1.2007, kdy uvedl, že „penále nelze chápat jako sankci za správní delikt, tudíž při jeho stanovení nelze aplikovat zásady trestního práva hmotného, kdy odkázal i na rozsudek ze dne 28.4.2011, č. j. 1 Afs 1/2011 - 82. Konečně pak je v tomto rozhodnutí poukázáno i na rozsudek ze dne 28.3.2014, č. j. 5 Afs 28/2013 - 36, v němž se senát NSS zabýval mimo jiné i otázkou sankčních ustanovení daňového řádu a jemu předcházejícího zákona 337/1992 Sb., s tím, že sice tyto „daňové zákony obsahují celou řadu „sankčních“ ustanovení, např. § 251 - penále, § 252 - úrok z prodlení či § 250 - pokuta za opožděné tvrzení daně, kdy jakkoli veškerá tato ustanovení ve své podstatě postihují daňový subjekt nad rámec jeho zákonné daňové povinnosti, tj. nad rámec výše daně, kterou byl povinen v souladu s hmotněprávními předpisy do veřejného rozpočtu odvést, a ukládají mu zaplatit v důsledku jednotlivých porušení daňových zákonů fakticky více, nelze takto zákonem konstruovanou povinnost považovat za sankci ve smyslu správního trestání, ale jedná se o příslušenství daně, které podléhá stejnému daňovému režimu jako samotná daň (srov. § 2 odst. 4 a 5 daňového řádu). Oproti této dosavadní rozhodovací praxi NSS pak čtvrtý senát tohoto soudu v tomto svém rozhodnutí vyjádřil přesvědčení, že penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků (ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010) a podle § 251 daňového řádu představuje trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod, respektive trest, na který je třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.“ V tomto směru argumentoval tento senát citací zákonného ustanovení jak § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007, tak i zněním § 251 odst. 1 daňového řádu, poukázal na čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy, dle něhož má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Tento senát dále argumentuje i čl. 40 odst. 6 Listiny, dle něhož trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. Namítá, že povaha penále se v předpisech daňového práva vyvíjela v souvislosti se změnami právní úpravy, kdy ve znění zákona č. 337/1992 Sb., účinného do 31. 12. 2006 byl institut penále upraven v § 63 tohoto zákona, kdy ze znění tohoto ustanovení je patrné, že se jednalo o kombinaci penále a úroku z prodlení, kdy až zákon č. 230/2006 Sb., který novelizoval zákon o správě daní a poplatků, s účinností od 1.1.2007 rozdělil tyto sankce na penále (§ 37b) a úrok z prodlení (§ 63) tohoto zákona č. 337/1992 Sb. V důsledku této nové právní úpravy pak institut penále získal nový obsah, kdy se jedná o jednorázovou sankci danou procentuální sazbou z částky daně, odpočtu či ztráty nesprávně uvedené v daňovém přiznání, zatímco úrok z prodlení se stal paušalizovanou náhradou za újmu způsobenou státnímu rozpočtu v důsledku

prodlení při úhradě daně. V zásadě zcela shodně oba tyto instituty jen s nepatrnými změnami, převzal daňový řád, který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2011, přičemž v důvodové zprávě navrhovatel zákona uvedl, že penále (§ 251 daňového řádu) je obligatorní sankcí vznikající přímo ze zákona, pokud správce daně doměří daň vyšší, nebo pokud je snižován daňový odpočet či daňová ztráta, než jak byly stanoveny na základě tvrzení daňového subjektu. Jde tedy o následek za nesplnění povinnosti tvrzení, který stíhá daňový subjekt a který má povahu platebního deliktu, zatímco úrok z prodlení (§ 252 daňového řádu) byl upraven jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná

se v zásadě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou. V bodech 36 až 40 tohoto rozhodnutí ze dne 19.2.2015 se senát NSS podrobně zabývá rozhodovací praxí Evropského soudu, kdy poukazuje na rozhodnutí tohoto soudu, z nichž je nutno dovodit závěr o tom, že penále má povahu trestní sankce z hlediska aplikace čl. 6 Úmluvy, zejména rozsudek velkého senátu Evropského soudu ze dne 23.11.2006, Jussila proti Finsku, stížnost č. 73053/01, kde sice Evropský soud konstatoval, že není možné finanční sankce podřadit pod kategorii občanských práv, ale dovodil, že je možné finanční sankce za určitých okolností považovat za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, přičemž tento názor byl již dříve vyjádřen v rozsudcích Evropského soudu, která jsou v tomto rozhodnutí NSS citována. Dále NSS konstatuje rozsudek ze dne 23.7.2002, Janosevic proti Švédsku, č. 34619/97, kde Evropský soud posuzoval uložení daňové přírážky za nepravdivá tvrzení uvedená v daňovém přiznání a shledal, že na věc je třeba aplikovat čl. 6 odst. 1 Úmluvy, neboť jde o trestní obvinění. Názor, že sankce za platební delikty v oblasti daní je třeba při splnění stanovených podmínek považovat za trestní obvinění ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy pak tento soud opakoval i v dalších rozsudcích, které toto rozhodnutí cituje. S vědomím těchto rozhodnutí pak NSS konstatuje, že se tedy jedná o ustálený a dlouhodobě judikovaný názor Evropského soudu, který musí české soudy jakožto orgány členského státu Rady Evropy a smluvní strany Úmluvy respektovat. V návaznosti na rozhodnutí Evropského soudu ve věci Jussila proti Finsku, kde stěžovatelka pochybila při odvodu daně z přidané hodnoty a na základě provedené kontroly jí daňový úřad mimo jiné uložil penále ve výši [email] 1196 doměřené daně, kdy stěžovatelka namítala nespravedlivý průběh následného soudního řízení, neboť soud nenařídil jednání, při posuzování, zdali je možné podřadit finanční sankci uloženou stěžovatelce pod oblast trestních provinění v čl. 6 odst. 1 Úmluvy, vycházel Evropský soud z tzv. Engelových kritérií, kdy pro aplikovatelnost kategorie trestních obvinění je tak rozhodné:

- posouzení příslušnosti sankce k určitému právnímu odvětví,
- analýza povahy porušení práva, za něž je sankce ukládána
- zhodnocení stupně přísnosti sankce,

kdy zatímco první kritérium je pouze výchozím bodem úvah a samo o sobě bez spojení se zbývajícími nemá význam, druhá dvě kritéria jsou alternativní, kdy stačí naplnění jednoho z nich pro podřazení případu pod čl. 6 Úmluvy.

V této souvislosti pak Evropský soud při posouzení těchto kritérií poukázal i na význam tzv. Bendenounových kritérií, která bylo možné interpretačně použít při posuzování druhého a třetího z Engelových kritérií. Ta spočívala v tom, že

- právem vymezená sankce mohla dopadnout na všechny obyvatele v postavení daňových poplatníků,
- účelem sankce nebyla peněžní kompenzace škody, ale především odstrašující trest k odvrácení recidivy,
- sankce byla uložena jako trest s odstrašujícím a represivním účinkem
- uložená sankce byla podstatná.

Dále se ale Evropský soud přiklonil k názoru, že malá závažnost sankce a zařazení sankce do systému finančního práva nemohou být samy důvodem pro jejich vyloučení z rozsahu čl. 6 Úmluvy. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud, tuto judikaturu Evropského soudu převzal i Soudní dvůr EU, který k předběžné otázce položené švédským soudem ohledně aplikovatelnosti čl. 50 Listiny základních práv EU na případ vyměření přírážky k dani pro porušení povinnosti podat řádné daňové přiznání připustil, že na takový případ lze tento článek aplikovat, a že takováto sankce v podobě přírážky k dani může mít charakter trestu, kdy poukázal i na svoji judikaturu, v níž převzal hodnotící kritéria Evropského soudu.

Nejvyšší správní soud pak vycházející z této judikatury konstatoval, že ačkoli daňové penále patří z hlediska systematiky českého právního řádu do odvětví práva daňového a nikoli trestního, není tato skutečnost sama o sobě rozhodná pro další posouzení charakteru penále z hlediska řešení otázky, zda se jedná o sankci trestního charakteru, kdy z hlediska porušení práva je penále jednorázovou pokutou stanovovanou ve výši procentní výměry z nesprávně tvrzené daně, daňového odpočtu nebo daňové ztráty a ukládání této sankce proto nepodléhá správnímu uvážení správce daně a rozhodnutí o povinnosti uhradit penále v rámci dodatečného platebního výměru je „automatické“ v návaznosti na zjištění skutečností uvedených v zákonném ustanovení o jeho uložení, přičemž tato sankce může být uložena všem daňovým subjektům. Z hlediska funkce penále pak senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že již samotný pojem penále je spojen s trestáním, kdy v rámci celého systému sankcí zákona o správě daní a poplatků, resp. daňového řádu, je sazba penále stanovena fixní neměnnou procentní částkou a není závislá na čase, zatímco u úroku z prodlení je jeho výše závislá na repo sazbě [obec] národní banky i plynutím času (jeho výše narůstá s plynoucím časem). Penále je tedy fakticky jednorázový, „trest“ za porušení povinnosti daňového subjektu uvést v daňovém přiznání pouze údaje odpovídající skutečnosti. Dále senát Nejvyššího soudu poukázal i na skutečnost, že zatímco úrok z prodlení vzniká v každém případě opožděné platby, penále pouze v případě nesprávně tvrzených daní, které správce daně zjistil vlastní činností, daňovému subjektu je tedy poskytnuta možnost se penále vyhnout, pokud sám případná pochybení dodatečně opraví. Uložení penále může být postižen i daňový subjekt v případě, že žádná újma veřejným rozpočtům nevznikla. S vědomím těchto skutečností proto senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že penále je paušalizovaná náhrada eventuální újmy za nezaplacení daně řádně a včas. Nebyla-li daň zaplacená řádně a včas, pak je ekonomická újma vznikající takto veřejným rozpočtům plně kompenzována úrokem z prodlení a penále pak slouží jako odstrašení případných pokusů daňových subjektů snížit si daň uvedením nesprávných údajů v daňovém tvrzení. Výše uvedené proto svědčí ve prospěch pojetí penále jako „trestní“ sankce a k námitce, že penále má i motivační funkci. Na základě těchto závěrů pak senát NSS konstatoval, že tato skutečnost není v rozporu se sankční povahou penále, neboť každá sankce slouží i jako negativní motivace k tomu, aby příslušné subjekty byly odstrašeny od porušování primární povinnosti (funkce trestu jako individuální a generální prevence). Senát Nejvyššího správního soudu pak poukázal i na závažnost této sankce, kdy jde o peněžitou pokutu, která v případech obdobných projednávanému krácení DPPO a DPFO je stanovena ve výši 20% částky, o kterou byla daňová povinnost snížena jednáním obžalovaných, přičemž sazba penále ve výši 20 % stanovena z částky zkrácené daně nemá žádnou horní hranici. Podpůrným argumentem pro posouzení povahy penále může být i jeho systematické zařazení mezi jiné daňové sankce (§ 37 zákona o správě daní a poplatků upravující pokuty a § 37a o blokovém řízení, v daňovém řádu část čtvrtá daňového řádu: „Následky porušení povinností při správě daní“). Poukázáno je pak tímto rozhodnutím i na důvodovou zprávu k daňovému řádu, kde je účel penále vymezen jako obligatorní sankce za porušení povinnosti tvrzení a účel úroku z prodlení jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních. Přitom pokud se v tomto směru nezměnila právní úprava oproti předcházející v zákoně č. 337/1992 Sb., ve znění účinném od 1.1.2007 a zůstal zachován i obsah těchto institutů, lze usoudit, že byl stejný i jejich účel v původním předpise. Čtvrtý senát NSS tedy dovodil, že penále ve smyslu této zákonné úpravy jak zákona o správě daní a poplatků, ve znění platném od 1.1.2007, tak podle daňového řádu má charakter trestní sankce sui generis, a to oproti

penále v § 63 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2006. Kdy při tomto charakteru penále, co by trestní sankce, je třeba na ně vztáhnout záruky vyplývající z čl. 40 Listiny a čl. 6 Úmluvy. S vědomím tohoto právního závěru, odlišného od závěru, který zaujal pátý senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 3. 2014, č.j. 5 Afs 28/2013-36, proto čtvrtý senát podle § 17 odst. 1 s. ř. s. postoupil věc rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu s otázkou, zda má penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010, a podle § 251 daňového řádu povahu trestu, na nějž je třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod.

Právě z podnětu tohoto rozhodnutí pak rozšířený senát NSS dne 24.11.2015 vydal usnesení pod č.j. 4 Afs 210/2014-57, jímž rozhodl, že penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.2007 do 31.12.2010, a § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu, tudíž je na ně třeba aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pod bodem III. pak v tomto rozhodnutí rozšířený senát NSS nejprve zopakoval dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu k předmětnému výkladovému problému, a to ve shodě se závěry, které obsahovalo již předchozí citované rozhodnutí a pod bodem V. rozhodnutí konstatoval, že je dána jeho pravomoc ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. V bodě VI. tohoto rozhodnutí pak rozšířený senát nejprve konstatoval právní úpravu § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006, dále právní úpravu § 37b odst. 1 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 a následnou právní úpravu v § 251 odst. 1 daňového řádu, účinnou od 1.1.2011, zmínil i přechodné ustanovení § 264 odst. 13 daňového řádu, které stanoví, že uplynula-li lhůta pro podání řádného daňového tvrzení do dne nabytí účinnosti daňového řádu, uplatní se penále podle dosavadních právních předpisů.

Dále konstatuje rozšířený senát NSS článek 6 odst. 1 Úmluvy a navazující čl. 7 odst. 1 Úmluvy, přičemž konstatuje i čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Konstatuje pak vývoj penále v předpisech daňového práva v souvislosti s těmito změnami právní úpravy, s tím, že do 31. 12. 2006 se jednalo o kombinaci penále (roční úrok dosahoval v některých případech výše až 73 % p. a. za prvních 500 dnů prodlení) a úroku z prodlení (penále se počítalo za každý den prodlení a po 500 dnech se určovalo výpočtem z diskontní sazby České národní banky, viz. rozsudek NSS ze dne 22.2.2007, č.j. 2 Afs 159/2005-43, publikovaný pod č. 1889/ 2009 Sb. NSS), následně zákon č. 230/2006 Sb., který novelizoval zákon o správě daní a poplatků, rozdělil výše popsany institut s účinností od 1.1.2007 na penále (§ 37b) a úrok z prodlení (§ 63). Institut penále uvedenou změnou získal nový obsah, kdy se jednalo o jednorázovou sankci danou procentuální sazbou z částky daně, odpočtu či ztráty nesprávně uvedené v daňovém přiznání, zatímco úrok z prodlení byl paušalizovanou náhradou za újmu způsobenou státnímu rozpočtu v důsledku prodlení při úhradě daně. Oba tyto instituty pouze s nepatrnými změnami převzal nový daňový řád, který nabyl účinnosti dne 1.1.2011, kdy cituje z důvodové zprávy k zákonu, že penále (§ 251 daňového řádu) je „obligatorní sankcí vznikající přímo ze zákona, pokud správce daně doměří daň vyšší, nebo pokud je snižován daňový odpočet či daňová ztráta, než jak byly stanoveny na základě tvrzení daňového subjektu. Jde tedy o následek za nesplnění povinnosti tvrzení, který stíhá daňový subjekt a který má povahu platebního deliktu“. Naproti tomu úrok z prodlení (§ 252) byl charakterizován jako „ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na daních, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Jedná se v podstatě o cenu finančních prostředků v čase, která je daná úrokovou mírou“.

Rozšířený senát NSS pak konstatuje, že nelze vycházet pouze ze zažitého pojmosloví a formálního označení institutu, neboť hlavním kritériem pro kvalifikaci penále je jeho materiální povaha a faktický, nikoli pouze deklarovaný účel, kdy je nutno reflektovat i změny právní úpravy, které mohou dát starým pojmům nový obsah. V širším slova smyslu je totiž sankcí ve smyslu konstrukce právních pravidel jakýkoli negativní následek spojený s porušením primární povinnosti perfektní právní normy, kdy při výkladu finančních institutů bez materiálního posouzení jejich povahy a

účelu by tak mohl být ad absurdum považován za trestní sankci i úrok z prodlení, ačkoli jeho ekonomický účel nemá zjevně povahu trestu, pokud není jeho výše přemrštěná. Dále je tímto rozhodnutím podrobně rozebrána judikatura Evropského soudu k této problematice, kdy jsou opět citována jednotlivá rozhodnutí Evropského soudu z hlediska, zda konkrétní finanční sankce v podobě penále je svou povahou trestní sankcí z hlediska aplikace čl. 6 Úmluvy, kdy s vědomím této judikatury konstatuje NSS, že ustálený a dlouhodobě judikovaný názor Evropského soudu, kterým jsou české správní soudy jakožto orgány členského státu Rady Evropy a smluvní strany Úmluvy povinny respektovat je, že uložení daňového penále obnáší „trestní obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy a řízení týkající se daňového penále tak mělo trestní povahu. Ve vztahu k daňovému trestnému činu Evropský soud dovodil, že uložení daňového penále bylo založeno na tomtéž jednání, tedy nepřiznání příjmů z podnikání a DPH, kdy daňové řízení a trestní řízení se vztahovalo ke stejnému časovému období a stejnému obnosu daní. Ohledně daňového trestného činu Evropský soud uvedl, že ačkoliv současné či postupné vedení daňového řízení a trestního řízení samo o sobě není v rozporu s čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě (nezakládá překážku litispendence), porušení tohoto ustanovení nastane, pokud druhý soubor řízení pokračuje poté, co byl první soubor řízení již ukončen vydáním konečného rozhodnutí ve věci. Pokud daňové řízení nebylo zastaveno a daňové penále nebylo zrušeno poté, co došlo k ukončení trestního řízení, Evropský soud pro lidská práva uzavřel, že stěžovatelka (Lucky Dev proti Švédsku, stížnost č. 7356/10) byla stíhána pro čin, pro nějž již byla s konečnou platností zproštěna obžaloby. Ke stejnému závěru pak Evropský soud dospěl rovněž v rozsudku ze dne 20. 5. 2014 (Nykänen proti Finsku, stížnost č. 11828/11). K povaze penále Evropský soud opakovaně odkázal na svou judikaturu, že byť není daňové penále ve vnitrostátním právu klasifikováno jako trest ve smyslu trestního práva, jeho uložení má trestní povahu, protože jeho účelem není náhrada zkrácené daně, ale potrestání dané osoby s cílem odradit ji od dalšího podobného jednání v budoucnu. Ani relativní mírnost penále nezpůsobí, že by uložení penále nemělo být považováno za trest ve smyslu čl. 6 a čl. 7 Úmluvy.

S vědomím judikatury Evropského soudu pak rozšířený senát NSS s vědomím tzv. Engelových kritérií, jak byla konstatována již výše, dospěl k závěru, že penále v § 37b zákona o správě daní a poplatků a ve smyslu § 251 daňového řádu je jednorázovou sankcí stanovenou těmito zákony ve výši procentní výměry z nesprávně tvrzené daně, daňového odpočtu nebo daňové ztráty. Jeho předepsání nepodléhá správnímu uvážení správce daně a stanovení povinnosti uhradit penále v rámci dodatečného platebního výměru je tak „automatické“ v návaznosti na zjištění skutečností uvedených v těchto zákonných ustanovení. Z hlediska osobního rozsahu je penále institutem se všeobecnou platností, který může být uplatněn u všech daňových subjektů. Dále tento soud zkoumal možné funkce penále jako sankce za platební delikt (tj. represivní) nebo paušalizované náhrady újmy, případně kombinace obojího. Z jazykového a systematického výkladu pak dospěl k závěru, že již samotný výraz penále je spojen s trestáním (poena - trest). Penále pak posuzoval v rámci celého systému sankcí zákona o správě daní a poplatků, resp. daňového řádu, a porovnával je zvláště s úrokem z prodlení, s vědomím, že oproti úroku z prodlení je sazba penále stanovena fixní neměnnou procentní částkou a není závislá na čase. Jde tedy o jednorázový „trest“ za porušení povinnosti daňového subjektu uvést v daňovém přiznání údaje odpovídající skutečnosti. Dále tento soud přihlédl i k tomu, že oproti úroku z prodlení aplikovanému v každém případě opožděné platby, je penále aplikováno jen u těch nesprávně tvrzených daní, které správce daně zjistil vlastní činností, daňový subjekt se může uložení penále vyhnout, pokud sám pochybení dodatečně opraví. Oproti úroku z prodlení přitom penále může být v některých případech aplikováno i tehdy, pokud veřejným rozpočtům vůbec žádná újma nevznikla, není tedy co státu kompenzovat. S vědomím těchto skutečností se proto dle tohoto soudu nelze se ztotožnit s názorem, že funkcí penále je paušalizovaná náhrada eventuální újmy za nezaplacení daně řádně a včas, neboť takováto újma je veřejným rozpočtům plně kompenzována úrokem z prodlení. Penále tedy slouží jako odstrašení případných pokusů daňových subjektů snížit si daň uvedením nesprávných údajů v daňovém tvrzení. Tyto závěry pak svědčí ve prospěch pojetí penále jako „trestní“ sankce. K možné motivační

funkci penále se pak ztotožnil rozšířený senát NSS se závěrem uvedeným již čtvrtým senátem tohoto soudu, že tato skutečnost není v rozporu se sankční povahou penále, neboť každá sankce slouží i jako

negativní motivace k odstrašení příslušných subjektů od porušování primární povinnosti. Z hlediska přezkumu penále s ohledem na závažnost sankce se pak rozšířený senát rovněž v zásadě ztotožnil s již výše uvedenou argumentací čtvrtého senátu, kdy rovněž poukázal i na zařazení penále v rámci obou zákonů, kdy shodně argumentoval i důvodovou zprávou k daňovému řádu, který nahradil zákon č. 337/1992 Sb. a úpravu penále v § 37b) tohoto zákona ve znění platném od 1.1.2007. Rozšířený senát tedy dospěl k závěru, že na penále uložené dle § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 je oproti úpravě penále v § 63 citovaného zákona ve znění účinném do 31. 12. 2006 nutno nahlížet jako na sankci. Ačkoli je tedy penále zařazeno do systému daňového práva, má trestní povahu se zárukami vyplývajícími z čl. 40 odst. 6 Listiny a čl. 6 a 7 Úmluvy. Dále rozšířený senát NSS konstatoval, že povaha konkrétního platebního deliktu nemusí umožňovat zohlednění některé ze zásad dovozených pro oblast správních deliktů, což platí i pro případy, kde zákonná konstrukce předpokládá „automatické“ uvalení sankce za porušení konkrétní povinnosti daňového subjektu na úseku správy daní, jak je tomu u penále, kde správce daně nemá žádnou diskreci při aplikaci ustanovení upravujícího tuto sankci, z povahy věci tak vyplývá, že nelze aplikovat obvyklá kritéria při trestání, např. povaha a závažnost činu, poměry delikventa či možnosti jeho nápravy (viz i rozsudek NSS sp. zn. 9 Afs 27/2011). Naopak i na platební delikty, které splňují shora předestřené požadavky vyplývající především z judikatury Evropského soudu, což je právě případ penále ve smyslu právní úpravy účinné od 1.1.2007, je nutné základní standardy trestání vyplývající z Úmluvy a z Listiny důsledně aplikovat. Rozšířený senát však poznamenal, že tyto garance se nevztahují ani na úrok z prodlení, ani na samotnou vyměřenou či doměřenou daň, korespondují-li svým podstatným účelům. Dle rozšířeného senátu NSS pak nemohla obstát ani argumentace usnesením Nejvyššího soudu ze dne 2.7.2014, sp. zn. 5 Tdo 749/2014, dle něhož penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků nemá charakter „trestního obvinění“ ve smyslu čl. 6 Úmluvy, čímž byla vyloučena existence překážky trestního řízení z hlediska zásady ne bis in idem při souběhu daňového penále a trestní sankce, neboť toto usnesení Nejvyššího soudu ČR časově předcházelo klíčovým rozsudkům Evropského soudu v již zmíněných věcech Lucky Dev proti Švédsku, které bylo vydáno dne 27.11.2014 a Nykänen proti Finsku ze dne 20.8.2014, tudíž Nejvyšší soud závěry Evropského soudu nemohl ve svém usnesení zohlednit. Tato rozhodnutí však již Nejvyšší soud zohlednil v příloze Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu, kde je naznačeno, že především první z citovaných rozsudků zřejmě povede i ke změně judikatury ohledně povahy daňového penále a možného porušení zásady ne bis in idem. Na základě všech shora uvedených úvah pak tedy rozšířený senát NSS rozhodl, že penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1.1.2007 do 31.12.2010, a podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, má povahu trestu, a je proto třeba na ně aplikovat čl. 6 a 7 Úmluvy, jakož i čl. 40 odst. 6 Listiny, podle něhož se pro posouzení trestnosti činu a uložení trestu použije pozdější zákonná úprava, jestliže je to pro pachatele příznivější.

Jak je tedy zřejmé a jak je v tomto rozhodnutí uvedeno, předmětem rozhodnutí rozšířeného senátu byla pouze shora uvedená dílčí právní otázka, předmětem řešení nebyly další otázky především možnosti dvojího postihu téže osoby pro týž skutek, resp. zákazu takového postupu ve smyslu čl. 40 odst. 5 Listiny a čl. 4 Dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě, kdy i Evropský soud vyslovil své zásadní postuláty o trestní povaze daňového penále jakožto předpoklad nutný pro odpověď na otázky další, vzniklé na půdorysu projednávaných věcí, které se týkaly současně či postupně vedených daňových a trestních řízení. Z hlediska citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na která pak navázalo meritorní rozhodnutí ve věci 4 Afs 210/2014 ze dne 16.12.2015 č.j. 4 Afs 210/2014-70, tedy nebyla jednoznačně vyřešena otázka, zda pravomocným uložením penále v rámci daňového řízení proti jednotlivým daňovým subjektům v této trestní věci došlo ke vzniku

překážky ne bis in idem, bránící pokračování v tomto trestním řízení ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f/ tr. řádu, s poukazem i na ustanovení § 11 odst. 1 písm. h) tr. řádu, s vědomím vázanosti z hlediska těchto úvah nejenom článkem 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, dle něhož, „Nikdo nemůže být trestně stíhán za čin, pro který již byl pravomocně odsouzen nebo zproštěn obžaloby. Tato zásada nevylučuje uplatnění mimořádných opravných prostředků v souladu se zákonem.“, ale i článkem 4 Protokolu č. 7 Úmluvy, kdy tato ustanovení sice nebrání souběžnému vedení daňového a trestního řízení, není tu tedy dána překážka litispendence, avšak s vědomím i rozhodnutí Evropského soudu ve věci Fischer proti Rakousku, č. 37950/97 ze dne 29.5.2001, dochází k porušení tohoto ustanovení v okamžiku, kdy je jedno z těchto řízení pravomocně skončeno a druhé řízení i poté pokračuje, neboť okamžikem, kdy skončilo pravomocně jedno z těchto řízení, musí být druhé řízení zastaveno, nejméně do doby, než bude s využitím mimořádných opravných prostředků toto první skončené řízení obnoveno. Je nutno konstatovat, že ani stávající právní úprava ustanovení § 11 tr. řádu, upravující nepřipustnost trestního stíhání, s touto situací přímo nepočítá a výslovně ji neupravuje.

S vědomím těchto odvolateli uplatněných námitek z hlediska porušení zásady ne bis in idem, s poukazem na skončená daňová řízení a pravomocně uložená penále daňovým subjektům a za období, ohledně nichž je proti obžalovaným toto trestní řízení vedeno, je pak nutno konstatovat, že odvolací soud musel přiznat těmto odvolacím námitkám s vědomím výše uvedených rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, s vědomím rozhodovací praxe Evropského soudu i Evropského soudního dvora, relevanci, a to i z důvodu předvídatelnosti soudního rozhodnutí v této věci, kdy překážku bránící odsouzení v tomto trestním řízení je však možno shledat pouze ve vztahu k samostatně podnikajícím fyzickým osobám, kterým byla tato daňová sankce v podobě penále pravomocně uložena, a za období, za které byla uložena, za situace, kdy tyto osoby současně jsou i obžalovanými v této trestní věci. Překážku ne bis in idem bránící dalšímu řízení je možno dovodit pouze ve vztahu k těmto samostatně podnikajícím fyzickým osobám, které jsou v procesním postavení obžalovaných, nikoli však již ve vztahu k jejich spolupachatelům, případně pomocníkům na předmětné trestné činnosti, respektující i zásadu akcesority účastenství, s vědomím, že na veškeré předmětné trestné činnosti se v roli spolupachatele těchto samostatně podnikajících fyzických osob podílel i obžalovaný [jméno] [příjmení], který stejně jako případní další spolupachatelé či pomocníci na předmětné konkrétní trestné činnosti nebyl nijak touto sankcí v podobě penále postižen, tudíž překážku vztahující se k zákazu pokračovat v trestním řízení je možno dovodit pouze ve vztahu k těmto samostatně podnikajícím fyzickým osobám, nikoli ve vztahu k osobám dalším, kde sankce v podobě penále nebyla uložena přímo takovému subjektu, neboť pouhá okolnost, že případný dopad penále uloženého daňového subjektu – právnické osobě poznamenal dosažené příjmy obžalovaného v roli společníka tohoto daňového subjektu, byť i společníka jediného, neznamená, že by byla splněna zákonná překážka výše konstatovaná, bránící s ohledem na uložení penále daňového subjektu v dalším řízení proti takovému obžalovanému, jednateli či i společníku právnické osoby, která byla daňovým subjektem, u něhož ke krácení daňové povinnosti došlo. Daňové penále totiž v případě, že bylo uloženo právnické osobě, za kterou jednal některý obžalovaný v této věci i za situace, že by byl jediným společníkem takovéto právnické osoby, stále není sankcí, která by postihovala přímo tohoto obžalovaného, který se např. již převodem funkce jednatele a prodejem obchodních podílů takovéto právnické osoby, může uložené sankci vyhnout. Odvolací soud tedy dospěl k závěru, že pouze ve vztahu k obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] v bodě XIV. rozsudku, k obžalovanému [jméno] [příjmení] v bodě II.B) rozsudku, k obžalovanému [jméno] [příjmení] v bodě XV. rozsudku a k obžalovanému [jméno] [příjmení] v bodě V. rozsudku je dána překážka, bránící dalšímu trestnímu řízení s ohledem na pravomocně uloženou sankci správcem daně v podobě penále a s vědomím této překážky proto podle § 223 odst. 1 tr. řádu z důvodu § 11 odst. 1 písm. f/ tr. řádu per analogiam jejich trestní stíhání v tomto rozsahu zastavil, kdy fakticky došlo k zastavení celého trestního stíhání obžalovaných [příjmení] a [příjmení], zatímco v případě obžalovaných [titul]. [příjmení] a [jméno] [příjmení] došlo k jejich částečnému odsouzení za zbývající trestnou činnost, u níž tato překážka

bránící dalšímu řízení nebyla shledána, u [titul]. [příjmení] jde o její vinu v bodě XV. rozsudku u [jméno] [příjmení] v bodě II.A) rozsudku, přičemž u těchto dvou obžalovaných z důvodu částečného zrušení výroku o vině bylo nezbytné zrušit celý výrok o trestu navazující na výrok o vině a s přihlédnutím k výše konstatovanému zastavení jejich trestního stíhání pak byly oběma těmto obžalovaným uloženy tresty mírnější, jak bude uvedeno dále. Byť tedy předepsání penále pravomocným dodatečným platebním výměrem doložili např. i obžalovaní [příjmení] u společnosti Maz, s.r.o. a obž. [titul]. [příjmení] u MIREX, případně i další obžalovaní, například obž. [jméno] [příjmení], který za 5P Agency doložil i úhradu penále, tedy obžalovaní jednající za právnické osoby, nelze dovodit ve vztahu k těmto obžalovaným existenci překážky bránící dalšímu trestnímu řízení proti nim jako obžalovaným fyzickým osobám, neboť zmíněná sankce v podobě penále byla uložena právnické osobě, za kterou jednali, nikoli jim osobně. Existenci takovéto překážky dalšího řízení a pro případné odsouzení, pak rozhodně nelze dovodit u obž. [příjmení] a u osob, které se na předmětné trestné činnosti podíleli ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c/ tr. zákoníku.

Odvolací soud pak vzal v úvahu i výši peněžitě sankce, daňového penále, které bylo jednotlivým obžalovaným samostatně podnikajícím fyzickým osobám uloženo, s vědomím, že představuje částku ve výši 20% ze zkrácené daně z příjmů, jak byla zjištěna správcem daně, při porovnání tohoto penále s výší zkrácené daně zjištěné v rámci trestního řízení. V případě obž. [jméno] [příjmení] v bodě II.B) rozsudku tak zkrácená DPFO za rok 2009 činila 181.500 Kč a za rok 2010 došlo ke zkrácení této daně o částku 64.500 Kč, celkem tedy za tyto dva roky obžalovaný [příjmení] zkrátit DPFO o 246.000 Kč, přičemž správce daně, Finanční úřad hl.m. Prahy platebním výměrem č.j. 565231/13/2007-24804-103201 obžalovanému doměřil daň z příjmů za rok 2009 ve stejné částce 181.500 Kč a penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., stanovil částkou 36.300 Kč, kdy dále byl pro tento rok předepsán obžalovanému i úrok z prodlení, nemající však povahu trestní sankce, jak bylo uvedeno výše, v částce 96.914 Kč, přičemž jak platební výměr obsahující penále, tak i úrok z prodlení nabyli již právní moci. Za rok 2010 pak byla doměřena obž. [příjmení] na DPFO částka 64.500 Kč a penále bylo stanoveno ve výši 12.900 Kč podle § 251/1 písm. a) daňového řádu platebním výměrem č.j. 565245/13/2007-24804-103201, který nabyli právní moci dne 7.3.2013, přičemž i v tomto případě byl vyměřen i úrok z prodlení podle § 252 daňového řádu ve výši 42.514 Kč, kdy tento platební výměr jímž byl úrok z prodlení uložen dosud v právní moci není. Jak vyplývá z dodatečných platebních výměrů ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] i zprávy Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, v případě tohoto obžalovaného došlo k doměření daně z příjmů za rok 2009 ve výši 88.620 Kč, zatímco v rámci trestního řízení bylo konstatováno zkrácení této daně ve výši 87.300 Kč a platebním výměrem správce daně č.j. 53336/12/369972804554 ze dne 10.9.2012 bylo současně stanoveno tomuto obžalovanému penále ve výši 17.724 Kč (ve zprávě správce daně je nesprávně uvedena částka 106.344 Kč, která je součtem penále a doměřené daně). Za zdaňovací období roku 2010 pak byla doměřena platebním výměrem č.j. 53339/12/369972804554 z téhož dne daň v částce 52.890 Kč, zatímco rozsudkem nalézacího soudu bylo konstatováno zkrácení daně v tomto období ve výši 53.880 Kč a penále bylo doměřeno v částce 10.578 Kč (částka uvedená ve zprávě finančního úřadu je opět součtem daně a vyměřeného penále). I u tohoto obžalovaného byl vyměřen úrok z prodlení v roce 2009 ve výši 33.014 Kč, v roce 2010 ve výši 11.720 Kč. V případě obž. [jméno] [příjmení] byla správcem daně Finančním úřadem pro Zlínský kraj doměřena daň z příjmů za rok 2009 ve výši 45.000 Kč, tedy ve stejné částce, k jaké dospěl i nalézací soud a tímto dodatečným platebním výměrem č.j. 327274/14/3309-248014-701818 ze dne 11.2.2014 bylo stanoveno i penále ve výši 9.000 Kč a za rok 2010 byla daň z příjmů doměřena dodatečným platebním výměrem č.j. 327759/14/3309-248014-701818 ze dne 13.2.2014 v částce 90.000 Kč, tedy opět ve shodné výši, k jaké dospěl i nalézací soud, přičemž penále bylo vyměřeno v částce 18.000 Kč, oba tyto platební výměry jsou pravomocné, přičemž dále byly platebními výměry vyměřeny i úroky z prodlení pro rok 2009 v částce 25.576 Kč a pro rok 2010 v částce 37.565 Kč. Jak pak dále vyplynulo ze zprávy o daňové kontrole Finančního úřadu pro Zlínský kraj, prováděné u obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] za zdaňovací období roků 2009, 2010 a 2011 i dodatečných platebních výměrů za toto období,

vystavených správcem daně, za rok 2009 byla obžalované doměřena daň ve výši 146.685 Kč, zatímco nalézací soud za toto období konstatoval zkrácení daně ve výši pouze 75.000 Kč, přičemž vedle doměření daně v této výši bylo dodatečným platebním výměrem č.j.1618554/15/2010-53521-109021 Finančního úřadu hl.m. Prahy stanoveno i penále v částce 29.337 Kč, pro rok 2010 pak bylo stanoveno penále v částce 24.750 Kč a pro rok 2011 penále v částce 57.024 Kč, přičemž dle sdělení správce daně byla doměřená daň i penále uhrazeno.

S vědomím všech výše uvedených skutečností ve vztahu k daňovému penále, jakožto trestní sankci, s vědomím, že jak zákon č. 337/1992 Sb., tak i nyní platný daňový řád tuto sankci mající charakter trestní sankce, stanoví jako sankci obligatorní, kterou je příslušný finanční úřad jakožto správce daně povinen vždy při zjištění zkrácení daně uložit, a to bez ohledu na skutečnost, zda souběžně probíhá i trestní řízení pro tentýž skutek, tak do doby případné změny této právní úpravy bude vznikat překážka, která bude bránit pokračování buď daňového nebo trestního řízení, za předpokladu, že druhé z těchto řízení bude pravomocným rozhodnutím skončeno, přičemž v případě trestního řízení bude při pravomocně skončeném daňovém řízení tato překážka ne bis in idem dána jak v případě stíhání obžalované fyzické osoby, které je současně daňovým subjektem, tedy u samostatně podnikajících fyzických osob, tak bude tato překážka pro vedení dalšího trestního řízení vznikat i v případech, kdy obžalovanou osobou bude právnická osoba, která je zároveň pravomocně potrestaným daňovým subjektem.

K dalším námitkám jednotlivých obžalovaných, vedle již námitek výše rozvedených, které byly obdobné u jednotlivých obžalovaných jako u obžalovaného [příjmení], jak jsou již výše uvedeny a vyvráceny, je nutno konstatovat, že nalézací soud správně konstatoval závěr o vině obžalovaného [titul]. [příjmení] a to nejenom v bodě I. rozsudku pokračujícím přečinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství s obž. [jméno] [příjmení], ale i pomocí podle § 24 odst. 1 písm. c/ tr. zákoníku k pokračujícímu zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku, kdy sám obžalovaný doznal, že kontakty mezi obžalovanými [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [příjmení] zprostředkoval, popřel pouze, že by tento kontakt zprostředkoval i ve vztahu k obžalované [jméno] [příjmení], dceři své bývalé družky, je tedy zřejmé, že tyto jednotlivé obžalované znal a stejně tak znal i jejich předmět podnikání, kdy si musel být vědom, že při předmětu jejich podnikání tvrzená reklama za fakturované ceny obžalovaným [příjmení], nemůže k rozvoji jejich podnikání nijak přispět, a že vynakládání takovýchto finančních prostředků postrádá reálný smysl, za předpokladu, že by cílem bylo skutečně poskytování reklamní plochy. Znovu je v této souvislosti nutno zmínit emailovou korespondenci tohoto obžalovaného s obžalovaným [příjmení], skutečnosti zjištěné k době zasílání log společností a podnikajících fyzických osob ve vztahu k těmto daňovým subjektům, kterým měl reklamu zprostředkovávat, kdy z těchto skutečností i skutečností dalších, již výše zmíněných v souvislosti s hodnocením výpovědí svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], obsahu jednotlivých smluv, příjmům těchto daňových subjektů v rozhodném období, jak byly zjištěny, je zřejmé, že i s vědomím obdobného jednání ve vztahu k daňovému subjektu [příjmení] – MANIPUL, který obžalovaný [příjmení] řídil, a kde se dopouštěl zcela shodné trestné činnosti, není pochyb o jeho vědomí o protiprávnosti jednání, na kterém se podílí nejen ve vztahu k tomuto daňovému subjektu, jehož byl jednatelem, ale i ve vztahu k daňovým subjektům popsáním pod body II. až VI., kde jeho jednání bylo správně posouzeno jako pomoc k tomuto deliktu, kdy o vědomé účasti v této formě obžalovaného [příjmení] na tomto jednání není z provedeného dokazování pochyb, kdy v tomto směru lze opět poukázat jak na emailovou korespondenci mezi obž. [příjmení] a [příjmení], tak i další emailovou korespondenci obž. [příjmení], která na tuto korespondenci navazovala, kdy tyto skutečnosti již detailně rozebral ve svém rozsudku nalézací soud a správně z nich dovodil závěr i o vědomí obž. [příjmení] o fiktivnosti předstíraného plnění v podobě uskutečňování reklamy, kdy toto fakturované fiktivní plnění mělo za cíl snížení daňové povinnosti ve vztahu k dani z příjmů, kdy především emailovou

korrespondencí mezi obž. [příjmení] a [příjmení] je obž. [příjmení] usvědčován i ve vztahu k jím popírané účasti na takovémto jednání ve vztahu k obž. [příjmení] a společnosti T People.

Ve vztahu k odvolacím námitkám obžalovaného [příjmení], nad rámec skutečností uvedených již výše, je nutno zdůraznit, že počátek spolupráce mezi obžalovaným [příjmení] a tímto obžalovaným, který zprostředkoval obž. [příjmení], byť tuto skutečnost obžalování v zásadě popírají, ač na druhé straně sám obž. [příjmení] připouští, že smlouvu ze dne 7.9.2005 o nájmu reklamní plochy mu po úpravách vad smlouvy, které provedl jeho právník (v té době advokátní koncipient) JUDr. [příjmení], mu přinesl, poté co ji zaslal obž. [příjmení], po podpisu smlouvy tímto obžalovaným právě obž. [příjmení], připouští tedy účast tohoto obžalovaného na jednání, které probíhalo mezi ním a obž. [příjmení], byť jeho roli minimalizuje do pouhé pozice doručitele této zprávy, nicméně takovému tvrzení o takto minimalizované roli obž. [příjmení] neodpovídá již nalézacím soudem konstatovaná emailová korespondence z této doby i doby následující mezi [příjmení], [příjmení] a [příjmení], jak ji podrobně rozebírá opět již nalézací soud, z níž je zřejmá mnohem výraznější role obž. [příjmení] i ve vztahu ke krácení DPPO u daňového subjektu ITS 42. Jak již bylo konstatováno počátek, „spolupráce“ mezi daňovým subjektem ITS 42 a obž. [příjmení] s cílem krácení DPPO tohoto daňového subjektu s využitím plateb za předstíranou reklamu spadá do období, kdy ještě za ITS 42 jednal obž. [titul]. [příjmení], přičemž pokud následně předává funkci jednatele společnosti svému otci a převádí na něj i svůj 100% podíl ve společnosti ke dni 22.2.2007, je z provedeného dokazování zřejmé a byť to v odvolání obžalovaný popírá, kdy tento závěr vyplývá i ze skutečnosti, že přes tyto změny, nedošlo ani následně ke změně sídla společnosti, které zůstává na adrese Praha 3, Jeseniova 1164/47, ač bydliště otce obžalovaného je [adresa]. Ostatně k námitce obž. [příjmení], který zpochybnil své zapojení do krácení povinnosti k DPPO ITS 42 poté, co funkci jednatele i roli jediného společníka převzal ke dni 22.2.2007 jeho otec, doplnil odvolací soud dokazování v rámci veřejného zasedání, kdy byl vyslechnut obžalovaný [jméno] [příjmení], který k této otázce uvedl, že jednal i s [příjmení] starším, neboť ten byl majitelem firmy, kdy s tímto jednal od počátku, ale seznámili se přes obžalovaného [příjmení], s nímž se setkal řádově dva měsíce před uzavřením první smlouvy na nějaké motoristické akci, o jejímž uzavření jednal již s otcem obžalovaného panem [příjmení] starším. Následně záhy po tomto seznámení již hovořili o možnosti reklamy pro ITS 42. Všechny smlouvy k poskytování reklamy byly za ITS připraveny svědkem [příjmení] [příjmení]. V rámci jednání o poskytnutí reklamy došlo k osobním setkáním s obžalovaným [příjmení] mladším i starším, kdy setkáním byli přítomni oba. Obžalovaný [příjmení] nebyl schopen uvést, zda některou smlouvu o sjednávání reklamy podepsali přímo na některém z těchto setkání, kdy dle jeho výpovědi k jejich setkání došlo asi třikrát, jednou či dvakrát v kanceláři na Václavském náměstí, jednou v restauraci Obecního domu. Takovouto výpověď obžalovaného [příjmení] musel odvolací soud vyhodnotit jako zcela nevěrohodnou, neboť pokud k setkání se zástupcem společnosti odběratele, v daném případě ITS 42 došlo ještě před poskytnutím reklamy resp. před podáním přiznání k DPPO za první rok, kdy měla být reklama poskytována, pak by se takovéto jednání muselo uskutečnit ještě v roce 2006 nejpozději, tedy dlouho před tím, než došlo k převodu podílů společnosti i funkce jednatele [příjmení] 42 na pana [příjmení] staršího, k čemuž došlo až dle obchodního rejstříku dne 22.2.2007, v rozsudku je uvedeno datum 7.2.2007, kdy byl podán návrh na zápis těchto změn, rozhodně tedy nebyl dán důvod k tomu, aby v této době, dojednávání první smlouvy o reklamě se těchto jednání s obžalovaným [příjmení] účastnil i otec obžalovaného [příjmení], když motivace převodu obchodních podílů společnosti i jednatelství ve společnosti byla obžalovaným [příjmení] vysvětlena a o tomto vysvětlení není důvod pochybovat, kdy na počátku jednání s obž. [příjmení] ještě obž. [příjmení] nemohl tušit, že takováto překážka bránící mu v dalším podnikání počátkem roku 2007 nastane, neměl tedy žádný důvod k jednáním s obž. [příjmení] brát svého otce. V tomto směru i případná účast JUDr. [příjmení] na tvrzených jednáních je zcela nevěrohodná, jak již bylo vysvětleno výše. Z výpovědi obžalovaného [příjmení] tedy byla zřejmá snaha prospět svojí výpovědí obžalovanému [příjmení], kdy ostatně ani výpověď tohoto obžalovaného [příjmení] před odvolacím soudem, v níž se vyjadřoval k pravosti svých podpisů na jednotlivých smlouvách a účetních dokladech k poskytování reklamy obž. [příjmení],

nevyzněla věrohodně, když tento obžalovaný zpochybnil pravost svého podpisu na smlouvě o nájmy reklamní plochy uzavřené s obžalovaným [příjmení], který smlouvy rovněž podepsal jako mandatář zástupce [příjmení] a partner, která zastupovala údajného pronajímatele PROTOTYPE TEAM ze dne 7.9.2005, ač v době uzavírání této smlouvy nikdo jiný ITS 42 zastupovat nemohl, stejně tak zpochybnil svůj podpis na dodatku této smlouvy ze dne 7.9.2005, u obdobné smlouvy uzavřené dne 1.9.2006 nebyl schopen svůj podpis identifikovat, zatímco u podpisu dodatku této smlouvy ze dne 1.9.2006 připustil, že by se o jeho podpis mohlo jednat, u obdobné smlouvy ze dne 30.12.2006 svůj podpis nebyl schopen identifikovat, zatímco u dodatku této smlouvy ze dne 30.12.2006 popřel, že by se jednalo o jeho podpis, kdy ve vztahu k těmto listinám je nutno připomenout, že v této době nikdo jiný než obžalovaný za ITS 42 nejednal a jméno obžalovaného je uvedeno v záhlaví těchto smluv a dodatků smluv. S vědomím těchto skutečností je o to více překvapující, že naopak u smlouvy o nájmu reklamní plochy ze dne 30.6.2007, tedy smlouvy uzavřené v době, kdy již funkci jednatele převzal otec obžalovaného, připustil, že podpis na této smlouvě by mohl být jeho, zatímco u dodatku této smlouvy z téhož dne 30.6.2007 uvedl, že není schopen podpis jako svůj identifikovat. Obžalovaný pak popřel, že by obdobnou smlouvu ze dne 28.6.2008 a dodatek k této smlouvě z téhož dne podepsal, přičemž nebyl ani schopen uvést, zda některý z těchto podpisů je jeho otce. S vědomím výpovědi obžalovaného [příjmení] i těchto tvrzení obžalovaného [příjmení], s vědomím i důkazů, na které ve vztahu k vině obž. [příjmení] poukázal již nalézací soud, včetně motivace k předání společnosti otci i funkce jednatele v ní, přičemž je třeba zdůraznit, že spolupráce s obž. [příjmení] na krácení DPPO u společnosti ITS 42 započala dávno před tím, než obžalovaný formálně společnost i funkci jednatele na otce převedl, s vědomím i již zdůrazněného předmětu podnikání společnosti, proto není pochyb o tom, že společnost nadále řídil fakticky obžalovaný, a že tudíž s vědomím všech výše uvedených skutečností je možno dovodit i jeho trestní odpovědnost za krácení DPPO společností v období, kdy formálně funkci jednatele převedl na svého otce, v tomto směru tedy odvolací námitky obžalovaného [příjmení] důvodnými nebyly shledány, kdy jak bude ještě dále rozvedeno není pochyb ani o spoluúčasti ve formě pomoci na tomto jednání u obž. [příjmení], stejně jako o dalších závěrech nalézacího soudu ve vztahu k výroku o vině v tomto bodu rozsudku. Pokud pak obžalovaný [příjmení] se snaží zpochybňovat argumentaci nalézacího soudu a hodnocení tímto soudem emailové korespondence mezi obž. [příjmení] a obž. [příjmení] tím, že nebyl jejím aktérem, je nutno konstatovat, že jiný logický závěr, než jaký učinil nalézací soud reálně ani není možný a skutečnost, že nejde o přímou komunikaci tohoto obžalovaného s některým ze spolupachatelů, nemůže nic na správnosti závěrů nalézacího soudu změnit, a to ani ve vztahu k subjektivní stránce u obžalovaného [příjmení] k naplnění skutkové podstaty tohoto zločinu, neboť ta vyplývá z logiky veškerého jednání tohoto obžalovaného, předmětu jeho podnikání, jemuž reklama v oblasti, v níž měla být obž. [příjmení] poskytována nemohla nijak prospět, čehož si byl obžalovaný [příjmení] zcela vědom, přičemž jinou motivací než snížení daně z příjmu u ITS 42 při současném vrácení podstatné části uhrazené částky, v tomto případě 90% částky, navíc z hlediska příjmu obžalovaného [příjmení] nezdaněné, takto vyvedené ze společnosti, si v souvislosti s fiktivním poskytováním reklamy ani nelze představit a skutečnost, že takto uzavírané smlouvy a jejich doplňky upravoval právník obžalovaného [příjmení] [příjmení], nemůže na těchto závěrech nic změnit, neboť motivací takovýchto změn smluv a jejich doplňků byla opět jen snaha pracovníky správce daně uvést v omyl, aby uvěřili, že k předstíranému reklamnímu plnění došlo. V tomto směru nezbylo než odmítnout obhajobou nabízený posudek ing. [příjmení], který hodnotil jednoznačně právní otázky, které znalci hodnotit nepřísluší, navíc zjevně tendenčně a účelově, ve snaze obžalovanému posudkem prospět.

Ani odvolací námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] ve vztahu k závěru o jeho vině nebyly shledány důvodnými, přičemž tento obžalovaný s vědomím jednoznačnosti důkazů o krácení DPPO u společnosti 5 P Agency nezpochybňuje skutečnost, že k uzavření smlouvy o pronájmu reklamní plochy došlo dodatečně, a že tudíž k reklamnímu plnění nemohlo dojít, namítá však, že nemohl ovlivnit vztahy mezi společnostmi D–SYSTEM obž. [příjmení], [příjmení] a partner obž. [příjmení] a PROTOTYPE TEAM, vystupující jako poskytovatel reklamního plnění, kdy se touto

obhajobou snaží zpochybnit své vědomí o fiktivnosti reklamního plnění a tvrdí, že ze strany jím řízené společnosti k úhradě za reklamní plnění došlo dle smlouvy a fakturace, kdy také z tohoto plnění odvedl řádně DPH fakturované D-SYSTEM. Ve vztahu k těmto odvolacím námitkám je rovněž nutno poukázat na nesmyslnost tvrzení o významu takového reklamního plnění z hlediska předmětu podnikání společnosti 5 P Agency, za kterou obžalovaný jednal, neboť tento druh reklamy nijak nemohl k rozvoji společnosti a k získání nových obchodních partnerů přispět, tím spíše za situace, kdy této společnosti mající v předmětu podnikání nejenom reklamní činnost a marketing, ale i zprostředkovatelskou činnost i nákladní silniční motorovou dopravu, nic nebránilo využívat k reklamě společnosti tento předmět podnikání, který by nepochybně případné nové zákazníky získal spíše než logo společnosti na závodních vozidlech či dalších plochách závodů, konaných především v zahraničí, jejichž sledovanost obecnou veřejností v ČR je minimální, kdy služby této společnosti pro zahraniční zákazníky by byly značně problematické. Obžalovaný [příjmení] si proto musel být vědom z hlediska rozvoje společnosti nesmyslnosti vkládání takovýchto částek do reklamy tohoto druhu a i v jeho případě s vědomím těchto okolností nelze závěr o úmyslném jednání z jeho strany směřujícím ke krácení DPPO společnosti 5 P Agency zpochybnit tvrzeními jím uplatňovanými v podaném odvolání, že o fiktivnosti reklamního plnění nevěděl, tím spíše, že ani v jeho případě s vědomím již výše uvedených okolností, především výše fakturovaného plnění za takovouto fiktivní reklamu nelze pochybovat o tom, že hrazení za takovouto reklamu fakturovaných částek by musel každý racionálně uvažující podnikatel odmítnout s vědomím výše příjmů společnosti a výše částky, o kterou by hrazením takovéto reklamy z těchto příjmů společnost přišla na úkor možných investic do jejího rozvoje. V této souvislosti přitom nelze pominout ani samotným obžalovaným [příjmení] a jeho matkou avizovaný blízký vztah k obžalovanému [příjmení], který jejich společnosti tuto fiktivní reklamu nabídl. I u tohoto obžalovaného je proto nutno konstatovat jediný v úvahu přicházející závěr, že takováto reklama pro něj mohla mít smysl jen za předpokladu, že podstatnou část z uhrazených peněz dostával zpět, tak jak to bylo nepochybně zjištěno i u dalších společností a z emailové komunikace, na kterou poukázal již nalézací soud.

V zásadě tytéž skutečnosti pak lze konstatovat i k odvolacím námitkám uplatněným v odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], kde zprostředkovatelem fiktivního reklamního plnění byl obžalovaný [příjmení], který zprostředkování kontaktu mezi tímto obžalovaným a [příjmení] doznal, kdy i zde emailová komunikace mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení] tohoto obžalovaného usvědčuje zcela jednoznačně a naznačuje i podíl viny na tomto jednání druhého jednatele [příjmení] partners, [jméno] [příjmení], kdy touto otázkou se s vědomím obžalovací zásady nemohl zabývat ani nalézací a ani odvolací soud, naznačuje však možné důvody vzniku dokladů, vystavených tímto druhým jednatelem společnosti, kterými se obžalovaný [příjmení] snažil v rámci odvolacího řízení hájit a zpochybnit svoji aktivní účast na předmětném protiprávním jednání. Ve vztahu ke zpochybňování fiktivnosti reklamního plnění ze strany tohoto obžalovaného pak nezbyvá než poukázat na závěry nalézacího soudu i skutečnosti již výše uvedené v tomto rozhodnutí. Ani odvolání tohoto obžalovaného proto nebylo v žádném směru shledáno důvodným.

V zásadě tytéž skutečnosti je pak možno vztáhnout i k odvolání obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] pokud jde o její vinu ve vztahu k bodu XV. rozsudku, kde byla uznána vinnou pomocí ke zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, kdy tato obžalovaná zprostředkovala kontakt mezi obžalovaným [příjmení] a jejím partnerem [jméno] [příjmení], v jehož důsledku tento zkrátil jako fyzická osoba DPFO o částku 135.000 Kč předstíráním úhrady za reklamní plnění ve zdaňovacím období roku 2009 a 2010. Jak již bylo zmíněno, rozsudkem nalézacího soudu v bodě XIV. výroku rozsudku sama obžalovaná [titul]. [příjmení] přitom obdobným způsobem krátila svoji DPFO jako samostatně podnikající fyzická osoba [titul]. [jméno] [příjmení] – BRYLART již od roku 2006, kdy celkem takto předstíráním obdobného reklamního plnění v letech 2006 až 2009 zkrátila DPFO o částku

586.130 Kč. Ze skutečností a důkazů, které konstatuje nalézací soud ve vztahu k tomuto jejímu jednání, není pochyb o jejím vědomí o tom, že reklamní plnění je pouze fiktivní a smyslem vystavování faktur obžalovaným [příjmení] je snižování výše daně z příjmů při získávání podstatné části plnění zpět, neboť v opačném případě, plné úhrady fakturovaných částek obž. [příjmení], by toto její jednání smysl postrádalo. Přitom již samotný předmět podnikání této obžalované, zprostředkovávání obchodů se zahraničními subjekty pro české odběratele v oblasti krmivářství a oleochemie, kdy sama obžalovaná uvedla, že s využitím především internetu vyhledává výrobce, které kontaktovala a pro české odběratele, své zákazníky, zprostředkovávala dodání těchto výrobků, vylučuje jakoukoli smysluplnost reklamy, za kterou měla platit obž. [příjmení]. Ostatně nesmyslnosti fakturované reklamy [příjmení] si musela být vědoma i v případě svého přítele obž. [příjmení], který je profesí fotbalový trenér. V této souvislosti je nutno zmínit i skutečnost, typickou i pro řadu dalších odběratelů reklamy od obž. [příjmení], že výše fakturované částky obž. [příjmení] si v zásadě stanovovali sami odběratelé reklamy, a to zjevně podle hospodářských výsledků za příslušné zdaňovací období k dani z příjmů, což je zřejmé i z nalézacím soudem konstatovaného emailu ze dne 14.12.2009, v němž obžalovaná [titul]. [příjmení] požádala obž. [příjmení] o přípravu smlouvy na 500.0000 Kč, ač smlouva nese datum vystavení 30.3.2009 a měla být uzavřena na období od 1.4.2009 do 31.12.2009, je tedy zřejmé, že byla uzavřena zpětně, i že rozsah údajného reklamního plnění byl stanoven až ke dni 14.12.2009, jinak by v emailu částka nebyla uváděna, pokud by na tento rozsah plnění existovala ústní dohoda uzavřená již před začátkem období, v němž mělo být reklamní plnění poskytováno. To, že obžalovanými tvrzené reklamní plnění nebylo poskytováno, a že šlo jen o fiktivní plnění motivované snahou o snížení daně z příjmů, zahrnutím této fakturace do nákladů obžalované je pak zřejmé i z toho, že v roce 2006 byly obžalované [titul]. [příjmení] vystaveny obž. [příjmení] faktury na celkovou částku 600.000 Kč, v roce 2007 na celkovou částku 700.000 Kč, v roce 2008 na celkovou částku 700.000 Kč a v roce 2009 na celkovou částku 500.000 Kč, přičemž při vědomí i obžalovanou přiznaných příjmů je zřejmé, že takováto reklama na rozvoj podnikání obžalované neměla žádný zásadní vliv, čehož si musela být vědoma i sama obžalovaná. Ze všech důkazů je tedy zřejmé, že z vlastního podnikání obžalovaná o fiktivnosti fakturace věděla, a pokud ji následně pro rok 2009 a 2010 zprostředkovala i obžalovanému [příjmení], pak po subjektivní stránce je nutno konstatovat úmyslné zavinění obžalované k takovéto pomoci k tomuto daňovému deliktu, při vědomí všech rozhodných skutkových okolností tohoto případu na její straně i na straně obžalovaného [příjmení], kdy nelze shledat žádný důvod, pro který by svému příteli tyto skutkové okolnosti, které znala, zatajovala. Tvrzení o jednání v omylu jak této obžalované, tak i obžalovaného [příjmení], ale i dalších obžalovaných, kteří tuto argumentaci uplatňovali, proto musel i odvolací soud, stejně jako soud nalézací, odmítnout. Ani argumentace této odvolatelky s ohledem na obsah emailové zprávy, kterou obžalovanému [příjmení] zaslala, o nemoci jejího účetního, jakožto důvodu, pro který mu žádost o zaslání smlouvy poslala, nemůže obstát, neboť je zřejmé, že nebyl dán žádný významný důvod, pro který by pro obžalovanou bylo nezbytné uzavřít smlouvu na reklamní plnění právě v této době, navíc spolupráce s obž. [příjmení] v té době již trvala několik let, nepochybně by si tedy i tento obžalovaný byl vědom okolností spolupráce s obžalovanou již v předchozím období, nutnosti písemně doložit takovouto dohodnutou spoluprací smlouvou, zvláště pak za situace, pokud by faktury byly v průběhu roku skutečně vydávány v době, která je na fakturách uváděna, přičemž z hlediska účetního by při existenci této fakturace ani nebylo dodatečné vytváření smlouvy, o němž není pochyb nezbytné. Je tedy zřejmé, že jak smlouvy, tak i faktury byly vydávány až dodatečně, aby bylo rozptýleno případné podezření správce daně o uskutečnění takového výdaje (nákladu) z hlediska § 24 zákona č. 586/1992 Sb., přičemž takovýto závěr je obecný, platí i ve vztahu k dalším odběratelům reklamy od obž. [příjmení], nikoli jen ve vztahu k této obžalované. Pokud je pak argumentováno přesvědčivostí vystupování obž. [příjmení], nepochybně tento faktor vedl nejenom tuto obžalovanou, ale i další odběratele reklamy k závěru, že právě tento obžalovaný jim k úspěšnému snížení jejich daňové povinnosti ve vztahu k dani z příjmů pomůže těmito fiktivními fakturami, což nijak jejich subjektivní stránku ve vztahu k deliktu, kterého se dopustili,

nezpochybňuje. Závěry, které nalézací soud učinil, jsou tedy nejenom logické, ale i jediné reálné v úvahu přicházející, kdy právě nalézacím soudem konstatovaná emailová zpráva zasláná obžalovanou [titul]. [příjmení] obž. [příjmení] dne 2.3.2010 se žádostí o přípravu smlouvy pro obž. [příjmení] na reklamu v částce 300.000 Kč,, odstartovala spolupráci“ mezi obž. [příjmení] a [příjmení], přičemž z data odeslání emailu i z fakturace vztahující se k této částce do zdaňovacího období roku 2009 je zřejmé jak fiktivnost fakturace, tak i motivace takového jednání, které si s ohledem na již výše zmíněnou osobní zkušenost musela být obž. [titul]. [příjmení] vědoma, o její vědomé účasti ve formě pomoci na jednání pod bodem XV. rozsudku proto není nejmenších pochyb.

Ve vztahu k odvolacím námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] je rovněž třeba poukázat na předmět podnikání společnosti KA, činnost organizačních a ekonomických poradců, zprostředkovatelská činnost v oblasti strojírenství, realitní kancelář, zprostředkovatelská činnost v oblasti obchodu, velkoobchod, specializovaný maloobchod, zprostředkování služeb, kdy všechny tyto předměty podnikání byly vymazány k 27.1.2010, již předtím k 31.8.2004 byl vymazán předmět podnikání účetnictví, jediným předmětem podnikání společnosti tak po 27.1.2010, kdy se jediným jednatelem a společníkem společnosti KA stal obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení], zůstala výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona. Pokud i pomineme velmi spornou otázku, jak by tento koučingový program realizovaný údajně v Portugalsku a ve Švýcarsku prospěl obžalovanému a jeho synovi v tomto podnikatelském oboru, je nutno znovu připomenout skutečnost, že ze skutečností zjištěných k společnosti PROTOTYPE TEAM lze mít za prokázané, že se jednalo o pouhou prázdnou skořápku sloužící obžalovanému [příjmení] k předstírání nejrůznějších podnikatelských aktivit, především pak pronájmu reklamních ploch, kdy těmito předstíranými aktivitami umožňoval, často prostřednictvím i dalších osob s ním spojených ([titul]. [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [příjmení]) odběratelům tohoto fiktivního plnění snižování si daňového základu fakturací takového předstíraného plnění, kdy po úhradě fakturovaného plnění si část tohoto peněžního plnění (zpravidla 10%) ponechával a zbytek bez jakéhokoli dokladu vracel odběrateli či zástupci odběratele v případě právnických osob. Byl to právě obžalovaný [titul]. [příjmení], pomocník obžalovaného [příjmení], který byl kreativnější a nenabízel zájemcům o snížení daně z příjmů pouze pronájmu reklamní plochy, ale i další předstíraná plnění, která byla podnikání těchto odběratelů bližší, kdy se však vždy jednalo o plnění, u něhož stejně jako u plnění reklamního je jen obtížné prokazatelné, zda se uskutečnilo, či nikoli. Zcela jednoznačně však bylo zjištěno, že společnost PROTOTYPE TEAM žádné plnění, ani obž. [příjmení] tvrzené, v podobě individuálního koučingu, poskytnout nemohla z toho prostého důvodu, že kromě obžalovaného [příjmení] nebylo žádné fyzické osoby, ani v ČR ani v zahraničí, která by za ni fakticky vědomě jednala. Nebylo ani zjištěno, že by tvrzená plnění v zahraničí pro obžalovaného [příjmení] a jeho syna zajistil jakýkoli jiný podnikatelský subjekt, kdy jako jediný logický závěr je možno konstatovat, že obžalovaný [příjmení] se svým synem se snaží svoji zahraniční dovolenou či pobyt vydávat za školící akci, ve snaze vyvinut se z trestní odpovědnosti za krácení daně z příjmů u společnosti KA. Tento zcela logický závěr přitom vyplývá právě ze zjištění učiněných z emailové korespondence mezi obž. [příjmení] a obž. [příjmení], který tento závěr zcela jednoznačně potvrzuje a vylučuje jakýkoli jiný závěr. Ani odvolání tohoto obžalovaného tedy důvodné nebylo shledáno.

Zcela obdobné závěry lze učinit i ve vztahu k odvolacím námitkám obžalované [jméno] [příjmení], kdy i zde lze z provedeného dokazování ve vztahu k PROTOTYPE TEAM vyloučit jakékoli plnění, které by mohlo obžalovanou [příjmení] motivovat k úhradě jakékoli částky za takovéto plnění, přičemž takovéto plnění nemohl poskytnout ani obž. [příjmení], ani obžalovaný [příjmení]. Pokud nějakým způsobem,, spolupráce“ s PROTOTYPE TEAM, resp. s obž. [příjmení] a [příjmení] této obžalované prospěla a umožnila otevřít prodejnu v Praze, pak to byla právě a pouze skutečnost, že nemusela v plné výši uhradit daň z příjmů a takto,, uspořené“ finanční prostředky ji umožnili tuto další prodejnu otevřít, kdy i v souvislosti s touto obžalovanou je nutno poukázat na

předmět jejího podnikání ve společnosti SPORTIGO a emailovou komunikaci mezi obž. [příjmení] a [příjmení], která prokazuje fiktivnost tvrzeného plnění, jak správně konstatoval již nalézací soud, který také správně neuvěřil tvrzení obžalované [příjmení], že fakturované částky zaplatila, aniž by jí podstatná část plnění byla následně vrácena.

Nad rámec skutečností uvedených již výše k odvolacím námitkám obžalované [titul]. [jméno] [příjmení], je nutno konstatovat, a to opět ve vztahu nejenom k odvolacím námitkám uplatněných touto obžalovanou, že není pochyb z provedeního dokazování o tom, že obžalovaný [příjmení], případně obžalovaní, kteří byli označeni jako jeho pomocníci ([titul]. [příjmení], [jméno] [příjmení] a [titul]. [příjmení]) jednali vždy ve shodě a po vzájemné dohodě i s dalšími obžalovanými, odběrateli plnění od PROTOTYPE TEAM, kdy všichni zjevně znali podmínky a okolnosti, za nichž bude dosaženo zkrácení daně z příjmu a odběratelé reklamního či dalšího plnění byli vždy i zjevně seznámeni s tím, jaká část jimi zaplacených peněžních prostředků na základě fakturace jim bude vrácena, neboť pouze za splnění této okolnosti, vrácení podstatné části peněžních prostředků pro ně úhrada fiktivního reklamního plnění, které i pokud by se uskutečňovalo, jim z hlediska jejich podnikání nemohlo nic zásadního přinést, měla smysl. V popisu skutku, který je obžalovanou [titul]. [příjmení] zpochybňován, je tedy zcela jednoznačně a logicky popsáno jednání každého z obžalovaných i tato jejich vzájemná součinnost, přičemž takto popsany skutek po objektivní i subjektivní stránce zcela odpovídá požadavkům jak hmotněprávním, z hlediska popisu jednání obžalovaných, následků tohoto jednání a příčinného vztahu mezi nimi, tak i z hlediska subjektivní stránky deliktu, kdy jsou popsány všechny podmínky podmiňující trestnost tohoto jednání, tak procesním, kladeným na popis skutku z hlediska konkrétnosti, určitosti a nezaměnitelnosti tohoto skutku s jiným. Pro naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty § 240 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku přitom postačuje i účast vedle dvou spolupachatelů, či pachatele jediného, dalších osob ve formě organizátorství či pomoci, přičemž míra účasti obžalovaného [titul]. [příjmení], jak ji nalézací soud ve svých zjištěních popsal, vylučuje, že by tento obžalovaný jednal ve formě účastenství v podobě návodu, neboť se aktivně do skutkového děje a jednání zapojil a působil v roli prostředníka mezi obž. [příjmení] a obž. [titul]. [příjmení], která jednala za daňový subjekt Top People. V této souvislosti je namístě i připomenout, že pachatelem daňového subjektu nemusí být pouze osoba jednající za daňový subjekt, ale i každá další osoba, v důsledku jejíhož jednání (či opomenutí) dojde ke zkrácení daňové či obdobné povinnosti, případně vylákání výhody na dani, pokud k tomuto cíli toto jednání či opomenutí směřovalo, jde tedy o úmyslný delikt.

Odvolací soud pak musel odmítnout i námitky obžalované [titul]. [příjmení] o účelovosti postupu státní zástupkyně, kdy ve vztahu k některým obviněným, kteří svoje protiprávní jednání doznali, bylo postupováno podle § 172 odst. 2 písm. c/ tr. řádu, případně podle § 307 tr. řádu, kdy učinění takového rozhodnutí bylo zcela v dispozici státní zástupkyně a rozhodně nelze dovozovat, že by vydání takového rozhodnutí bylo předem přislíbeno osobám, které doznání učiní. Stejně tak nelze přisvědčit námitce této odvolatelky, že by u těchto osob nebylo možno dovodit i subjektivní stránku ve vztahu k deliktu, který jim byl kladen za vinu, kdy v tomto směru lze odkázat na skutečnosti uvedené již výše ve vztahu k odběratelům reklamy a jejich vědomí o protiprávnosti jednání, na němž se ve vztahu ke krácení daně z příjmu podílejí z hlediska fiktivnosti údajně jim poskytovaného plnění. Nedůvodnou shledává odvolací soud i námitku, že nalézací soud postupoval nesprávně, pokud nejprve vyhlásil rozsudek a následně usnesení o zastavení trestního stíhání ve vztahu k některým z obžalovaných, kdy jednak takovýto postup je zcela v souladu se zákonem a ostatně, pokud by nalézací soud postupoval opačně, nepochybně i takový postup by byl předmětem odvolacích námitek v zájmu zpochybnění rozsudku nalézacího soudu, byť na závěr o vině odvolatelů tato skutečnost neměla a ani nemůže mít žádný vliv. Stejně tak nedůvodnou shledává odvolací soud námitku o neurčitosti v příkazech k domovní prohlídce uvedeného policejního orgánu, který měl domovní prohlídky vykonat, kdy je nutno poukázat na skutečnost, že je to soud, který příkaz k domovní či jiné prohlídce vydal, kdo příslušnému policejnímu orgánu k provedení této prohlídky příkaz předá, logicky tedy nemůže tuto domovní prohlídku vykonat jiný

policejní orgán, než ten, který od soudu příkaz k jejímu provedení obdržel, ostatně skutečnost, že domovní prohlídka vykonal k tomu určený policejní orgán, vyplývá i z protokolů o jejich provedení, stejně jako ze soudem vydaných příkazů, kde je tento policejní orgán identifikován v záhlaví příkazů stejně jako trestní řízení (Policie ČR, Krajské ředitelství Praha, č.j. KRPA-1429/TČ-2011-000093), v němž jsou tyto příkazy vydávány (viz č.l. 973 až 975 spisu). Pokud pak tato odvolatelka zpochybňuje účast na tomto jednání, kladeném jí za vinu obžalovaného [titul]. [příjmení], nezbývá než poukázat na důkazy, konstatované nalézacím soudem, z nichž tato role pomocníka k předmětné trestné činnosti jednoznačně vyplývá. Ani procesní práva obžalované, jak namítá, nebyla v řízení zkrácena, když v tomto směru postup nalézacího soudu byl zcela v souladu se zákonem.

Rovněž veškeré odvolací námitky obžalovaného [jméno] [příjmení] musely být odmítnuty jako zcela nedůvodné, kdy část těchto námitek, které byly shodné s námitkami dalších obžalovaných, byla odmítnuta již výše, především pak pokud zpochybňovaly zákonnost použití jako důkazu emailové korespondence obž. [příjmení]. Je sice nutno připustit, že nejde o přímou komunikaci obžalovaného [příjmení], avšak zjištění z ní vyplývající potvrzují proběh skutkového děje, jak jej nalézací soud zjistil, a usvědčují tohoto obžalovaného z vědomé účasti na spáchané trestné činnosti, včetně podílu na ní obžalovaného [titul]. [příjmení], který vyplývá právě z této emailové komunikace mezi obž. [příjmení] a obž. [příjmení] ve vztahu k obž. [příjmení] a jím řízené společnosti, jak již uvedl nalézací soud, přičemž v tomto směru obhajoba obž. [příjmení], že o činnosti obž. [příjmení] věděl od svědka [příjmení], což sice nelze vyloučit, nevyrací závěr o účasti na tomto jednání obž. [titul]. [příjmení], který z emailové korespondence vyplývá, včetně rozsahu jeho účasti, která je obdobná podobným skutkům ve vztahu k dalším daňovým subjektům, kdy tato skutečnost sice nemůže být přímým důkazem viny obž. [příjmení], avšak pro tento závěr nasvědčuje s vědomím, že obž. [příjmení] a [příjmení] postupovali zcela shodně i ve všech dalších zjištěných případech, na nichž se společně podíleli. Odmítnout je nutno i tvrzení tohoto odvolatele, že nalézací soud nehodnotil důkazy jím předložené, ve prospěch jeho obhajoby, kdy tato tvrzení z nich vyplývající má však jak nalézací tak i odvolací soud za vyvrácené důkazy, které nalézací soud vyhodnotil jako věrohodné a vinu i tohoto obžalovaného prokazující. I ve vztahu k obhajobě tohoto obžalovaného, je nutno poukázat na předmět jeho podnikání, mimo jiné nákladní vnitrostátní dopravu, kdy s vědomím tohoto předmětu podnikání, umožňujícího realizovat reklamu na vlastních provozovaných nákladních vozidlech, je tvrzení o investici do reklamy v rozsahu, v jakém měla být fakturována obžalovaným [příjmení], zcela nelogické a nevěrohodné i v rozporu s péčí řádného hospodáře, k níž byl obžalovaný [příjmení] v roli jednatele ve vztahu ke své společnosti povinen. I zde tedy nelze přijmout jiný logický závěr, než je ten, který učinil nalézací soud a to o vědomém protiprávním jednání tohoto obžalovaného, jak je nalézací soud ve svém rozsudku popsal.

Ve vztahu k odvolacím námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] je pak nutno popřít jeho tvrzení, že nalézací soud připustil, že marketingové akce skutečně proběhly, kdy z rozsudku nalézacího soudu vyplývá, že uskutečněny byly tyto marketingové akce pro koncové odběratele společnosti D-SYSTEM, nicméně ani nalézací soud ve svém rozsudku neuváděl, že by pro tohoto dodavatele D-SYSTEM tyto marketingové kampaně subdodavately zajišťovala PROTOTYPE TEAM, k této skutečnosti je třeba poznamenat, že charakter tohoto plnění, jak již bylo ostatně výše konstatováno, umožňuje, aby jej realizoval kdokoli, tedy především společnost D-SYSTEM sama, přičemž v zájmu snížení své daně z příjmů pak společnost, za níž jednal obžalovaný [příjmení] předstírala, že takto učinila prostřednictvím subdodavatele, právě PROTOTYPE TEAM, což je však tvrzení zcela nereálné, s vědomím skutečnosti, že kromě obž. [příjmení] tu nebyl nikdo, kdo by za tuto společnost mohl jednat, jak bylo konstatováno již výše. I pokud by část plnění pro odběratele D-SYSTEM zajišťoval nějaký třetí subjekt, pak nepochybně bez toho, že by z příjmů za takovouto činnost obdržených od D-SYSTEM uhradil daň z příjmů, kdy současně tak takový subjekt učinil z logiky věci za odměnu výrazně nižší, než jaká byla fiktivně fakturována D-SYSTEM

ze strany obž. [příjmení] za PROTOTYPE TEAM, jinak by totiž takovéto počínání obžalovaných postrádalo smysl. Ostatně v této souvislosti je nutno zdůraznit, že ani obžalovaný [příjmení] v rámci celého trestního řízení neuvedl, že by plnění bylo poskytnuto jiným subjektem, u něhož by skutečné náklady na poskytnutí plnění v podobě subdodávky pro D-SYSTEM bylo možno zjistit a z rozsahu zkrácené daně odečíst. S vědomím však jak charakteru plnění, tak všech dalších okolností případu, nalézací soud učinil správný závěr, že žádný takovýto skrytý subdodavatel plnění odevzdávaného společností D-SYSTEM jejím odběratelům neexistoval a realizaci tohoto plnění zajišťoval D-SYSTEM vlastními silami a prostředky. To že pro konečného odběratele marketingových kampaní realizovaných D-SYSTEM tyto proběhly, proto nic nemění na správnosti závěrů nalézacího soudu o krácení DPPO způsobem ve skutku pod bodem VII. popsaným, kdy tentýž závěr je pak nutno vztáhnout i k dalším obdobným případům, na kterých se jako pomocník obžalovaný [příjmení] podílel. Ve vztahu k výsledkům šetření správce daně, je pak nutno poukázat na svébytnost tohoto šetření, zcela odlišný systém důkazního šetření i jistou izolovanost tohoto šetření na rozdíl od orgánů činných v trestním řízení, které prováděly důkazy nejenom ve vztahu k jednomu daňovému subjektu, ale i k subjektům dalším, včetně šetření k společnostem provázaným s obž. [příjmení], případně dalšími jeho spoluobžalovanými, kdy logicky tento mnohem širší rozsah důkazního řízení vedl k přesvědčivějším závěrům, než k nimž mohl dospět správce daně, limitovaný důkazním řízením vyplývajícím z daňového řádu. Proto i námitky ohledně případných jiných závěrů správce daně v důkazním řízení jím prováděným, musel odvolací soud odmítnout jako zcela nepatřičné a nedůvodné. Zcela nepatřičná je pak s vědomím výše uvedených skutečností argumentace úhradou DPH ze strany D-SYSTEM, kdy jednak nikdo obžalovaného [příjmení] nenutil, aby do účetnictví společnosti zahrnoval fiktivní faktury PROTOTYPE TEAM, přičemž pokud plnění a znovu je třeba zdůraznit charakter těchto plnění, zajišťovala společnost sama, tedy plnění realizovala vlastními prostředky, nemůže argumentovat nutností úhrady DPH za takto uskutečněné plnění z hlediska rozsahu a výše krácené DPPO. Ve vztahu k námitce o realizaci plnění v podobě individuálního koučingu manažerských dovedností i konzultací v listopadu 2010, je pak nutno konstatovat totéž, co již bylo uvedeno v souvislosti s obdobným plněním u obž. [příjmení], které se mělo realizovat o dva měsíce dříve, kdy je zřejmé, že obžalovaní se účelově snažili inovovat fiktivní plnění, stále však takového charakteru, aby hmatatelná podstata výsledku takového plnění nemohla být správcem daně přezkoumatelná, přičemž s ohledem na předmět podnikání obž. [příjmení] je zřejmé, že obž. [příjmení] a nikdo jiný za PROTOTYPE TEAM nejednal, mu žádné takovéto plnění poskytnout pro konečného odběratele nemohl, stejně jako v případě obžalovaného [příjmení] proto není pochyb o tom, že tvrzené ale reálně neuskutečněné plnění mělo umožnit konečnému odběrateli, ostatně jako ve všech těchto případech možnost snížit si výši daně z příjmů započítáním tohoto fiktivního plnění do této daně, případně, pokud se i nějaké plnění uskutečnilo, zajistil je obž. [příjmení] sám jménem D-SYSTEM, kdy i v této souvislosti je třeba zdůraznit předmět tvrzeného plnění, jak vyplývá i z odvolání tohoto obžalovaného.

Ve vztahu k dalším odvolacím námitkám obž. [příjmení] ohledně jeho viny v bodech VIII. až XIII. výroku rozsudku, je nutno poukázat na skutečnosti, uvedené již ve vztahu k odvolacím námitkám dalších obžalovaných stíhaných v těchto útocích, přičemž nalézací soud při úvahách o vině i obžalovaného [jméno] [příjmení] v těchto bodech, byť ve formě pomoci, správně vycházel i z emailové korespondence mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení] a pokud s vědomím obsahu této komunikace dovodil, že důvodem této komunikace bylo zpětné uzavírání smluv o poskytnutí předmětu plnění, v případech, na kterých se podílel tento obžalovaný obsahově rozmanitějšího než u jiných útoků této pokračující trestné činnosti, kde obžalovaný [příjmení] v zásadě nabízel jen fiktivní reklamní plnění v podobě pronájmu reklamních ploch, nelze s vědomím skutečností z důkazní situace vyplývajících, tomuto závěru nalézacího soudu nic vytknout, neboť odpovídá kritériím hodnocení důkazů z hlediska § 2 odst. 6 tr. řádu. Z této emailové komunikace je totiž zřejmé, že míra účasti obžalovaného [příjmení] v těchto bodech nepředstavuje pouze doručování písemností mezi obž. [příjmení] a odběrateli reklamy, nýbrž z obsahu této komunikace vyplývá aktivní účast obžalovaného [příjmení] nejenom na získávání zájemců o fiktivní plnění, které jeho

odběratelům umožní u jednotlivých daňových subjektů krácení daně z příjmů, ale i na vytváření legendy o tom, jaké plnění bylo údajně těmto odběratelům poskytnuto i v jakém finančním objemu, přičemž z těchto důkazů vyplývá i vědomost obžalovaného [příjmení] o motivaci k předstírání takového fiktivního plnění jak na straně dodavatele, tak na straně odběratele, mezi nimiž kontakt zprostředkoval, když takovéto vědomí vyplývá u obžalovaného [příjmení] mimo jiné i ze skutečnosti, že jeho společnost D-SYSTEM byla dlouhodobým vědomým odběratelem takového fiktivního plnění. Z hlediska závěrů o jeho vině pak nezbyvá než odkázat na zdůvodnění tohoto závěru v rozsudku nalézacího soudu, s nímž se zcela ztotožnil i odvolací soud.

Důvodnými nebyly shledány ani odvolací námitky obžalovaného [příjmení], s výjimkou námítky uplatněné ve vztahu k pravomocně uloženému daňovému penále správcem daně, kdy řada z námitek tohoto odvolatele je totožná s námitkami uplatněnými ve vztahu k bodu XV. výroku rozsudku již jeho přítelkyní obžalovanou [titul]. [příjmení], kdy k těmto námitkám je znovu nutno poukázat na nesmyslnost takto objednávané reklamy tímto obžalovaným s ohledem na profesi (fotbalový trenér) tohoto obžalovaného, čehož si musel být odvolatel vědom, přičemž za této situace skutečně jiný závěr než je ten, k němuž dospěl nalézací soud, tedy o fiktivnosti plnění i pouhém předstírání plateb za ně, reálně učinit nelze, kdy ani jiná motivace, než konstatovaná nalézacím soudem k takovému jednání v úvahu nepřichází.

Ani odvolací námitky obžalovaného [titul]. [jméno] [příjmení] nebyly shledány důvodnými, kdy i ve vztahu ke společnosti REMAGO SERVIS je nutno připomenout předmět podnikání společnosti, výroba, montáž, generální opravy a rekonstrukce zdvihacích zařízení, koupě zboží za účelem dalšího prodeje, zámečnictví, přičemž při vědomí i objemu příjmů společnosti, počtu zaměstnanců lze rozsáhlejší expanzi na mezinárodní trhy a zájem o činnost v zahraničí, kde se měly především závody konat, prakticky vyloučit. I ve vztahu k tomuto obžalovanému je pak nutno konstatovat, že obsah emailu zasílaného obž. [příjmení] dne 24.11.2006 v zásadě vylučuje existenci nějaké ústní dohody na počátku roku 2006 o objemu reklamy, neboť v takovém případě by nebylo nutno tuto částku uvádět tím spíše, když již dne 1.11.2006 měla být obžalovaným [příjmení] vystavena faktura na 500.000 Kč za pronájem reklamní plochy na tento rok, kterou v době zaslání emailu měl mít obžalovaná [titul]. [příjmení] již k dispozici, přičemž s vědomím namítané skutečnosti, že nic nebrání uzavírání obchodních smluv ústně, nepochybně nebylo nezbytné dodatečně vytvářet písemnou smlouvu, neboť pro zahrnutí do účetnictví k dani z příjmu takovéto tvrzené platby by postačovala již doručená faktura a potvrzení o její úhradě. K námitkám ohledně neprokázání vrácení nějaké částky uhrazené ve prospěch PROTOTYPE TEAM, pak lze poukázat na již výše uvedené skutečnosti o nesmyslnosti takovéto reklamy pro společnost z hlediska jejího rozvoje, s vědomím ceny reklamy i jejího minimálního vlivu na možné zákazníky této společnosti s vědomím oblasti, kde mělo být reklamou působeno, čehož si musel být obž. [titul]. [příjmení] vědom, tudíž závěry, které ve vztahu k motivaci obž. [titul]. [příjmení] k uzavření dohody s obž. [příjmení] nalézací soud učinil, jednak možnost snížení daně z příjmů společnosti, jednak i vyvedení fakturované částky z majetku společnosti, při vrácení podstatné části z této částky přímo obžalovanému, jsou jedinou v úvahu přicházející motivací pro takovéto jednání obžalovaného.

Pokud jde o odvolací námitky obžalovaného [titul]. [jméno] [příjmení], je nezbytné poukázat i v jeho případě na předmět podnikání jím řízené společnosti GASTROFORM, mimo jiné i reklamní činnost a marketing, kdy za předpokladu, že sama společnost poskytovala tyto služby, musela si být vědoma nevýhodnosti investic do reklamy typu nabízeného obž. [příjmení] z hlediska návratnosti takového plnění, přičemž ani další předměty podnikání této společnosti příliš nenaznačují smysluplnosti investic do reklamy, jakou měl obžalovaný [příjmení] nabízet. K námitkám tohoto obžalovaného ohledně nevyslechnutí účetní společnosti, je pak nutno konstatovat, že je to statutární zástupce společnosti, kdo tuto řídí, kdo předkládá účetní společnosti jednotlivé účetní doklady k zaúčtování, přičemž účetní tyto doklady nepochybně zaúčtovává tak, jak jsou ji zástupcem společnosti předkládány, i pokud by odvolací soud přijal vysvětlení ohledně nesprávného zaúčtování faktury č. 1507/11/06, které nabízí znalecký posudek Kreston A& CE

Consulting, s.r.o., že uvedené datum účtování je ve skutečnosti datum uskutečnění zdanitelného plnění a položka sestavy datum vystavení je převzata z knihy přijatých faktur dle zaplacení a údaj vystaven tak nepředstavuje ani datum vystavení, ani žádné jiné datum, kdy snad jde o datum zaevidování do knihy faktur, kdy účetní společnosti se měla soustavně dopouštět obdobných chyb při účtování jak v roce 2006 tak i v roce 2007, zřejmě z důvodu neznalosti, neboť jde o systémovou, opakující se chybu, stěží může tato chyba vysvětlit skutečnost, že takováto zaúčtovaná faktura je uhrazena až více jak rok po jejím vystavení, kdy tato skutečnost logicky vedla nalézací soud k závěru s vědomím i všech dalších zjištěných skutečností z nichž nalézací soud vycházel, že jediné v úvahu přicházející vysvětlení, je právě to, k němuž ve vztahu k vině obžalovaného nalézací soud dospěl, tedy, že šlo o fiktivní fakturaci, realizovanou zpětně, podle hospodářských výsledků společnosti, ve snaze snížit touto fakturací daň z příjmu společnosti GASTROFORM. I tento obžalovaný byl tedy důkazy provedenými nalézacím soudem usvědčen z účasti na trestné činnosti v rozsahu konstatovaném nalézacím soudem zcela jednoznačně.

Odvolací soud pak nemohl přisvědčit ani námitce obžalovaného [titul]. [jméno] [příjmení], že plnění, které mu bylo poskytováno prostřednictvím obž. [příjmení], kdy jednal výhradně s ním, bylo zcela odlišného typu, než jaké bylo běžně obž. [příjmení], resp. PROTOTYPE TEAM, poskytováno, kdy tuto skutečnost, stejně jako prospěšnost tohoto plnění pro rozvoj jeho podnikání se snažil v rámci i odvolacího řízení doložit řado listinných dokladů, které měly tuto skutečnost prokázat. Z těchto listinných důkazů je možno konstatovat pouze skutečnost, že podnikání tohoto obžalovaného nepochybně bylo úspěšné a jak publikační, tak i přednášková činnost obžalovaného v oblasti finanční gramotnosti, přinášela jeho společnosti MIREX příjmy, jejichž řádnému zdanění z hlediska daně z příjmů se obžalovaný snažil vyhnout, zcela shodným způsobem, jako řada dalších stíhaných obžalovaných, zástupců společností či samostatně podnikajících fyzických osob, které odebíraly od obž. [příjmení] reklamní či jiné plnění, zejména prostřednictvím i obžalovaných [příjmení] a [příjmení], kdy tento postup byl zcela obdobný, v podobě vytváření faktur na fiktivní plnění, jako tomu bylo i u obžalovaného [příjmení], kdy pouze některé z těchto subjektů si s ohledem na předmět jejich podnikání, jak je tomu i u tohoto obžalovaného, a jak již bylo uvedeno i výše, uvědomovali, že reklama v oblasti soukromých automobilových závodů by pro správce daně jako legenda pro krácení DPPO či DPFO nebyla věrohodná, proto volili jiné druhy plnění, věrohodnější pro pracovníky správce daně, ale rovněž cílené k jejich uvedení v omyl, předstíráním, že se toto plnění uskutečnilo, přičemž se muselo jednat rovněž o plnění, které by bylo obtížně ověřitelné pracovníky správce daně z hlediska jeho uskutečnění, tedy pokud nešlo o reklamní plnění, jednalo se o poskytnutí marketingových či vzdělávacích služeb, jejichž uskutečnění měla ovšem opět jako dodavatel realizovat PROTOTYPE TEAM zastoupená obž. [příjmení], kdy nemožnost toho, aby takové plnění bylo skutečně realizováno, při vědomí zjištění učiněných k této společnosti, byla již podrobně rozebrána výše. Pokud by se snad i obž. [příjmení] podařilo zprostředkovat obž. [příjmení] nějakou přednášku, či pomoc v rámci publikační činnosti, rozhodně se nejednalo o plnění, jehož hodnota by odpovídala být i jen procentu fakturovaných částek, přičemž neexistence plnění si musel být obž. [příjmení] vědom, stejně jako, s vědomím i oboru jeho působení, nesmyslnosti investic, a to ve fakturovaném rozsahu obž. [příjmení], do takovéto činnosti, kterou mu měl tento obžalovaný poskytovat. Opět je tedy pro úhradu takovýchto částek jediné možné a logické vysvětlení, kterým je závěr učiněný nalézacím soudem, s přihlédnutím i k důkazům, které tento soud ve svém rozsudku podrobně hodnotí, přičemž tyto závěry nijak nezpochybňují vzdělávací aktivity a jejich rozsah, jak byly obžalovaným realizovány, pouze lze konstatovat, že na jejich uskutečnění tato předstíraná plnění od PROTOTYPE TEAM neměla žádný vliv, čehož si byl obž. [příjmení] vědom, kdy motivací opět nebylo pouze zkrácení DPPO, ale i vyvedení peněžních prostředků vrácených mu obž. [příjmení] ze společnosti.

Ve vztahu k námitkám obžalovaného [jméno] [příjmení] je nutno připomenout, že závěry, které nalézací soud učinil ve vztahu k emailové komunikaci, kterou vedl s obžalovaným [příjmení] a jeho prostřednictvím s obž. [příjmení], odpovídají těmto důkazům, a že skutečně nelze dovodit z

hlediska jeho viny jiný závěr, než je ten, který učinil nalézací soud. I u tohoto obžalovaného předmět jeho podnikání v zásadě vylučuje smysluplnost tvrzené reklamy z hlediska jejího prospěchu pro DigiPlus, čehož si byl i tento obžalovaný vědom, přičemž jak obsah nalézacím soudem popsané emailové komunikace, tak i investované částky do takovéto reklamy v zásadě neumožňují jiný závěr, než je ten o vině i tohoto obžalovaného, včetně motivace takového jeho jednání, která je shodná jako u všech dalších obžalovaných. Ani v tomto případě přitom není pochyb o aktivní účasti obžalovaného [příjmení] na zprostředkování kontaktů a předstíraných obchodů mezi obž. [příjmení] a obž. [příjmení], tudíž ani v tomto případě účast na činu počtu osob, který předpokládá ustanovení § 240 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, nelze zpochybnit, kdy tuto okolnost obžalovaný [příjmení] znal a byl si jí vědom i z hlediska zavinění ve vztahu k tomuto znaku kvalifikované skutkové podstaty.

I odvolací námitky uplatněné obžalovaným [jméno] [příjmení] byly podrobně rozebrány a odmítnuty v důsledku již výše uvedených argumentů, když tento obžalovaný rovněž zpochybňoval závěr o fiktivnosti plnění, poskytovaného PROTOTYPE TEAM prostřednictvím obž. [příjmení] a namítal, že mu nebylo prokázáno, že by obdržel nějakou „provizi“ za objednané pronájmy reklamních ploch a opět poukazuje na výpovědi svědků, kteří existenci poskytnutí reklamního plnění měli potvrdit, s tím, že jej sami viděli na závodech, kterých se účastnili, kdy rovněž poukazuje na výpověď předsedy představenstva Autodromu [obec], že omezený okruh fotografií nemůže existenci reklamního plnění ani potvrdit, ani vyvrátit. Dále i on opakuje námitku, že odběratelé reklamy mohli být uvedeni v omyl a nelze proto dovodit jejich úmyslné zavinění ke zkrácení daně z příjmů. Všechny tyto odvolací námitky byly přitom opakovaně již rozebrány a vyvráceny, v souvislosti s obdobnými argumenty dalších obžalovaných, proto jen ve stručnosti je možno poukázat na předmět podnikání tohoto obžalovaného, ve vztahu k němuž (opravy motorových vozidel) reklama, tak jak měla být a za cenu, za kterou měla být poskytována, především na zahraničních závodištích, postrádala pro tohoto obžalovaného smysl, přičemž jediný logický závěr s vědomím důkazů obžalovaného [příjmení] usvědčujících, je ten, který učinil nalézací soud, tedy, že obžalovaný [příjmení] vědomě v součinnosti s obž. [příjmení] a [příjmení] její poskytování pouze předstírali s cílem zkrátit daň z příjmů obžalovaného [příjmení], při vrácení podstatné části zaplaceného plnění tomuto obžalovanému, pro kterého by jinak úhrada těchto částek v plné výši představovala výraznou finanční ztrátu. Odmítnout pak odvolací soud musel i námitku, že řada dalších odběratelů obdobné reklamy od obž. [příjmení] stíhána nebyla, neboť nalézací soud i soud odvolací jsou vázáni obžalovací zásadou. Důvodnou však ve vztahu k tomuto obžalovanému musela být shledána námitka, že uhrazením daňového penále, které mu bylo pravomocně uloženo, došlo ke vzniku překážky ne bis in idem, která odůvodňuje zastavení jeho trestního stíhání.

Odvolání obžalovaných ve vztahu k výroku o vině nalézacího soudu, nad rámec rozhodnutí o zastavení trestního stíhání obž. [příjmení] a [titul]. [příjmení] v bodě II./ výroku tohoto rozhodnutí a obž. [příjmení] a [příjmení] v bodě III./ tohoto rozhodnutí, tedy nebylo shledáno důvodným. Z podnětu odvolání obžalovaných, která směřovala proti výroku o vině a částečně i proti výroku o trestech, pak odvolací soud přezkoumal i výroky o uložených trestech v případě jednotlivých obžalovaných a shledal, že v tomto směru jsou částečně důvodnými odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení], kdy z podnětu jejich odvolání byl proto výrok o trestech u těchto obžalovaných zrušen a odvolací soud pak výrok o trestech u těchto obžalovaných z rozsudku nalézacího soudu nahradil výrokem o trestech vlastním, kdy je nutno připomenout, že ve vztahu k žádnému z obžalovaných nebylo zjištěno, že by byl v minulosti soudně trestán, přičemž přes závažnost projednávané trestní věci i rozsah zkrácení daní z příjmů, jak byl zjištěn, přes skutečnost, že na veškerém tomto protiprávním jednání se podílel obžalovaný [jméno] [příjmení], který dalším stíhaným osobám fakticky tuto trestnou činnost umožnil, nelze dovodit, že by i přes výměru trestu odnětí svobody v trvání šesti let, kdy s touto výměrou trestu se ztotožňuje i odvolací soud, bylo nezbytné na tohoto obžalovaného působit trestem odnětí svobody vykonávaným ve věznici s ostrahou, jak pro výkon trestu zařadil

tohoto obžalovaného nalézací soud, kdy s vědomím dosavadní bezúhonnosti tohoto obžalovaného i charakteru spáchané trestné činnosti, má odvolací soud za to, že k nápravě tohoto obžalovaného by mohl postačit výkon tohoto trestu ve věznici s dozorem. Odvolací soud proto využil moderačního ustanovení § 56 odst. 3 tr. zákoníku a tímto způsobem uložený trest odnětí svobody zmírnil. Rozhodně však odvolací soud neshledal, stejně jako soud nalézací jakoukoli podmínku či okolnost, které by mohla odůvodnit mimořádné snížení trestu odnětí svobody u tohoto obžalovaného pod dolní hranici trestní sazby. Zcela přiměřeným pak odvolací soud shledal u tohoto obžalovaného peněžitý trest, kdy počet denních sazeb i výše denní sazby odpovídá jak závažnosti deliktu, tak i majetkovým poměrům tohoto obžalovaného a výši jeho obohacení trestnou činností. Při celkové výši peněžitého trestu však nepřiměřeným shledal odvolací soud náhradní trest odnětí svobody ukládaný podle § 69 odst. 1 tr. zákoníku, kdy je nutno si uvědomit, že peněžitý trest lze uložit ve výši 2.000 Kč až 36.500.000 Kč a takovéto výši peněžitého trestu pak odpovídá náhradní trest odnětí svobody ukládaný podle § 69 odst. 1 až do výměry čtyř let. I s vědomím, že náhradní trest odnětí svobody má i motivační roli, v podobě donucení obžalovaného, aby usiloval o úhradu peněžitého trestu a tím se vyhnul nutnosti výkonu náhradního trestu odnětí svobody, pročez nelze aritmeticky propočítávat výši uloženého peněžitého trestu a jí odpovídající výši náhradního trestu odnětí svobody, je přece jenom nutno požadovat při stanovení výše náhradního trestu odnětí svobody určitou proporcionalitu z hlediska jeho výměry právě k výši peněžitého trestu, který byl konkrétnímu obžalovanému uložen, kdy mnohem výrazněji by mělo být zohledněno při ukládání náhradního trestu odnětí svobody první z kritérií pro uložení peněžitého trestu, uvedené v § 68 odst. 1 tr. zákoníku, kterým je závažnost deliktu. Při vědomí maximální výše náhradního trestu odnětí svobody ve výměře čtyř let a maximální výše peněžitého trestu 36.500.000 Kč i maximálního počtu denních sazeb 730, se náhradní trest odnětí svobody, jak byl obžalovanému [příjmení] uložen, jeví nepřiměřeně přísný těmto zmíněným kritériím pro jeho uložení, proto odvolací soud při nezměněné výši peněžitého trestu stanovil náhradní trest odnětí svobody tomuto obžalovanému, pro případ, že by ve stanovené lhůtě peněžitý trest nevykonal, mírnější, pouze ve výměře 20 měsíců, kdy takto uložený trest má k výši peněžitého trestu i všem okolnostem případu, které je třeba hodnotit, za přiměřenější. S vědomím novelizace ustanovení § 70 tr. zákoníku, pak odvolací soud znovu vyslovil i trest propadnutí věci, a to ve shodě s tím, jak jej uložil již soud nalézací, když shledal pro uložení tohoto trestu všechny zákonné podmínky. Tytéž skutečnosti ve vztahu k náhradnímu trestu odnětí svobody pak odvolací soud vedly i ke zrušení výroku o trestu jak byl uložen obžalovanému [jméno] [příjmení], přičemž odvolací soud uložil tomuto obžalovanému stejný trest odnětí svobody v trvání tří let, při aplikaci § 58 odst. 1 tr. zákoníku, přičemž výkon trestu rovněž odložil na maximální možnou zkušební dobu v trvání pěti let a ve stejné výměře byl uložen i peněžitý trest, při zachování i výměry počtu denních sazeb a výše denní sazby, celkem tedy opět ve výši 1.000.000 Kč, avšak na rozdíl od nalézacího soudu, který stanovil náhradní trest odnětí svobody v trvání dvou let, odvolací soud tento náhradní trest s vědomím, jak výše peněžitého trestu, tak počtu denních sazeb, v nichž byl peněžitý trest uložen i s vědomím všech okolností případu, zmírnil a uložil jej pouze v trvání 15 měsíců, kdy takto uložený náhradní trest odnětí svobody má okolnostem případu, výše zmíněným, za zcela přiměřený a pro obžalovaného i dostatečně motivujícím k jeho úhradě. Ve vztahu k obžalovanému [jméno] [příjmení] pak odvolací soud s vědomím rozsahu zkrácení daně v jeho případě, přes okolnost, že bylo nutno dovodit formální naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty § 240 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku, dospěl k závěru, že uložený trest je nutno považovat za nepřiměřeně přísný zjištěným okolnostem případu, zejména, „krátkodobosti spolupráce s obž. [příjmení]“, přičemž k nápravě tohoto obžalovaného by měl postačovat samostatně uložený peněžitý trest, bez nutnosti ukládat i trest odnětí svobody, byť podmíněně odložený, jak rozhodl nalézací soud. V tomto směru pak odvolací soud tento samostatný peněžitý trest uložil, a to ve shodné výměře jako nalézací soud, přičemž zmírnil i náhradní trest odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, kdy tento náhradní trest odnětí svobody uložil odvolací soud v trvání pouze tří měsíců. Obdobné podmínky pro zmírnění trestu odvolací soud shledal i v případě obžalovaného

[titul]. [jméno] [příjmení], jehož spolupráce s obž. [příjmení] přes obžalovaného [jméno] [příjmení] sice trvala dva roky, nicméně i v tomto případě došlo ke zkrácení daně z příjmu pouze o nižší částku, v tomto případě celkem 106.730 Kč, což soud musel zohlednit i při vědomí, že i v tomto případě jsou jinak s ohledem na znak kvalifikované skutkové podstaty písm. a) § 240 odst. 2 tr. zákoníku dány formální podmínky pro ukládání trestu odnětí svobody v sazbě od dvou do osmi let. I v tomto případě dospěl odvolací soud k závěru, že postačí uložení samostatného peněžitého trestu, který byl uložen ve stejné výši jako nalézacím soudem (100 denních sazeb při výši denní sazby 500 Kč, celkem tedy 50.000 Kč), přičemž soud zmírnil i náhradní trest odnětí svobody na čtyři měsíce, kdy takto uložený samostatný peněžitý trest má i k nápravě tohoto obžalovaného za dostatečný.

U obžalované [titul]. [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pak odvolací soud s vědomím částečného zrušení výroku o vině a zastavení trestního stíhání těchto obžalovaných ve vztahu k jejich krácení DPFO, pak ukládal těmto obžalovaným tresty za zbývající trestnou činnost, která jim byla nalézacím soudem prokázána, a to u obž. [titul]. [příjmení] za jednání pod bodem XV. rozsudku kvalifikované jako pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a) tr. zákoníku, spáchané ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku a u obžalovaného [jméno] [příjmení] pod bodem II.A) rozsudku, kvalifikované jako pokračující zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku, ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, kdy odvolací soud při ukládání trestů těmto obžalovaným zohlednil jak rozsah krácené daně, tak délku doby páchaní předmětné trestné činnosti i míru jejich podílu na této trestné činnosti, kterou byli shledáni vinnými již nalézacím soudem, přičemž z hlediska osobních poměrů obžalovaných a dalších kritérií pro ukládání trestů mohl odvolací soud vycházet ze skutečností konstatovaných již nalézacím soudem ve vztahu k těmto obžalovaným. Při menším rozsahu trestné činnosti, kterou byli shledáni tito obžalovaní vinnými, pak odvolací soud dospěl k závěru, že u obžalované [titul]. [příjmení] postačí uložení samostatného peněžitého trestu v počtu sta denních sazeb při výši denní sazby shodné, jakou uložil nalézací soud, tedy 1.000 Kč, tedy v celkové výměře 100.000 Kč a stanovil pak i přiměřený náhradní trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců. S vědomím rozsahu trestné činnosti u obž. [jméno] [příjmení] pak odvolací soud dospěl k závěru, že uložení samostatného peněžitého trestu by k nápravě tohoto obžalovaného nemuselo postačovat, zejména když u tohoto obžalovaného byl dán znak kvalifikované skutkové podstaty předpokládaný v odst. 2 § 240 tr. zákoníku nejenom v tom, že se předmětné trestné činnosti, za kterou je trest ukládán dopustil nejméně se dvěma osobami, ale i znak spáchaní činu ve značném rozsahu, přičemž ignorovat nebylo možno ani delší dobu páchaní předmětné trestné činnosti (dva roky). S vědomím, že nalézací soud uložil trest na samé spodní hranici trestu předpokládaného ustanovením § 240 odst. 2 tr. zákoníku, přičemž částečně, ve vztahu k jeho jednání jako samostatně podnikající fyzické osobě, bylo jeho trestní stíhání zastaveno, pak při ukládání trestu odnětí svobody musel odvolací soud aplikovat ustanovení o mimořádném snížení tohoto trestu s ohledem na tuto okolnost a za této situace byl trest uložen ve výměře 15 měsíců, tedy pod dolní hranici trestní sazby stanovené na tento zločin, přičemž výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Zmírněn byl pak i s vědomím nižšího rozsahu odsuzované trestné činnosti peněžitý trest, který odvolací soud u tohoto obžalovaného uložil tento trest v počtu 200 denních sazeb, při výši denní sazby 1.000 Kč, a to přes doklady, kterými tento obžalovaný doložil své současné majetkové poměry i exekuci, která je proti němu vedena, neboť nelze pominout majetkový prospěch, který obžalovaný získal páchanou trestnou činností, aniž by ve vztahu k daňovému subjektu DigiPlus nesl následky tohoto svého jednání, přičemž peněžitý trest ve výši 200.000 Kč je těmto skutečnostem zcela přiměřený. Přiměřený výši peněžitého trestu pak byl stanoven i náhradní trest odnětí svobody, pro případ, že by obžalovaný peněžitý trest ve stanovené lhůtě nevykonal, a to v trvání 10 měsíců.

Odvolání zbývajících obžalovaných [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení], [titul]. [jméno] [příjmení] a [titul]. [jméno] [příjmení] nebyla shledána důvodnými ani ve vztahu k uloženým trestům, proto byla tato odvolání zamítnuta jako zcela nedůvodná.

Konečně se odvolací soud zabýval i odvoláním zúčastněné osoby PROTOTYPE TEAM. K odvolacím námitkám zúčastněné osoby ohledně zákonnosti zajištění peněžních prostředků na tomto účtu je nutno konstatovat, že touto otázkou se zabývaly opakovaně orgány činné v tomto trestním řízení a na jejich rozhodnutí lze v tomto směru odkázat, přičemž předmětem přezkumu v rámci tohoto rozhodnutí primárně není otázka zákonnosti zajištění těchto peněžních prostředků, ale zákonnosti rozhodnutí nalézacího soudu o uložení ochranného opatření v podobě zabránění věci podle § 101 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku, přičemž uložení tohoto ochranného opatření se uskutečňuje vždy podle zákona účinného v době, kdy je o uložení takového ochranného opatření rozhodováno, v tomto směru nalézací soud rozhodoval před 1.6.2015, tedy před účinností zákona č. 86/2015 Sb., kterým byl trestní zákoník novelizován. K námitkám odvolatele, které uplatnil je nutno připustit, že s vědomím skutečností, vyplývajících z výpisu z předmětného účtu, nelze prokázat, že by zajištěné peněžní prostředky na předmětném účtu ke dni jejich zajištění (správné datum vyplývá z tohoto rozhodnutí policejního orgánu 6.12.2011 viz č.l. 3100 spisu) rozhodnutím policejního orgánu přímo pocházely z částek zaslaných na tento účet jednotlivými daňovými subjekty v souvislosti s jejichž krácením daně z příjmů je toto trestní řízení vedeno, kdy je nutno připustit, že zajištěná částka pochází především z plateb poukázaných na tento účet jinými společnostmi, avšak zjevně v souvislosti s obdobným fiktivním plněním, přičemž částky na účet poukázané v předcházejících letech společnostmi a fyzickými osobami, v vztahu k nimž se toto řízení vede, již byly obžalovaným [příjmení], případně i jeho družkou spotřebovány. Nelze tedy přímo dovodit, že by tyto peněžní prostředky byly, byť nikoli bezprostředním, výnosem tohoto trestného činu, pro který je řízení vedeno, že by byli získány trestným činem, nebo jako odměna za něj, která nenáleží pachateli, neboť je nutno konstatovat, že tento přímý výnos z trestné činnosti, nyní projednávané, byl již obžalovaným [příjmení] zužitkován a spotřebován, kdy však tato skutečnost nebrání uložení ochranného opatření v podobě zabránění náhradní hodnoty, a to v totožném rozsahu, v jakém bylo nalézacím soudem rozhodnuto o ochranném opatření zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty, kdy v tomto případě již odvolacím soudem bylo rozhodnuto ve znění zákona č. 86/2015 Sb., kterým byl trestní zákoník novelizován. Pro rozhodnutí o ochranném opatření v podobě zabránění náhradní hodnoty, jsou přitom dány veškeré zákonné předpoklady, kdy není pochyb o tom, že přímý výnos z předmětné trestné činnosti, který představovala částka, kterou si obžalovaný [příjmení] ponechával, z poukázaných peněžních prostředků na účet PROTOTYPE TEAM od jednotlivých, „odběratelů“ fiktivní reklamy, kdy tyto peněžní prostředky byly poukazovány na předmětný účet, k němuž neomezené dispoziční práve měl právě a pouze obž. [příjmení], který následně tyto peněžní prostředky vybíral z tohoto účtu, část si ponechával a zbytek vracel zástupcům odběratelských společností, či fyzickým osobám, kteří tato fiktivní plnění objednávali, s cílem zkrátit tak daň z příjmů jednotlivých daňových subjektů výše uvedených. Protože by tedy nepochybně, jak správně dovodil již nalézací soud, byly splněny zákonné podmínky pro zabránění peněžních prostředků na předmětném účtu jako výnosu z trestné činnosti, jak to ustanovení § 101 odst. 2 písm. a/ tr. zákoníku předpokládá, kdy se jednalo o faktickou odměnu obž. [příjmení] za jeho zorganizování předmětné trestné činnosti, přičemž obžalovaný [příjmení] tuto zahraniční společnost a její účet využíval při páchané trestné činnosti, nebýt skutečnosti, že tyto peněžní prostředky z účtu průběžně vybíral a používal na své potřeby, byly by splněny podmínky pro vyslovení tohoto ochranného opatření v podobě zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty v době rozhodnutí nalézacího soudu. Právě okolnost, že došlo k zužitkování obžalovaným předmětných částek na účtu, kdy celková odměna získaná tímto obžalovaným z účasti na předmětné stíhané trestné činnosti mnohonásobně převyšuje hodnotu peněžních prostředků na předmětném účtu zajištěných, jsou splněny veškeré zákonné podmínky pro uložení ochranného opatření v podobě zabránění náhradní hodnoty, a to na místo ochranného opatření, které

zvolil nalézací soud, kdy takovéto ochranné opatření v podobě zabrání náhradní hodnoty, lépe odpovídá zjištěným skutečnostem, vyplývajícím z výpisů z účtu, ve vztahu k peněžním prostředkům na něm uloženým. S vědomím této skutečnosti proto odvolací soud z podnětu odvolání zúčastněné osoby v tomto směru rozhodnutí nalézacího soudu změnil s vědomím, že učiněná změna nesmí být v neprospěch tohoto odvolatele, z hlediska rozsahu uloženého ochranného opatření, které majetek tohoto odvolatele postihuje.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Lze však proti němu podat dovolání ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, rozhoduje o něm Nejvyšší soud ČR. Nejvyšší státní zástupce může podat dovolání pro nesprávnost kteréhokoli výroku ve prospěch i neprospěch obžalovaných, obžalovaní jen pro nesprávnost výroku, který se jich bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť by bylo takto označeno. Nezbytný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu. Dovolání je možno podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, přičemž důvody dovolání je možno měnit jen po dobu běhu dovolací lhůty.

Praha 23. září 2016

JUDr. Bohuslav Horký
předseda senátu